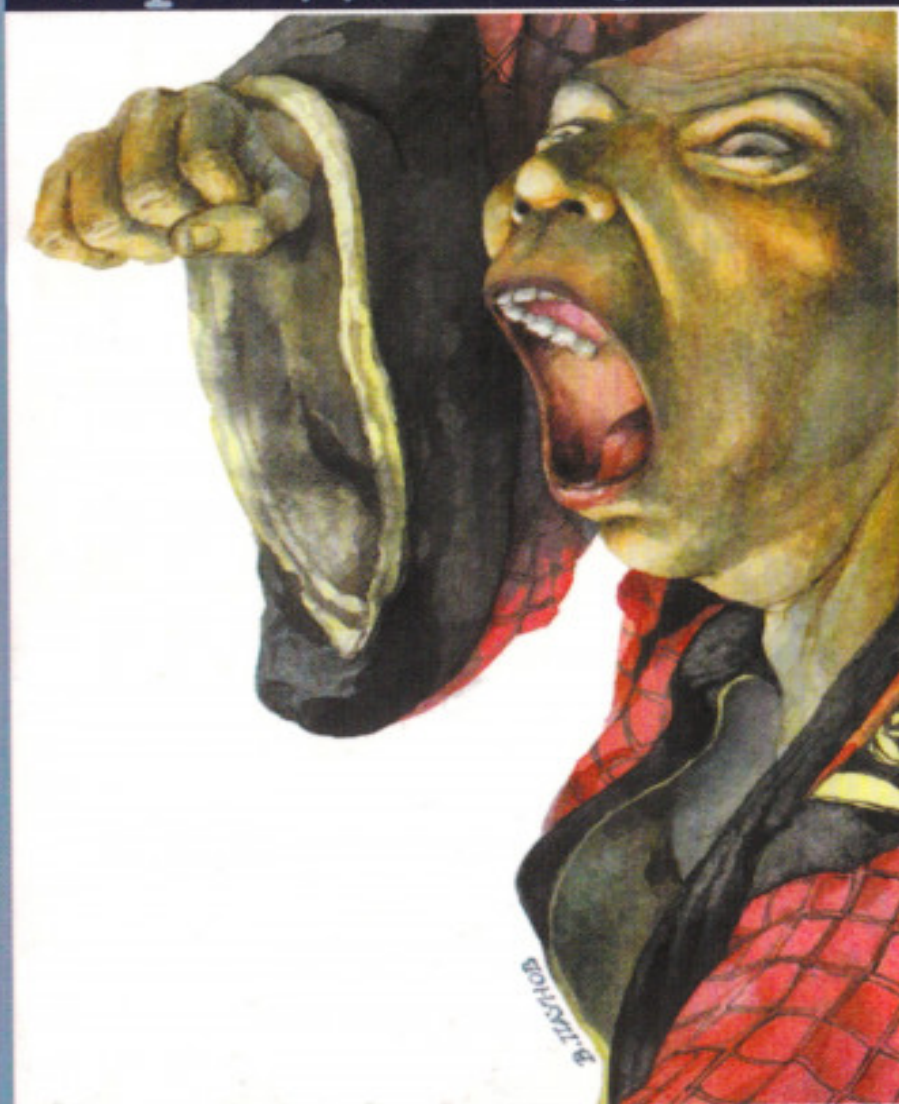

Лора Джо Роуланд

триумф

Китаноката

Криминалните разследвания
на самурая Сано Ичиро

ПОДСЕРИИ
ЗАГАДКИ

ЛОРА ДЖО РОУЛАНД КИТАНОКАТА

Превод: Людмила Левкова

chitanka.info

Япония, 1691 г., Мияко

В императорския дворец някой владее до такова съвършенство бойните изкуства, че е постигнал способността да убива с вик. Левият императорски министър е открит мъртъв. Причина за смъртта му е среща с поразяващия вик *киай*.

Самураят Сано Ичиро е изпратен от шогуна да разследва загадките около императорския трон. Естествено, да се намерят улики срещу могъщия убиец е почти невъзможно. Следите водят до няколко заподозрени — кой от кого по-знатни. Оказва се, че в двора на божествения император невинни няма...

ПРОЛОГ

Преди деветстотин години градът Хейанкио^[1], „седалището на покоя“, бе основан като столица на императорите, управляващи Япония.

Но когато властта премина в ръцете на шогуните и когато кланът Токугава^[2] премести бакуфу — военноефеодалното правителство, в разположения далеч на изток град Едо^[3], Хейанкио стана просто Мияко — главен град, или Киото — столицата. Но сенките от миналото още витаеха из настоящето...

В императорските покои, в самото сърце на двореца, градината бе потънала в обятията на топла лятна нощ. Цветните лехи и чакълениите пътеки се криеха под тъмни сводове от зеленината на върби, кленове и вишни. Падналият привечер дъжд беше спрял и сега иззад перестите облаци блестеше пълна луна. Спокойната повърхност на езерото отразяваше сияйното небе. На малкото островче на езерото се гушеше невзрачна колиба. Вътре гореше фенер, а светлината му причудливо се пречупваше от решетката на прозореца.

На запад от градината бяха разположени жилищните помещения, ритуалните зали, канцелариите на служителите, складовете, кухнята и всички останали сгради от домакинството на императора. Мокрите им керемидени покриви блестяха на бледата лунна светлина. От прохода между две постройки изникна друг фенер. Носеше го левият главен императорски министър, който крачеше бавно към каменния мост, водещ до острова. От юлската жегата се бе вдигнала лека омара, в която предметите тънеха в мрака, обвити в някаква призрачност. Наблизо ромонеше водопад; квакаха жаби. Цвърченето на щурци и цикади преливаше в плътна пелена от звуци, разперена в нощната тъма. Левият императорски министър бе облечен в старинен стил, типичен за императорския двор — широки панталони, подрязано сако с дълъг шлейф и широкопола черна шапка. Фенерът в ръката му осветяваше бледото му изпито лице на мъж на средна възраст с извити вежди и високомерен нос. Докато вървеше към мястото на тайната си среща,

нетърпението ускоряваше крачките му и той вдишваше с пълни гърди нощния въздух. Упойващата сладост на лилии и детелини триумфираше над разсталия се над езерото мирис на блато и влажна пръст. Левият министър се чувстваше енергичен и жизнен както в младостта си, изпълваше го забравено в годините на болка и тревоги блаженство. Преди петнайсет лета едно злощастно стечение на обстоятелствата го бе обрекло на незавидната съдба да служи на двама господари. Бе наследил поста на главен императорски министър, а с него — и правото да знае всичко, което си заслужаваше да се знае. Но едно престъпление, извършено от страст, го бе направило уязвим завинаги. Една грешка, плод на импулсивността, окончателно го бе изолирала от възможността да живее извън двореца и неговите пет хиляди обитатели. Притежаваше две изключително ценни качества — природна интелигентност и дарба да манипулира околните. Но нито едно от тях не му бе помогнало да направлява собствената си съдба. До днес... Тази нощ щеше да е началото на предстоящите му победи.

Зърна светлината в павилиона и сърцето му се разгуптя в трепетно очакване. Спомените му се разпалиха и го заля вълна от възбуда и нетърпение. Да, той беше всемогъщ, да, предстояха още препятствия и опасности, но скоро щеше да осъществи най-висшите си амбиции и съкровени желания! А тази вечер... тази вечер си бе подготвил едно предварително празненство!

Бамбуковата горичка край езерото прошумоля едва доловимо в неподвижния въздух. Левият министър се спря за миг, но после реши, че е някое безобидно животинче, и продължи по пътя си. Но шумоленето го последва. Вече ясно се чуваха нечии стъпки. Левият министър се навъси, озадачен и раздразнен. Та нали лично бе наредил тази вечер всички да стоят далеч от градината. Кой бе дръзнал да престъпи заповедта му?

— Кой е там? — попита той с властен тон. — Покажи се! — никакъв отговор. Трепкащите бамбукови листа застинаха неподвижни във въздуха. Разгневен, мъжът пое с решителна крачка към гъсталака: — Заповядвам ти да излезеш! Незабавно! — внезапна промяна в обстановката обаче го накара да спре на десетина крачки от горичката. Тук нощта сякаш бе наситена с енергия. Беззвучни вибрации пронизаха левия министър. Цвърченето на насекомите остана в периферията на слуха му; мракът изсветля в пространството около

него. Кожата му се изопна, а сърцето му заби учестено и силно. Волята на натрапника в бамбуковата горичка сякаш обгърна съзнанието му. Сграбчи го необясним страх. Лицето му се обля в студена пот; мускулите му омекнаха. Знаеше, че там най-вероятно се крие някой слуга, придворен или помощник — някой простосмъртен. Но странната сила на този човек имаше свръхестествени размери. Чувахе се как поема огромни глътки въздух в израз на нескрита злонамереност. — Кой си? — въпросът прозвуча слабо и плахо. — Какво искаш? — в отговор злоещото дишане стана по-бързо и по-силно.

Левият министър се обърна и хукна. На север и на юг пътят през градината бе препречен от огради. На изток висока каменна стена разделяше императорските покои от именията на останалите придворни. Нямаше къде да избяга, освен към колибата на острова. Той се втурна към осветения прозорец, който обещавахе подслон и безопасност, но краката му бяха омекнали, а тялото — натежало от ужасния кошмар. Спъна се и изпусна фенера. Старомодните неудобни дрехи сковаваха движенията му. Плътено зад себе си чувахе дишането — застрашително, хищно, стържещо. Призрачна власт обсеби съзнанието му и пречупи смелостта му.

— Помощ! — понечи да изкрещи, но волята на преследвача задави гласа му в немошно хриптене. В този миг съжали, че бе отпратил всички от градината. Знаеше, че няма кой да му помогне, най-малко пък самотният обитател на колибата. Странната сила го обгърна като облак. Отчаяната му съпротива ставаше все по-вяла, усилията му да избяга — все по-мъчителни, а злоещото пулсиращо усещане — все по-мощно. С последни сили хвърли поглед през рамо и видя през бледия ореол на силата неясните очертания на човешка фигура, устремена към него. Сърцето му заблъска в гърдите; дробовете му не можеха да поемат достатъчно въздух. Успя да се добере до моста, но нямаше сили да продължи по-нататък. Свлече се на колене и запълзя. От грапавата каменна повърхност ръцете му се ожулиха. Чу смразяващото трополене от стъпките на своя преследвач. Там, на острова, в прозореца на къщурката фенерът светеше — присмехулен и далечен. Левият министър се обърна с лице към своя преследвач.

— Не! — изхриптя той и вдигна ръце в напразно усилие да се предпази от неясната заплаха. — Моля, не!

Преследвачът спря на няколко крачки от жертвата си. Шумното дишане секна. Вълни от паника заляха левия министър, изтръпнал от ужас във внезапно настъпилата кошмарна тишина. През мъглата само съзря как устата на преследвача зейна — черна паст в мрака. Струя въздух се устреми навътре. После неочакван писък разтърси нощта — нечовешки, оглушителен, събрал в себе си цялата гама от тонове: от най-дълбоко стенание до пронизителен хленч. Викът разтърси министъра. Ниските звуци отекнаха гръмовно в него, хиляди пъти по-силни от грохот на земетресение. Пукот, подобен на изстрел, прониза костите му. Високите тонове разкъсаха мускулите му с нетърпима болка и пронизаха нервите му с разтърсващи конвулсии. Средните тонове на убийствения рев стопиха вътрешностите му и ги превърнаха в течен огън. Воят ехтеше в сърцето му, пулсът му се учести и раздираща болка изду гърдите му. Дробовете му набъбваха, не можеше да си поеме дъх, загърчи се в агония и в последния миг, преди болката да погълне разума му, осъзна, че никога нямаше да осъществи плановете си, а надеждите му за триумф щяха да си останат само нереализирани мечти.

В следващия миг вътрешностите му изригнаха — пареща кръв нахлу в гърлото му, изпълни ушите му, задави го и го ослепи с огнено — бяла светлина. После смъртта угаси ужаса, болката и съзнанието.

Писъкът отекна над града и заглъхна. После нощният мрак потъна в странно затишие. За един безкраен миг времето застина в пълен покой. После вратите на двореца се отвориха с трясък и в прозорците заискриха фенери. Дворът оживя сред суматоха и забързани стъпки. Горящи факли се устремиха към покоите на императора.

Нечий дъх угаси пламъчето на фенера в колибата. Сянката на тъмна фигура безмълвно прекоси градината, сля се с другите сенки и изчезна.

[1] От Хейан — императорска династия, управлявала Япония в периода 794–1192 г. и осигурила траен мир в страната, и кио (яп.) — столица — Б.пр. ↑

[2] Династия шогуни (1603–1867), основана от Токугава Йеясу. По време на управлението им в страната царят продължителен мир,

политическа стабилност и икономически растеж — Б.пр. [↑](#)

[\[3\]](#) Старото име на Токио — Б.пр. [↑](#)

ГЛАВА 1

От таванското помещение на един дюкян в Нихонбаши, търговския квартал на Едо, сосакан Сано Ичиро^[1] извършваше тайно наблюдение. Двамата с главния му помощник Хирата надзъртаха нетърпеливо през капациите на прозорците.

Под тях минаваше Тютюневата алея — улицата, на която бяха разположени повечето от магазинчетата и складовете за тютюн и чай. Със сгъстяването на летния здрач островърхите покриви се превръщаха в тъмни силуети на фона на розово небе. Тютюневата алея, доскоро гъмжаща от хора, сега представляваше проход от слепи фасади, тъй като витрините на магазините вече бяха скрити зад плъзгащи се врати. Над всяка порта горяха фенери. От далечината долитаха лай на кучета, цвилене на коне, трополене на коли и звън на храмови камбани. Единствено оживена бе гостилница „Сполука“ — малко заведение, притиснато между два дюкяна на отсрещната страна на улицата, в което се приготвяха най-различни ястия от фиде. Светлината от фенерите бе насечена от защитните решетки на прозорците. От кухнята се точеше пушек.

— Усещам, че готвят риба — каза Сано. — Не е ли малко късно за вечеря?

Хирата кимна.

— Явно чака някого.

— Да се надяваме, че е нашият човек — въздъхна сосакан.

Недалеч от тях Рейко, съпругата на Сано, стоеше между балите с ароматен тютюн. Лятното ѝ кимоно в пастелен цвят се открояваше на фона на тъмните стени, огряно от бледата светлина, която проникваше през прозореца в тавана. Бе дваисет и една годишна, с очи като ярки черни венчелистчета и с дълги лъщящи коси, събрани на кок. Рейко неизменно помагаше на мъжа си в разследванията, като успяваше да разпита свидетели и да разкрие доказателства на места, където един детектив не бе в състояние да проникне. Бяха се оженили миналата есен и макар че обществените порядки изискваха съпругата да чака

покорно у дома, Сано бе разбрал, че дребната и крехка Рейко притежава дух на истински самурай и че и за двамата е по-добре да са заедно в опасностите. Сега момичето се приближи до двамата мъже при прозореца, заслуша се напрегнато и прекрасното ѝ овално лице се изопна от тревога.

— Някой идва — каза тя.

След малко на улицата долу се появи старец. Пристъпваше несигурно, влачейки крака, и се подпираше на бастун. Фенерът при портата на гостилницата освети сплъстените му бели коси и дрипавото му кимоно.

— Това ли е Лъва на Канто? — гласът на Рейко се извиси в изненада. Прословутият главатар на престъпността ръководеше многочислена група бандити, които въртяха всички игрални домове и незаконни публични домове, а освен това грабеха по пътищата и плякосваха от търговците из целия Канто — района в покрайнините на Едо. — Представях си го по-внушителен...

— Лъва се движи предрешен — припомни ѝ Сано. — Малко хора познават истинския му външен вид. Затова толкова дълго никой не може да го залови.

Освен това се знаеше, че Лъва има свои хора в силите на реда и че подкупва висши служители и сановници, за да подминават дейностите му. Не един и двама от враговете или конкурентите му вече не бяха между живите, а опитите на Сано да внедри в бандата му някого от своите помощници неизменно се проваляха. Заловените престъпници избираха смъртта, вместо да предадат Лъва, а информаторите на полицията отказваха да говорят за него. Но Рейко бе провела собствено разследване — бе използвала специална мрежа от съпруги, роднини, слугини и други жени, свързани със самурайските кланове, и чрез техните клюки и слухове бе научила, че Лъва си има любовница — някаква вдовица, която държи гостилница „Сполука“. След едномесечно наблюдение на кръчмата детективите на Сано бяха установили, че редовно след приключването на работното време в заведението пристига мъж — ту млад, ту стар, ту скитник, ту благородник, винаги с различна външност. Сано се бе досетил, че това все е Лъва, предрешен по различен начин, и бе планирал настоящата засада.

Но нагоре по пътя, зад един завой, от друг прозорец — на една представителна, наполовина дървена, наполовина кирпичена къща — надничаше друг наблюдател. От своя пост дворецовият управител Янагисава имаше чудесна гледка към Тютюневата алея и към гостилница „Сполука“, а също и към тютюневия склад, в който се бяха спотаили Сано и другарите му. Върху копринената си роба Янагисава бе сложил бронирана туника; на главата си имаше шлем със златни рога, който подчертаваше красивото му лице. До него стоеше главният му помощник Айсу.

— Сигурен ли си, че са там вътре? — попита Янагисава и посочи към тютюневия склад.

Айсу кимна утвърдително. Бе слаб, прехвърлил трийсетте мъж със застинала на лицето усмивка и провлачен говор:

— Преди малко видях Сано, жена му и оня Хирата, а в магазина долу дебнат други шестима детективи — Айсу се ухили. — Блестящ план, господарю!

— Някакви следи от Лъва?

Айсу поклати глава.

— Времето е решаващо — напомни му Янагисава. — Дал ли си нареждания на хората?

— Да, всички са по местата си — отвърна главният помощник и потупа издутата торба до себе си.

— Какъв късмет, че научих за плана на Сано... — самодоволна усмивка изкриви устните на Янагисава.

От своя шпионин в домакинството на сосакан дворецовият управител бе разбрал за подготвяната засада и бързо бе организирал собствен план, как да унизи и да сине в очите на шогуна своя отколешен съперник.

От младеж Янагисава бе любовник на шогуна и негов неизменен министър по всички въпроси. Слабоволевият Токугава Цунайюши го бе назначил и за заместник главнокомандващ. На практика Янагисава управляваше Япония — необезпокояван до появата на Сано Ичиро, някогашен учител по история и инструктор по бойни изкуства, син на ронин, самурай без господар. След успешното разследване на един заговор срещу режима на Токугава Сано йорики, началник в силите на реда — бе спечелил благоволенieto на шогуна и бе назначен на сегашния пост в замъка Едо. Последвалите му детективски успехи

бяха затвърдили мястото му на фаворит на шогуна и дворецовият управител не можеше да понася повече явната заплаха за собствените му позиции в двореца. Тази вечер възнамеряваше да се отърве от Сано завинаги, за да не му се налага повече да се бори за благоволенieto на шогуна. Не смяташе да го убива — няколко предишни опита вече се бяха провалили, нито да го zlepоставя или клевети — неотдавна именно в такъв момент бе загубил любовта на живота си, актьора Шичисабуро. Бе решил да го надвие в собствената му игра и сам да се окичи със славата му на велик детектив.

Някакво движение долу на улицата привлече погледа му. Под прозореца мина умалената фигура на старец с бастун. Дворцовият управител направи знак на Айсу, който бързо се плъзна на неговата страна.

— Тръгвай! — нареди Янагисава.

Айсу грабна платнения вързоп и изчезна безшумно.

Рейко възкликна:

— Вижте, той спира!

Старецът заудря с бастун по вратата на гостилницата. Тя се отвори и той изчезна във вътрешността.

— Да вървим — каза Сано на Хирата и после се обърна към Рейко. — Няма да се бавим.

Лицето ѝ сияеше от възбуда.

— Идвам с вас! — тя дръпна ръкава на кимоното си и откри кинжал, завързан досами лакътя ѝ.

Сано се вцепени от ужас. Проблемът в тяхното партньорство бе, че Рейко винаги искаше да рискува наравно с мъжете.

— Не ти позволявам — твърдо каза той. — Ти обеща, че само ще гледаш.

Рейко запротестира, но после отстъпи печално. Обещанията между тях бяха свещени и тя не можеше да прекрачи думата си. Сано и Хирата поеха надолу по стълбата. В сумрачния магазин шестимата детективи, които чакаха до сандъците с тютюн, скочиха с готовност.

— Лъва е вътре — каза Сано. — Ще обкръжим мястото и...

Над главите им се чу тежко тупване, сякаш нещо горе бе паднало на пода; разнесе се приглушен взрив и после писък.

— Какво беше това? — възкликна Хирата.

— Рейко! — сърцето на Сано се сви. Понечи да хукне нагоре по стъпалата, но в този миг през прозореца в помещението при тях влетя предмет, голям колкото юмрук. Падна пред Сано и избухна сред облак дим. Серни пари погълнаха магазина. Кашлица раздра гърдите на Сано и очите му засмъдяха. През гъстата пелена от задушлив пушек той чу останалите мъже, които се давеха и се блъскаха наоколо. Някой извика:

— Бомба!

— Изходът е насам! — изкрещя Хирата.

Сано чуваше как Рейко крещи от таванското помещение, но дори не виждаше стълбите.

— Рейко! — извика той. — Не слизай тук! Иди към прозореца!

Той се втурна навън и видя съпругата си да се спуска по една дървена колона на балкона. От прозореца и капандурата продължаваше да излиза пушек. Като се давеше и хриптеше, Сано протегна ръце и хвана жена си, която падна в обятията му. Понесе я залитайки нататък по улицата, където въздухът бе чист и свеж. Насъбра се тълпа. Пристигнаха пожарникари в кожени туники и метални шлемове, донесоха кофи с вода.

— Не влизайте там! — извика Сано. — Пушекът е отровен!

Тълпата ахна. Огнеборците се втурнаха към склада и хвърлиха вътре водата от кофите. Сано и Рейко се строполиха заедно на земята. Детективите ги последваха, а Хирата се отпрати олюлявайки се към гостилница „Сполука“. Влезе вътре и после се върна при другарите си.

— Няма никой. Лъва е избягал!

Внезапни викове и тропот на копита разпръснаха тълпата. Нагоре по улицата тичаше мъжът, който бе влязъл в гостилница „Сполука“. Вече не беше прегърбен и беловлас, а изправен и с гола глава. Разкъсаното му кимоно се вееше, разкривайки мускулести ръце, гърди и крака, покрити със сини татуировки — отличителен знак на бандитите. След него препуснаха конници с герба на Токугава — тройна ружа. Лицето на бягащия бе изкривено от ужас.

— Това е Лъва! — възкликна Хирата.

Сано гледаше слисан появилите се от противоположната страна на улицата нови отряди с войници.

— Откъде се взеха?

Водачът ми в пълни бойни одежди замахна с копието си и събори Лъва по очи съвсем близо до Сано. Войниците незабавно заобиколиха

беглеца и му вързаха ръцете.

— Арестуван си! — изкрещя водачът им.

Сано тутакси позна този глас и трепна изумен.

— Янагисава?

Дворцовият управител слезе от коня си. Смъкна шлема си и победоносно огледа сцената. После погледът му падна върху Сано и Рейко. Смут изтри усмивката му. Той се отдалечи, заповядвайки на войниците:

— Отведете пленника в затвора Едо!

В представителната къща на сосакан, разположена в административния район на замъка Едо, Сано, Рейко и Хирата седяха в гостната и пиеха лечебен чай, за да прочистят от телата си вдишаната отрова. Плъзгащите се врати бяха оставени отворени да пропускат свежия въздух от градината. Сано все още чувстваше задушливия пушек в ноздрите си. Главата го болеше ужасно. Прекрасно си даваше сметка, че са извадили късмет, дето изобщо бяха живи.

— Достатъчно! — изрече той с глас, напрегнат от гняв. — Янагисава ме тормози още от пристигането ми в замъка. Колко пъти вече се опитва да ме провали, колко пъти ми праща шпиони, главорези и магьосници? Подхвърля ми грешни следи, залага ми капани, заточва ме в изгнание... Търпя вече две години, защото така повелява Бушидо — Пътят на воина, и защото критиката спрямо заместника на шогун е равносилна на порицание към самия шогун. Но с нападението срещу Рейко вече мина всички граници!

— Защо мислите, че Янагисава е виновен за хвърлените бомби? — попита Хирата.

— Пристигането му на мястото на инцидента бе прекалено точно, за да е случайно! — Сано кипеше от гняв. — Освен това дори не скри разочарованието си, че ни вижда живи!

В стаята влезе един слуга, коленичи и се поклони.

— Извинете, че ви прекъсвам, сосакан сама^[2], но шогунът иска да ви види незабавно...

Докато ставаше да се приготви, Сано забеляза, че съпругата и васалът му го гледат с тревога.

— Ще кажете ли на шогун за подлостите на Янагисава? — плахо попита Хирата.

— Не мога вечно да избягвам интригите му; все някога ще ме пипне — каза Сано. — Време е за открита битка.

— Дворцовият управител ще отрече всичко — обади се Рейко. — И ще те намрази още повече, че си го злепоставил пред шогуна. Това може само да влоши нещата...

— Ще трябва да поема този риск — отвърна Сано, — защото нищо няма да се оправи от само себе си.

Той излезе и пое нагоре по улицата към покоите на шогуна. Стражите пред официалната приемна се отдръпнаха да го пропуснат в дългото помещение, което бе осветено от висящи от тавана метални фенери. Всички врати и прозорци бяха затворени; въздухът бе натежал от горещина и дим. На подиума седеше шогунът; беше с тъмна роба и черна цилиндрична шапка. Застинали прилежно край него слуги очакваха заповеди. На почетното място вдясно от шогуна бе коленичил дворецовият управител. Двамата мъже безмълвно наблюдаваха Сано. Благото аристократично лице на шогуна представляваше маска на скръбно разочарование. В тъмния воднист поглед на Янагисава проблясваше скрита враждебност. Безпокойство прониза Сано — присъствието на дворецовия управител обезсмисляше намерението да се оплаче на шогуна, но, от друга страна, ако изчакаше да остане насаме с Токугава Цунайoshi, следващата атака на Янагисава можеше да се окаже успешна, преди въобще да успее да реагира.

— А-а, сосакан Сано! — шогунът направи знак с ветрилото си. Тонът му бе хладен и неприветлив.

— Ела, ела при нас... — Сано коленичи на обичайното си място от лявата му страна и се поклони. После се поклони и на Янагисава. Шогунът леко се приведе към него и рече: — Извиках те тук по две важни причини. Първо, за да изразя безкрайното си... ъ-ъ... разочарование от неуспешния ти опит да заловиш Лъва на Канто. Току-що бях уведомен, че ти и твоите хора сте пили и пушили в някакъв склад за тютюн и... ъ-ъ... сте се подпалили, докато в същото време, без дори да подозираш, Лъва е бил буквално от другата страна на улицата! Явната ти немарливост е принудила дворецовия управител да се намеси и лично да залови Лъва. Той е проявил... ъ-ъ... съобразителност и инициатива, които на теб очевидно... ъ-ъ... ти липсват.

Сано с ужас си даде сметка, че съмненията му се потвърждават. Янагисава бе изопачил истината в своя полза и си бе присвоил заслугите за разрешаване на случая. Шогунът по принцип не се отличаваеше с кой знае каква интелигентност и вероятно дори не подозираше за отколешната вражда между Сано и дворцовия управител. Бушидо забраняваше на Сано да противоречи на своя господар, но той трябваше да поправи това абсурдно изкривяване на фактите, затова плахо изрече:

— Не беше точно така...

Янагисава светкавично го прекъсна с любезен глас:

— Нима заявяваш, че негово превъзходителство е сбъркал? Нима си позволяваш да го поправяш?

Недоволство помрачи лицето на шогуна и Сано побърза да уточни:

— Не, разбира се. Просто бих искал да изложа своята версия за събитията...

Токугава Цунайоши го накара да замълчи, вдигайки ръка:

— Няма нужда. Истината... ъ-ъ... е очевидна. Ти не успя да изпълниш дълга си... За съжаление вярата ми в теб се оказа... ъ-ъ... неоснователна! — незаслуженият упрек жегна Сано и го накара да сведе глава. — Въпреки това — продължи шогунът — реших да ти дам възможност да измиеш своя... ъ-ъ... позор... — с крайчеца на окото си Сано зърна внезапната тревога, която пробяга по привидно невъзмутимата физиономия на Янагисава. Значи не бе очаквал този развой! Значи още имаше надежда! Шогунът се прокашля и продължи: — И тук стигаме до втората причина, поради която те повиках — Токугава кимна към един слуга, който излезе от стаята и почти веднага се върна, придружен от самурай в бронирана туника с червените гербове на шогуна върху нагръдника. Самураят коленичи. — Това е капитан Мори — представи го шогунът. — Той е пратеник на моя... ъ-ъ... шошидай в Мияко — за разлика от другите градове старата столица се управляваше не от провинциален даймио — феодал, а от шошидай — специален местен представител на шогуна, почти задължително роднина на Токугава, който по ранг и благонадеждност съответстваше на важния пост. След като Сано и Янагисава се поклониха на пратеника, шогунът продължи: — Капитанът току-що

пристигна с някои ъ-ъ... обезпокоителни новини... — Цунайоши махна към новодошлия: — Повтори какво ми каза!

Капитан Мори докладва:

— Преди шестнайсет дни внезапно почина Коное Бокуден, левият министър на императорския двор. Той бе едва четирийсет и осем годишен, в добро здраве. Дворцовите служители, които докладваха за смъртта му, бяха в пълно неведение относно причините. Шошидай започна следствие, но установи, че е по-добре да потърси съвет от Едо.

Надежда и тревога се надигнаха у Сано, когато осъзна, че шогунът възнамерява да го прати в Мияко да разследва тази смърт. Един нов случай бе желана възможност да възстанови честта и репутацията си, но Сано не искаше да замине и да остави Рейко на милостта на дворцовия управител. Затова възкликна:

— Дори и да е насилствена, смъртта на Коное Бокуден все пак е обикновено престъпление! Защо занимавате негово превъзходителство с този въпрос?

Макар и лишен от всякаква светска власт, императорът бе почитан като потомък на шинтоистките богове, създали вселената. Официално функциите му се изчерпваха със задължението да ръкополага всеки нов шогун и с привилегията да одобрява назначеното от шогуна правителство. Но така беше само на книга. В живота, освен че се полагаха грижи по поддръжката на двореца на императора и на свитата му благородници около него, на тях се отреждаше чисто представителна роля — да бъдат символ на властта, колкото да се спазят традициите.

— Има и още нещо, сосакан Сано — шогунът въздъхна тъжно. — Коное бе таен агент на мецуке...

Мецуке бе тайната шпионска мрежа на Токугава. Нейните членове събираха информация от цяла Япония, за да контролират и да държат под наблюдение непокорните или опасните за властта граждани. Това ново сведение хвърляше различна светлина върху възможните мотиви за убийството.

— Преди петнайсет години Коное уби човек — обади се капитан Мори. — Трябваше да бъде съден и екзекутиран, но ние имаме по-добра работа за него... — Сано прие казаното в смисъл, че бакуфу бяха потулили убийството и бяха вербували Коное да доносници за колегите

си. — Възможно е смъртта му да е свързана с това престъпление или с някакви дразги в двора на императора...

— Или има връзка с живота му на таен агент — добави Сано, като се питаше как да защити семейството си и собствените си интереси по време на отсъствието си от Едо. — Не е изключено министърът да е открил нещо, което му е струвало живота, за да бъде запазено в тайна. Това е сериозен въпрос. Само че, ваше превъзходителство...

— Да, наистина е сериозен — намеси се шогунът. — Властта ми може да се окаже в опасност. Затова те изпращам да разкриеш... ъ-ъ... истината за смъртта на императорския министър. Трябва да разрешиш загадката и да... ъ-ъ... отстраниш всякакви скрити заплахи!

Сано се взря в Янагисава. Очите на дворцовия управител бяха добили онзи непроницаем поглед, от който душата на Сано се сгърчваше от ужас. Без съмнение Янагисава замисляше поредния капан.

— Хиляди благодарности за великодушието ви — обърна се Сано към шогуна. — Единствената ми тревога е какво би могло да се случи тук в мое отсъствие...

Шогунът го прекъсна:

— Безпокоиш се за сигурността ми тук ли? Ако възникне някакъв... ъ-ъ... проблем, главният ти помощник Хирата ще проведе нужните разследвания. Отивай да се приготвяш, аз вече изпратих човек, който да предупреди властите на Мияко, че пристигаш. Ама хайде де, още ли си... ъ-ъ... тук?

Сано побърза да излезе с поклон. По пътя към къщи с тревога изчисли, че пътуването до Мияко ще му отнеме петнайсет дни и още толкова обратно плюс цялата продължителност на разследването. Дума да не става, Рейко не можеше да остане в Едо! Дори и ако е под закрилата на войници или на влиятелния си баща. Трябваше да я вземе със себе си въпреки неимоверните трудности, които би му коствало това.

В банята Рейко търкаше тялото си със сапун от оризови трици, а в това време две прислужници миеха косите ѝ. Седеше в дълбоката вана с надеждата, че топлата вода ще отмие напрежението от

мускулите ѝ и ще успокои тревогите ѝ — първо димната бомба, а сега и шогунът бе извикал Сано...

А и още нещо я човъркаше от известно време насам. Предишния месец женският ѝ цикъл не се появи. Надяваше, че е бременна, но не каза на Сано, защото не искаше да избързва и да го разочарова. Ако това се случеше и следващия месец, щеше да му съобщи добрата вест.

Когато Сано се прибра, тя седеше в спалнята облечена в бял копринен халат и сушеше косата си на нощния ветреца.

— Какво стана?

Сано коленичи до нея. Описа ѝ как дворецовият управител си бе приписал заслугите за залавянето на Лъва и как шогунът го бе порицал. Разказа ѝ за смъртта на благородника от императорския двор и после добави, че шогунът го изпраща в Мияко да проведе разследването.

Рейко бе зашеметена от ужас — Мияко бе тъй далеч, те никога не се бяха делили за повече от няколко дни, а и напоследък ѝ се събра твърде много. Сълзи запариха в очите ѝ, но тя съзнаваше, че разследването е изключително важно за мъжа ѝ, затова само извърна лице и рече едва чуто:

— Ще ида да ти приготвя нещата.

Сано я хвана за ръката.

— Искам да дойдеш с мен.

— Какво? — Рейко подскочи от изненада.

Съпругите тъй рядко съпровождаха мъжете си по време на пътувания, че тя дори не бе допускала възможността да го придружи до Мияко. Сано ѝ се усмихна:

— Нима не желаеш да ми помогнеш в разследването?

— И още как! — изпълнена с радост, Рейко прегърна Сано и тутакси забрави доскорошните си грижи. После се втурна из стаята и закрещя: — Пътуване! Пътуване! Винаги толкова съм искала да пътувам! Какво великолепно приключение!

— Все още не съм уредил разрешително за теб — каза Сано. — Това може да се окаже проблем.

Бакуфу ограничаваха пътуванията на жени, за да не допуснат самурайските кланове да преместят семействата си в провинцията като подготовка за бунт. Но тази пречка не смущаваше Рейко, нямаше да я спре дори евентуалната ѝ бременност. Сега тя се радваше, че не бе

казала на Сано, защото новината сигурно би променила решението му да я вземе със себе си, да не би пътуването да навреди на нея или на бебето в утробата ѝ.

Рейко отвори шкафа за дрехи и започна да вади кимона и наметки и да ги реди в багажа.

[1] Сосакан е личен следовател на шогунa. В японския език фамилията предхожда името — Б.пр. ↑

[2] Сама (яп.) — господар. Прибавя се към името или титлата в знак на учтивост към вишестоящ — Б.пр. ↑

ГЛАВА 2

Пътят им по Токайдо — междуградския път изток-запад, бе минал през села и гори, покрай морския бряг, през реки и планини, докато стигне до сегашния финален отрязък — равнината, където бе разположен Мияко. Затворена в паланкина, Рейко си вееше с копринено ветрило, за да раздвижи оскъдния въздух и да прогони рояците мухи и комари, нахлуващи през отворените прозорци. Беше потна и изтощена; трудностите на пътуването бяха замъглили очарованието на приключението ѝ. Превалияше петнайсетият ден откакто бяха поели и тя вече бе опознала лично неудобствата, които изпитваха жените при толкова продължителен преход. Горещината, претъпканите странноприемници и блудкавата храна бяха бял кахър. За да получи разрешително за Рейко, Сано бе загубил цял ден да подкупва дребни чиновници. Но нито разрешителното, нито високият му ранг бяха гаранция за лесно преминаване през проверочните пунктове, където бакуфу осъществяваха строг надзор над оживеното движение по Токайдо. При всеки пост ги караха да слизат и да разтоварват багажа за проверка. На жените не бе позволено да яздят. За да предотврати придвижването на войски и боеприпаси, Токугава бе забранил използването на всякакви коли и впрягове и затова дамите пътуваха с паланкини — възможно най-бавният и неудобен начин за придвижване. Рейко съжеляваше за разходите и за закъснението, които Сано бе принуден да търпи заради нея. Погледна го през прозореца — изглеждаше угрижен. Мъжът ѝ инстинктивно усети погледа ѝ и обърна глава. Усмихна ѝ се бодро, но Рейко знаеше, че почти не бе спал, за да бди над сигурността ѝ. Наемните убийци на Янагисава неведнъж се бяха промъквали покрай стражите на Сано, а какво по-добро време за нападение от това на път, когато убийството винаги може да бъде приписано на бандити? Точно преди да заминат, Сано бе разкрил шпионина в собствената си къща — един от слугите бе признал, че е казал на Янагисава за подготвяната засада на Лъва. Рейко предполагаше, че Сано се страхува от нови саботажи в Мияко.

Зад паланкина яздеха двамата помощници на сосакан — детективите Маруме и Фукида. Единият бе снажен и як, истински боец, а другият — с непривична за своите двајсет и пет години сериозност и вглъбеност.

Не след дълго скромното им шествие наближи Великото укрепление — дълга и висока глинена стена, ограждаща Мияко. Приблизиха се съвсем и Рейко видя портата Рашомон — главния вход на Великото укрепление. Червени колони крепяха островърхите покриви над широката врата, увенчани с декоративни златни делфини. Пътят свършваше пред нея, а от там продължаваха каменни стълби. От портите излезе отряд войници, предвождани от двама самураи на коне. Единият бе млад, другият — на възраст; и двамата бяха облечени в тържествени одежди. Посрещачите преминаха по извития каменен мост над широкия крепостен ров и спряха пред шествието на Сано в основата на моста. Знаменосците представиха Сано, като извикаха името и ранга му. Капитанът на отряда войници отвърна:

— Почитаемият шошидай Мацудайра Моронобу, наместник и братовчед на негово превъзходителство!

По-възрастният местен служител размени поклон със Сано и рече:

— Добре дошли в имперската столица! — шошидай Мацудайра поразително приличаше на шогуна, забеляза Рейко — същите изискани черти и припряна раболепна усмивка. — Много съм слушал за вас и искрено съжалявам, че досега не съм имал честта да ви срещна, тъй като рядко напускам Мияко. Всъщност вече измина... — той се обърна към служителя до него — ... колко, повече от година, откакто за последен път бях в Едо?

— Точно една година, господарю — отвърна по-младият. Наскоро прехвърлил трийсетте, той бе висок и широкоплещест, с ъгловато лице и квадратна челюст. Сочните плътни устни и тежките клепачи му придаваха чувствена мъжка красота. Притежаваше самоувереността на воин, майстор на меча, и нескрит стремеж за издигане в йерархията на бакуфу.

Шошидай го погледна ласкаво:

— Това е йорики Хошина, началник в силите на реда в Мияко и мой главен помощник.

Рейко си даде сметка, че шошидай Мацудайра прилича на шогун не само по външност — той също имаше по-умен и силен заместник, който да мисли и да действа вместо него.

— Моля, позволете да ви представя и моите помощници Маруме и Фукида — каза Сано. Двамата мъже се поклониха. — Всъщност има ли някаква промяна около събитията, свързани със смъртта на левия министър Коное, откакто вашият пратеник донесе вестта в Едо?

— Не, опасявам се, че загадката си остава все тъй непонятна — отвърна шошидай.

— Тогава, надявам се, йорики Хошина ще изяви готовност да ми помогне в хода на разследването?

— Разбира се, разбира се... — шошидай Мацудайра очевидно бе доволен, че може да прехвърли другиму неприятното разследване. — Искah да ви съобщя, че утре вечер ще организирам банкет във ваша чест! — след което, без да се движи, се изтегли на заден план.

Йорики Хошина пристъпи напред и каза:

— Обикновено настаняваме пратениците от Едо в замъка Ниджо. Но за съжаление в момента е в основен ремонт и ще ви предложим най-доброто частно имение.

— Това ни устройва, благодаря — каза Сано.

— Искате ли сега да се настаните и да отдъхнете? — попита Хошина.

— Бих предпочел незабавно да се заломя за работа — каза Сано. — Моля, наредете на войниците си да придружат свитата ми до имението и после ми покажете мястото, където е бил убит министър Коное.

За разочарование на Рейко Сано препусна след Хошина, а тя, слугите и детективите Маруме и Фукида останаха назад. Изгаряше от желание да отиде с тях, но знаеше, че ако съпругът ѝ я включеше в деловата си работа или ако ѝ обръщаше специално внимание, това би се сторило необичайно на домакините им и би подронило авторитета му. Отново прокле своята безполезност и горещо се помоли занапред да ѝ се удаде възможност да използва уменията си.

— Левият императорски министър издъхна в градината на императорския дворец — обясни йорики Хошина, докато превеждаше Сано из улиците на Мияко. — Оттук, моля.

Отвъд портата Рашомон Великото укрепление бе заобиколено от друг ров, а мостът над него водеше право в старата столица. За разлика от Едо, който представляваше заплетен лабиринт от улички, Мияко бе застроен по древния китайски модел за градоустройство — докъдето стига погледът, широки и прави улици, разположени под идеален прав ъгъл в безупречни геометрични фигури. Въпреки постройките, които заемаха всеки свободен парцел земя, Мияко създаваше впечатление за просторност. Това бе град от измазани с хоросан наполовина дървени къщи, спокойни и приветливи в своето нарочно еднообразие. Ниските покриви, покрити със сиви керемиди, се издигаха и се снижаваха като стилизирани вълни. Вховете на магазините бяха скрити със сини завеси; бамбукови капаци предпазваха стоките от прах, а сводовете подслоняваха пешеходците от капризите на времето. Издигащите се на север, изток и запад хълмове изолираха града от външния свят, но онова, което особено много допринасяше за мирната атмосфера, бе липсата на самураи. Хората по улиците бяха предимно търговци, селяни или свещеници. Оскъден брой мъже се открояваха с бръснатото си теме и двата меча — атрибути на воинската каста. Някои бяха войници на бакуфу, други, придружавани от носачи с товари, очевидно бяха пътуващи.

Йорики Хошина рязко спря до едно тържище, което препречваше улицата, и каза:

— Извинете за неудобството. Пристигате тук в първия ден на Обон.

Това бе фестивалът на мъртвите — пет дни, в които из цяла Япония хората посрещаха душите на покойниците като свои гости в света на живите. Търговци продаваха най-различни атрибути за отбелязването на този важен будистки празник — тамян и цветове на лотос, червени глинени паници за символичните пиршества на духовете, фенери, които да указват пътя към дома на умрелите. Когато най-послед тълпата се разреде, Сано и Хошина препуснаха към императорския дворец. Влязоха през един страничен вход и се озоваха в дълъг проход, който водеше към вътрешността на палата. Сано бе проучвал карти на сградата и сега предположи, че зидът вляво скрива резиденцията на абдикиралите императори. Виждаха се само дървета и покриви. От другата страна отвъд оградата бяха разположени имотите на дворцовите благородници. Завой вдясно покрай друг зид, през друга

порта и Сано изведнъж се озова осем века назад в миналото — в прочутата езерна градина, разположена в самото сърце на императорския дворец. Езерото се бе разляло като течен живак около острова. Цялото бе покрито с водни лилии. По брега от черни камъни бяха накацали патици. Над лехите от ярки хризантеми, перуники и макове прехвърчаха колибри. Кленови и вишневи дръвчета и бамбукови храсти бяха потънали в пищна зеленина. Песента на щурци и ароматът на цветя и треви упойваха сетивата — и всичко това бе застинало в някакво непроницаемо безвремие. Сано не видя никого, освен един градинар, който събираше листа с гребло. Йорики Хошина пристъпваше свойски по застланите с чакъл пътеки, сякаш се намираше у дома — представителите на шошидай разполагаха с върховна власт в двореца. Той поведе Сано по каменния мост към острова в езерото, където, засенчена от борове, се гушеше малка колиба от груби кипарисови дъски.

— Ето къде бе намерен левият министър — спря Хошина и посочи с пръст точното място.

— Как е умрял? — попита Сано.

— Сведенията ми са от доклада на съдебния лекар, изготвен няколко дни по-късно — обясни Хошина. — Докторът е направил оглед на трупа и е заявил, че Коное е починал вследствие на масивни кръвоизливи от очите, ушите, носа, устата и ануса. Очевидно вътрешните му органи са били разкъсани. Бил е напълно осакатял, тъй като почти всичките му кости са били изпотрошени. Само че е липсвала видима причина за плачевното му състояние, по тялото не е имало никакви синини или други рани.

Исключено е такава странна смърт да е естествена, а и закъснялото уведомяване предполага скриване на истината, най-вероятно поради факта, че е извършено убийство. Сано се замисли и изведнъж му хрумна нещо:

— Някой докладвал ли е за много силен вик по времето, когато е настъпила смъртта на Коное? — попита той.

Хошина го погледна изненадан.

— Откъде знаете? Чули са го навсякъде из Мияко, аз също — отекна из целия град. Беше... свръхестествен... — йорики потръпна. — Каквото и да се е случило с Коное, трябва да е било много болезнено, за да изтръгне такъв писък от него.

Сано имаше друго обяснение за вика, което потвърждаваше съмненията му.

— Императорският министър вероятно е станал жертва на този вик. Това е убийство с киай, бой без физически допир, върховният израз на бойните изкуства. Викът е бил „духовен“, изблик на чиста психическа енергия, съсредоточена в гласа на убиеца...

Хошина се втрени в Сано изумен. Малцина самураи в хилядолетната история на Япония бяха успели да овладеят уменията да убиват без оръжие, единствено със силата на волята. Това изкуство се наричаше киайджуцу^[1], а практикуващите го се смятаха за най-страшните сеещи смърт и непобедими воители.

Историята разказваше за Сено Рикю, който преди повече от век с един-единствен поглед отблъснал атаката на великия генерал Като Кийомаса, а също и за Ягиу Матаджуро, който неведнъж демонстрирал как може да просне човек в безсъзнание само с вик.

Йорики Хошина първо замълча, а после се изсмя:

— Никога не съм чувал за действително убийство, извършено с киай. Тази теория ми звучи като суеверие. Винаги съм смятал, че легендите са измислени от шарлатани... — тонът му бе почтителен, но самият факт, че се осмелява да възразява, подсказва на Сано, че обича да доказва правотата си и не се страхува да рискува. — Със сигурност напоследък няма документирані случаи на подобна смърт.

— Да, действително днес общото равнище на уменията за бой без оръжие е много по-ниско, но Мияко е град, силно свързан с миналото. Някой тук несъмнено е преоткрил тайната на киайджуцу. Викът и състоянието на трупа показват, че Коное наистина е станал жертва на смъртоносна атака с психическа енергия.

Произнесена от Сано, специалния пратеник на шогуна, тази теза ставаше официална версия за смъртта на левия министър. Хошина кимна и каза почтително:

— Да, сосакан сама.

Сано забеляза, че амбициозният йорики знае точно кога да отстъпи, за да съхрани хем достойнството, хем позициите си.

— Кой откри останките?

— След писъка мнозина се втурнали в градината да видят какво става — обясни Хошина. — Но първи са пристигнали императорът

Томохито и неговият братовчед принц Момозоно. Те са намерили Коное проснат в локва кръв.

„Значи случаят включва най-малко двама изтъкнати членове на императорския двор“ — помисли си Сано.

— В колко часа е станало това?

— Към полунощ — отвърна Хошина.

— Какво е правил министърът навън толкова късно?

— Никой не е споменал да знае каквото и да било.

— Значи вече сте разпитали обитателите на двореца?

— Да, проведох предварително разследване, за да ви спестя известни неприятности. Резултатите са описани подробно в моя доклад, който ще ви връча по-късно, но сега ще се опитам да ги обобща. Всички стражи, слуги, помощници и придворни са били някъде другаде по това време, защото лично Коное им е заповядал да стоят далеч от градината.

— Чудесна работа — каза Сано, отбелязвайки наум болезнената гордост и амбициозност на йорики Хошина. — Имало ли е някакви посетители или други външни лица в района на двореца през същата нощ?

— Не — отвърна Хошина. — Освен това няма никакви следи от проникване с взлом, тъй че е малко вероятно убийството да е дело на неизвестен натрапник.

— Разпитани ли са всички обитатели на двореца за установяване на алибито им?

— Реших, че е най-добре да изчакам пристигането ви и тогава да разпитам императорското семейство — отвърна Хошина. — Но проведох някои дискретни проучвания. Има няколко души, чието местонахождение не успях да установя: императорът и братовчед му не са били в покоите си както обикновено. Същото се отнася за императрицата Асагао — съпругата на Томохито, и за императрицата майка — госпожа Джокьоден.

Четирима потенциални заподозрени в убийство, при това всички до един членове на свещеното за Япония императорско семейство. Сано се замисли над политическите последици от разследването на случая. Ако се задълбочеше в делата на двореца, неизбежно щеше да наруши социалната и религиозната договореност между императорската институция и бакуфу. Но трябваше на всяка цена да

залови убиеца, ако искаше да спаси себе си и семейството си от опозоряване и смърт.

Сано вдигна поглед към хълмовете, които все повече потъмняваха в плътния здрач. Нямаше как да навести императорското семейство тъй късно и без предизвестие, без това да се възприеме като оскърбление.

— Ще разговарям с императора, майка му, братовчед му и съпругата му утре сутринта.

— Разбира се — каза йорики Хошина. — Ще ви уредя аудиенция. Сега да ви отведе ли в квартирата ви?

Предложението бе изкусително — Сано бе гладен и уморен, потънал в пот и мръсотия, но не бе приключил работата си в двореца.

— Преди това бих искал да огледам жилището на Коное и да разпитам обитателите на дома му.

[1] От киай (яп.) — дъх, енергия, и джуцу — умение, майсторство — Б.пр. ↑

ГЛАВА 3

Сано и йорики Хошина поеха в западна посока по един проход, който разделяше на две площта около двореца. Скоро към тях се присъединиха и помощниците Фукида и Маруме. Четиримата прекосиха района на куге — благородниците, потомствени васали на императорското семейство. Наближаваше време за вечеря и повечето от комините на постройките бълваха пушек от дървени въглища. Пред имота на Коное, недалеч от северната стена на императорското ограждение, черни траурни драперии покриваха решетестата ограда и портата с двоен покрив. Хошина дръпна звънеца, който отекна наоколо. Миг по-късно портата се отвори и на прага се появи слуга, който изглеждаше слисан от неочакваното посещение на четирима самураи. Той се поклони вежливо. Хошина представи Сано:

— Сосакан сама разследва смъртта на левия министър Коное. Ще трябва да съберете семейството за разпит и да ни покажете жилището на министъра.

Слугата ги поведе по една каменна пътека през градината, след което влязоха в антре, облицовано с лакирано кипарисово дърво. После групата подмина няколко просторни гостни, където се долавяха приглушени гласове и звучеше мелодия на шамисен^[1].

Паравани с изображения на ловни сцени в приемната отделяха част от помещението, обгърната от меката светлина на горящи фенери. Слугата покани четиримата самураи да седнат на подиума и излезе. После пред гостите се изреди дълга върволица от хора — млади и стари, братя, сестри, лели, братовчеди и всякакви други роднини на покойния. Сано знаеше, че семействата в двора са големи, но не бе очаквал толкова люде да живеят под един покрив. Мъжете бяха облечени в традиционните за двореца костюми, а жените носеха многопластови роби в пастелни цветове с пищни ръкави и тесни брокатени пояси. Представляваха жалка гледка за съдбата на благородниците, изолирани от света и обречени да живеят единствено

със спомените за славното си минало. Но сега те бяха огромна група потенциални свидетели.

— Помощниците ми ще разпитат слугите — каза Сано, — а аз ще разговарям с членовете на семейството поотделно и насаме.

Вечерта потопа Мияко в тропически мрак. На тържището на мъртвите ярко осветени сергии превръщаха улицата в редица от многоцветни пламъци, където купувачите разглеждаха всякакви ритуални стоки, свързани с празника Обон. Звучаха гонгове, които призоваваха душите на мъртвите обратно на земята. По хълмовете и покрай река Камо горяха огньове и осветяваха пътя на духовете. На праговете на къщите пламтяха борови факли, върху первазите на прозорците димеше тамян. Въздухът трептеше от тракането на дървени подметки, устремени към гробищата и светилищата.

В центъра на града се издигаше масивната снага на замъка Ниджо, построен от Токугава Йеясу преди осемдесет и девет години. Каменните зидове и пететажният му корпус се извисяваха над околните къщи. Златни гербове на Токугава увенчаваха извитите покриви. За повече от петдесет години нито един шогун не бе посещавал Мияко; оттогава замъкът Ниджо се обитаваше от оскъден брой надзиратели. Неколцина стражи охраняваха портите и наблюдателниците над широкия ров. Отвън замъкът изглеждаше като лишена от живот и принадлежаща към историята реликва. Но вътре, сред потъналите в мрак казарми, градини и сгради на двореца, в бялата приемна на гостуващите шогун горяха светлини. Дворцовият управител Янагисава ходеше нервно покрай изрисуваните със зимни пейзажи стени и говореше на главния си помощник Айсу.

— Сигурен ли си, че Сано не знае, че съм тук?

— О, да, господарю — отвърна Айсу. — Никой в Мияко не знае, с изключение на местните ви агенти. Те са получили съобщението ви достатъчно рано, за да изпълнят нарежданията ви. Казали са на шошидай Мацудайра, че шогунът е издал заповед да се ремонтира замъкът Ниджо, след което са довели работници и материали, та да изглежда, че това наистина е така. Никой друг не подозира каквото и да било. Мои шпиони следят Сано, откакто е напуснал Едо.

Напрегнатата усмивка на Айсу умоляваше Янагисава да оцени действията му и да го запази на поста главен васал въпреки

провалената експлозия в тютюневия склад. Янагисава му бе дал последна възможност да докаже себе си, преди да го изгони. Тъй че съдбата на Айсу, както и надеждите на Янагисава зависеха от осъществяването на плана.

— Погрижи се операцията да продължи все тъй успешно — каза Янагисава и после промърмори на себе си: — Дано резултатите оправдаят неприятностите, които може да ми причини това рисковано начинание.

Когато шогунът бе поръчал на Сано да разследва смъртта на императорския министър, Янагисава бе съзрял великолепна възможност да се отърве от своя враг и завинаги да спечели благоволението на Токугава Цунайюши. Бе решил, че и той трябва да иде в Мияко. По тази причина след срещата със Сано насаме с шогуна му бе предложил да посети провинция Оми, където се намираше Мияко, уж за да разследва корупцията сред местните висши служители. Шогунът се бе колебал, противил и накрая се бе съгласил. Янагисава прекара остатъка от онази нощ в обсъждания с Айсу, какво трябва да предприемат, за да успее планът им. Призори на следния ден Янагисава яхна коня си и напусна замъка, като вместо обичайния му огромен антураж го съпровождаха само Айсу и неколцина телохранители. Носеха обикновени одежди без гербовете на Токугава и минаха през пропускателните пунктове с фалшиви документи. Яздеха бързо, спираха рядко и спяха само по няколко часа, за да пристигнат в Мияко два дни преди Сано. Агентите на Янагисава ги бяха въвели тайно в замъка Ниджо предрешени като дърводелци. Двамата с Айсу бяха изпипали всеки детайл от предстоящия план, но рискът от провал все още съществуваше. Дворцовият управител бе убедил шогуна в поверителния характер на мисията си в провинция Оми и в необходимостта никой да не знае за отсъствието му от Едо. Но простодушният Цунайюши едва ли можеше дълго да пази тайна. Ами ако разбереше, че Янагисава го е излъгал за мотивите на пътуването си? С връщането си Янагисава можеше да изпадне в немилост, лишен от ранг и богатство и осъден на смърт. Но пък скритите предимства на един такъв ход оправдаваха рисковете. В Мияко Сано бе възможно най-уязвим — без всякаква политическа подкрепа, без верния си отряд детективи и в пълно неведение за организирания от Янагисава саботаж. Дворцовият управител се отпусна в едно кресло и усети по

гърба си подгизналите си от пот дрехи. Мразеше Мияко и неговата отворителна горещина. Копнееше да се върне в Едо, с победа и обезпечена сигурност. Но с това странно убийство и при наложителната секретност на действията победата изглеждаше твърде далеч. Все пак до този момент Янагисава никога не бе водил разследване и се чувстваше ограничен от собствената си неопитност. Но планът не търпеше промяна — трябваше да арестува убиеца преди Сано, за да създаде впечатлението, че случайно се е озовал наоколо и като е видял, че Сано не напредва, се е намесил, за да разреши случая. Никой не трябваше да знае, че бе дошъл тук специално, за да победи Сано в собствената му игра, нито да смята, че дворецовият управител е постигнал победа с непочтени средства.

— Да вдигнем тост за късмет — предложи Айсу и плесна с ръце. В стаята безмълвно влязоха жени телохранители и сервираха вино, след което също тъй безмълвно си тръгнаха. Айсу вдигна чашата си и каза: — За вашата победа и за поражението на сосакан Сано! — двамата отпиха и тръпчивото питие ободри Янагисава. Айсу напълни повторно чашите и предложи нов тост: — Дано заловите убиеца на Коное също както успяхте с Лъва!

Злоба изкриви усмивката на дворецовия управител.

— Не — изсъска той, — не както с Лъва. Този път Сано няма да има втори шанс да се спаси от позора.

Под надвисналите вежди очите на Айсу блеснаха; гъвкавото му тяло изтръпна в радостно очакване.

— Как трябва да умре Сано?

— Не знам още — призна с неохота Янагисава. — Нито мога да предскажа резултата от разследването... — той скочи отново на крака и закричи из стаята. — Всичко зависи от самия случай. Засега нямам достатъчно информация, преди да предприема следващата стъпка. Но скоро ще имам — рече той и напрегна слух към потъналата в мрак градина, сякаш очакваше някого.

След няколко мъчително дълги и не особено плодотворни часа Сано приключи събеседването с членовете на клана Коное. Роднините бяха слисани и ужасени да научат, че министърът е бил убит, а не е починал от тайнствена болест, както бяха смятали до момента. Не знаеха, че е работил като шпионин на мецуке, и твърдяха, че нямат

представа, кой от заподозрените може да е причинил смъртта му. Сано успя да научи само два странични факта. Един братовчед на Коное каза, че няколко пъти при различни обстоятелства чул подобен вик, но доста по-слаб, а след това в градината намирали мъртви птици. Това затвърди убеждението на Сано, че някой в двореца наистина владее силата на киай. Дали той... или тя... се бяха упражнявали за убийството? Вторият факт отпращаше петнайсет години назад, когато секретарят на Коное — младеж на име Рьозен, бил промушен смъртоносно. Това вероятно бе престъплението, което бакуфу беше прикрило, за да принуди Коное да шпионира за мецуке, но Сано не успя да открие никаква видима връзка между инцидента и убийството на Коное. Детективите Маруме и Фукида също не научиха нищо съществено от слугите.

Сега Сано, Хошина и детективите стояха пред личните помещения на Коное, които включваха две съседни стаи във вътрешността на къщата. Хартиени стени с вертикални летви ограждаха мястото и позволяваха по-голямо уединение от откритостта на класическата за императорския двор архитектура.

— Нещо пипано ли е там след смъртта на министъра? — попита Сано слугата, който ги бе въвел в имението.

— Стаите бяха почистени, но вещите му са все още там — отвърна той. — Това е кабинетът му. А това — спалнята... — отвори вратата и отвътре ги лъхна застоял въздух. След като запали един фенер в стаята, слугата се поклони и излезе.

Сано обгърна с поглед помещението. Покритият с татами под беше празен; комплект масички от черно полирано дърво и копринени възглавници бяха старателно събрани и подредени в ъгъла. Сано не видя никакви лични вещи. Вероятно бяха във вградените шкафове или в гардероба.

— Претърсете тази стая — нареди той на детективите.

— Какво търсим? — попита Маруме.

— Всичко, което може да ни подсказва нещо за живота на Коное — какъв човек е бил и какви са били взаимоотношенията му с другите.

Маруме започна да отваря чекмеджетата на шкафа. Фукида се зае с вградения гардероб. Сано и Хошина минаха през междинните врати и се озоваха в кабинета. Там в една ниша имаше бюро и вградени рафтове, отрупани с папки и счетоводни книги. Върху бюрото сред

пособия за писане лежаха отворени книжа, целите изпъстрени със записки. Вратичките на един от шкафове зеяха отворени и разкриваха отделения, в които цареше пълен безпорядък. Голямо кошче от раката бе пълно с хартиени изрезки. Имаше и три високи огнеупорни сандъка с железен обков.

Хошина наблюдаваше безмълвно, докато Сано оглеждаше писанията на бюрото. Те се отнасяха единствено до ремонтните работи по зидовете на двореца. В чекмеджетата Сано откри печата на Коное, направен от нефрит, лула и торбичка за тютюн. После най-щателно прегледа всяка книга от библиотеката му — пак нищо. Прегледа шкафа, изрови накъсаните записки в кошчето за боклук, отвори вградения стенен шкаф — само записки относно дворцовия бюджет. Върна се в спалнята при детективите. Фукида заяви:

— Нищо не открихме — само дрехи, завивки и тоалетни принадлежности. Единственото, което научихме за Коное, е, че се е обличал в различни нюанси на кафяво.

— Не е възможно да няма следи! — Сано поклати глава озадачен и разочарован. — Жилището на убития обикновено представлява източник на ценни улики, а този дом е тъй безлик и бездушен. Нека претърсим по-щателно.

Докато Маруме опразни шкафа и опипа стените, търсейки скрити предмети или чекмеджета, Фукида вдигна постелките да провери за евентуални тайници в пода. Сано и Хошина отидоха в кабинета. Хошина прегледа официалната документация, дирейки случайно забравени лични бележки, а Сано смъкна всички книги от рафтовете. И тогава, на едно оголено пространство от стената зад рафта, той видя две хоризонтални цепнатини на близо педя една от друга, пресичащи вертикална дървена плоскост. Вкара нокти в горната цепнатина и дръпна. Отдели се правоъгълен панел. От празното място зад него Сано извади куп листа.

— Какво е това? — попита Хошина.

Сано прегледа документите.

— Писма — отвърна той с нотка на удовлетворение. — Повече от сто, някои от тях с дати отпреди десет години — тъй внимателно скрити и съхранени, можеха да представляват ключът към тайнствения живот и смъртта на Коное. Всички носеха подписа и печата на

министъра. Всички бяха адресирани до един и същ човек — някоя си госпожа Козери от храма Кодай.

— Коя е госпожа Козери? — обърна се Сано към Хошина.

— След смъртта на Коное прегледах досието на мецуке за него — разузнавателната агенция пазеше архив на всички по-изтъкнати граждани и Хошина за пореден път показваше инициативност. — Козери е бившата му жена. Тя го е напуснала, за да стане монахиня.

Сано прехвърли няколко листа.

— Любовни писма... — продължи да чете и откри, че едноточната кореспонденция се състоеше от безкрайни вариации на една и съща тема: *„Ти ме напусна — аз страдам и копнея отново да сме заедно — ако не се върнеш при мен, ще те погубя.“*

Хошина, който надничаше през рамото му, направи гримаса:

— И десет години все по този начин?

Сано бе удивен от силата и трайността на тази несподелена любов.

— Подобна обсебваща страст може да бъде опасна. Възможно ли е по някакъв начин тя да е довела до смъртта на Коное?

Хошина отвърна:

— Козери е напуснала двореца много отдавна. Когато влизат в манастир, монахините преустановяват всякаква връзка със светския живот и по всяка вероятност Козери е сторила именно това.

— Няма нейни отговори до министъра — призна Сано.

— А и не разполагаме с каквито и да било доказателства за връзка между Козери и Коное, която да се е различавала от онова, което е съществувало единствено в неговото съзнание — добави Хошина. — Освен това не забравяйте, че вечерта, когато Коное е намерил смъртта си, в двореца не е имало никакви външни лица.

Сано обърна последната страница от свитъка с писмата и изчете наум още куп несвързани приказки за любов, сладост и гняв, които завършваха със страстно изявление:

Противи се, предизвиквай ме, измъчвай сърцето ми колкото щеш, но ние сме предопределени един за друг. Скоро силите на отбраната и желанието ще се сблъскат в недостъпните свещени висини, където островърхи кули

пронизват небето, където пера се реят из въздуха и тече кристалночиста вода. И тогава ти отново ще бъдеш моя!

Превзетият символизъм на писмото не предлагаше нищо ново, но Сано отбеляза:

— Това писмо носи дата само седмица преди смъртта на министъра. Не бива да отхвърляме възможността Козери да е разговаряла с него през този критичен период или да знае нещо важно — той мушна писмата в кимоното си. — Ще се отбия при нея, след като приключа разпита на заподозрените.

В този миг детективите Маруме и Фукида се втурнаха в кабинета:

— Намерихме ги зашити в подплатата на едно зимно палто — извика Маруме и протегна към Сано отворената си длан — там лежах три еднакви медни монети.

Сано взе една от тях. Лицевата част изобразяваше груба щампа на две кръстосани папратови клонки. Обратната страна беше празна.

— Това не е стандартна монета, сечена през режима на Токугава — отбеляза Фукида и се обърна към Хошина: — Може би са местни пари?

Йорики огледа една от монетите и поклати глава.

— Никога не съм виждал такива.

— Маруме сан, Фукида сан, вземете по една монета и утре ги покажете из града — нареди Сано. — Искam да знам какво представляват, откъде са се появили и защо Коное се е сдобил с тях.

Хошина пусна третата монета в кесията, окачена на кръста му.

— Аз също ще поразпитам — каза той.

Сано огледа безпорядъка, който бяха създали в жилището на Коное. Врълхлетя го внезапна умора.

— По-добре да пооправим тук — каза той. — После ще се приберем в имението да хапнем и да починем. Утре ни чака тежък ден.

[1] Старинна триструнна китара — Б.пр. ↑

ГЛАВА 4

— Нуждаете ли се от нещо, госпожо Сано? — попита домакинката на имението. Беше жена на средна възраст със светли алчни очи.

— Не, благодаря — отвърна Рейко. Вече се бе изкъпала и преоблякла и сега с нетърпение очакваше да се върне Сано. Но домакинката не си отиде, а спря при вратата. Имението представляваше нещо средно между къща на човек от простолюдието и охраняван дом на самурай. Още при пристигането стражите, които ѝ помогнаха да разтовари багажа, започнаха да я наблюдават с интерес, а по-късно Рейко ги чу да си шепнат, че никога не са виждали жена с мечове. Явно се чудеха какво прави тук. Любопитството човъркаше и слугите и те не спираха да я зяпат. Чувстваше се самотна и безпомощна. Щеше да полудее от скука, ако Сано не ѝ намереше работа. Най-сетне го чу в коридора заедно с помощниците му. Припряно се обърна към домакинката: — Моля, пригответе за мъжа ми вана и вечеря.

Жената бързешком отиде да изпълни нареждането ѝ. Сано влезе в стаята, стиснал в ръка папка с платнена подвързия. Умора бе помрачила лицето му, но той се усмихна на Рейко. Обзета от прилив на обич, тя се хвърли на врата му. Той я погледна с тревога:

— Съжалявам, че трябваше да те оставя. Всичко наред ли е?

Рейко бе трогната, че дори когато имаше да върши нещо толкова сериозно, той не преставаше да мисли за нея.

— Да — отвърна тя, без да спомене за собствените си тревоги. — Като си починеш, искам да ми разкажеш всичко, което се е случило.

След като той се изкъпа и се преоблече в хладно памучно кимоно, двамата седнаха заедно в стаята си. Прислужниците донесоха на Сано поднос с чист бульон, печена на скара речна риба, мариновани репички и ориз. Докато се хранеше, той разказа на Рейко за обстоятелствата около смъртта на левия министър.

— Значи е било убийство — каза Рейко — и действителен пример на смърт, причинена от киай. Много интересен случай.

— И труден — допълни Сано. Той млъкна за момент и отстрани с пръчиците си костите от рибата. — Надявам се скоро да разполагам с някои улики, както и с показанията на заподозрените. Тогава ще можем да ги обсъдим. Твоите идеи ще ми бъдат от полза...

— Обсъждане и идеи — това ли е единственото, с което ще ми позволиш да участвам в разследването?

— Доведох те тук, за да те пазя — припомни й Сано.

— От Янагисава, който остана там далеч в Едо...

— От редица сериозни опасности — отвърна Сано.

— Сигурно има нещо, което мога да правя — настоя Рейко. — Набелязал ли си някакви свидетели, които трябва да се разпитат?

— Все още не.

— А заподозрени?

— Папката, която донесох, съдържа доклада на йорики Хошина за резултатите от предварителното разследване. Снел е подозрението от повечето обитатели на двореца, след като е проверил алибито им. Но има хора, чието местонахождение по време на престъплението засега е неизвестно. Сред тях са самият император Томохито и братовчед му принц Момозоно. — Сано поясни, че те двамата са открили трупа, и после каза: — Тях не можеш да разпитаеш, но има и още заподозрени: майката на императора — госпожа Джокъоден, и съпругата му — госпожа Асагао.

Рейко разцъфна от отворилата се възможност за действие:

— Още утре ще си уредя посещение при тях — като дама при дами, разбира се...

— Нали ти е ясно на какъв риск се излагаш? Не съм чувал за жена, владееща силата на киай, и по всяка вероятност убиецът е мъж, но...

— В императорския двор никой не знае, че ти помагам за разследванията — възрази Рейко. — За тях това ще бъде проява на светска вежливост и нищо повече. Освен това жените си говорят поткровено от мъжете. Дамите от двореца вероятно не са свикнали да се срещат със самураи. Имам по-голям шанс да се сдобия с информацията, която ти е необходима... — Сано кимна с неохота, после се навъси, остави пръчиците за хранене точно в средата на

купичката с ориз и се взря в разделеното на две равни половини съдържание. Рейко усети у него борбата между любовта и дълга, между предпазливостта и необходимостта да използва всички възможни методи, за да разреши случая. Тя пое силните твърди ръце на Сано в малките си длани и каза: — Откакто се оженихме, за добро или за зло, споделям съдбата ти. Затова съм длъжна да направя всичко, което е по силите ми, за да ти помогна да успееш!

В отговор Сано стисна ръцете на Рейко, въздъхна дълбоко и кимна.

В замъка Ниджо един слуга влезе в белия салон, поклони се и каза на Янагисава:

— Посетителят ви дойде.

— Добре. Ще го посрещна в голямата приемна! — Янагисава се обърна към Айсу: — Ще се оправя сам.

В очите на Айсу проблесна неодобрение.

— Но откъде сте сигурен, че можете да му се доверите? — помощникът мразеше да го изключват от важните дела и се страхуваше, че някой друг ще му отнеме благоразположението на господаря. Но дворецовият управител предпочиташе по-малко хора да знаят за намеренията му. Затова не искаше в тази тайна среща Айсу да застане между него и човека, чрез когото щеше да постигне своята главна цел.

— Свободен си, ще се видим утре.

— Да, господарю — поклони се обидено Айсу.

В голямата приемна стената зад подиума бе изрисувана с борови дървета върху златен фон. В гредите над прозорците бяха изрязани пауни. Стражи охраняваха входните врати, декорирани с пищни пискюли. През отворените прозорци нахлуваше наситен аромат на липи. Янагисава седеше на подиума и оглеждаше новопристигналия — йорики Хошина Согору изглеждаше много по-различно, отколкото си го бе представял. Деловите писма, с които местният агент бе осведомил дворецовия представител за обстоятелствата около смъртта на Коное и за резултатите от предварителното разследване, съвсем не издаваха, че авторът им е висок и снажен самурай с красиво ъгловато лице, плътни устни и тежки мигли. Янагисава потръпна от внезапно пронизалото го сексуално желание. Хошина също го разглеждаше с

преднамерен интерес. После плътните му устни се извиха в мимолетна дръзка усмивка. Янагисава интуитивно разпозна в Хошина мъжа, който харесва мъже, и откликна на предизвикателството с нескрито възхищение от изваяните мускули на ръцете и гърдите му. Но в същия миг го прониза все още неотшумялата болка по мъртвия му любовник Шичисабуро. Да, Янагисава не бе забравил единствения сред десетките си партньори — мъже и жени, — който го бе дарил с цялата си любов. Докато съзерцаваше йорики Хошина, дворецовият управител усети скрита опасност в привличането между тях. Трябваше да се съсредоточи върху работата!

— Добре дошъл — наруши той мълчанието. Хошина коленичи и се поклони. — Някой видя ли те да влизаш тук?

— Не, сигурен съм! Дойдох сам, през задната порта, както ми наредихте.

— Кажи ми какво стана със Сано днес. Успя ли да спечелиш доверието му?

— Заведох го в императорския дворец да огледат мястото на престъплението. Сосакан трудно би се доверил на човек, когото среща за първи път, но не допускам да ме подозира. Смята, че просто съм амбициозен и целя бързо издигане...

— Отлично. И какво заключи Сано след огледа на местопрестъплението?

— Реши, че чутият в нощта на убийството звук е бил кийай, „психичен“ вик — каза Хошина. Едва доловима подигравателна усмивка изкриви устните му. — Но аз не вярвам в това, за мен кийай е само суеверие. Казах го и на Сано.

Янагисава също смяташе, че идеята за кийай е плод на суеверие. И все пак нищо друго не би могло да обясни състоянието на трупа.

— И какво друго каза сосакан сама за убийството?

— Обясних му, че съм провел предварително разследване и съм определил като заподозрени император Томохито, принц Момозоно, императрицата майка Джокьоден и императорската съпруга госпожа Асагао — отвърна Хошина. — Точно както ми наредихте.

Янагисава кимна одобрително:

— Продължавай все така усърдно! Трябва да убедиш Сано, че си вещ и почтен, като му подаваш полезна информация, която би

издържала всякаква проверка. Не си му казал за другите си находки, нали?

— Не, той дори и не подозира за тях! — Хошина го погледна дръзко и Янагисава се усмихна. Спестената информация му осигуряваше предимство пред неговия враг в разследването. — Освен това — продължи снажният йорики — Сано разговаря със семейството на Коное, но само си изгуби времето. После претърси стаите на министъра и намери някои неща, които явно вашите хора не са успели да открият... — вестта за поредния провал на доскоро надеждния Айсу разгневи Янагисава. Не можеше в такъв момент да търпи нехайство от страна на главния си помощник. Май трябваше да си намери нов васал! Хошина усети раздразнението на дворцовия управител, но продължи: — В един тайник в стената беше скрита връзка любовни писма, писани от Коное до бившата му съпруга Козери... — Хошина цитира по памет някои пасажи. — За съжаление Сано взе писмата, а аз не посмях да предизвикам подозрението му, като се възпротивя. Успях само да го убедя, че засега би трябвало да остави Козери на заден план и да се заеме с разпитите на заподозрените...

— Добре! — похвали го Янагисава. Може би инициативността и съобразителността на Хошина бяха неутрализирали донякъде фаталния пропуск на важна за разследването информация. Възхищението към красивия йорики засили желанието на дворцовия управител, защото до този момент той никога не се бе чувствал привлечен от чужд интелект.

— Какво друго откри Сано?

Йорики бръкна в кесията на кръста си и извади от там малък предмет. Янагисава протегна отворена длан. Хошина се пресегна и пусна в нея една монета. Ръцете им се докоснаха. От топлината от допира Янагисава настръхна. За миг погледите им се преплетоха. Хошина се усмихна несигурно. Нещо непонятно премина между тях. За да прикрие смущението си, Янагисава разгледа изображението на папратовата клонка върху монетата. Хошина се отпусна назад и седна на пети.

— В наметалото на Коное бяха скрити три такива монети... — дишането на йорики бе станало пресекливо и то по особен начин накъсваше речта му. — Детективите на Сано държат останалите. Когато сосакан сама им нареди да установят какво представляват тези

монети и дали имат някаква връзка с убийството, аз също изявих желание да проуча въпроса. Все пак моите връзки в града ще ми спечелят предимство пред Маруме и Фукида.

— Веднага ми докладвай всичко, каквото научиш! Какви са планове на Сано за утре?

— Ще го водя в двореца да разговаря със заподозрените — отвърна Хошина, вече с по-овладян глас. — Вечерта ще посетим угощението на шошидай.

Янагисава мислено подреди планове си. После обсъди с Хошина по-нататъшните им стъпки и тогава му хрумна една идея:

— Какво прави госпожа Рейко? — попита, внезапно заинтригуван.

— Стои си в имението. Домакинката там е мой информатор. Наредил съм ѝ да я държи под око.

Но Янагисава знаеше достатъчно за Рейко, за да допусне, че Сано я е довел чак дотук само за да му прави компания.

— Искam пълна информация къде ходи, с кого се вижда и какво прави! — с това деловата част от срещата им приключи, но и двамата останаха неподвижни. Навън далечен звън на храмова камбана оповести часа на глигана^[1]. Хошина чакаше, вперил поглед в Янагисава. После промълви:

— Ако има още нещо, което желаете от мен... — гласът му бе тих, а изражението — сериозно, — ... бих бил изключително щастлив да ви го предоставя...

Дързостта на йорики бе оскърбителна. Как смееше той да направи първата стъпка към лични взаимоотношения? Това бе изключително право на Янагисава.

— Така ли? — реагира остро дворцовият управител. — И какво очакваш в замяна? Богатство? Имот? Пост в моя антураж?

И макар че наистина желаете всички тези неща, Хошина само разпери ръце и каза безстрастно:

— Не, просто искам да докажа, че съм достоен да ви служа! — после се приведе напред и вперил поглед в Янагисава с недвусмислено намерение: — И да спечеля честта да бъда във вашата компания!

Дръзкото предложение на Хошина силно изкуши Янагисава. Той се изправи, слезе бавно от подиума и рече:

— Ще се видим утре, йорики — после се отправи към вратата. В слабините му пулсираше болката от дълго потискано желание и въпреки страха от предателство той вече очакваше с нетърпение следващата им среща.

[1] Между 21 и 23 часа — Б.пр. ↑

ГЛАВА 5

Над императорския дворец грееше утринното слънце. Тълпите вече изпълваха булевард „Терамачи“. Сано, йорики Хошина, няколко стражи и паланкинът на Рейко оформяха малко шествие. Когато стигнаха пред портите на замъка, шествието се раздели — Сано и Хошина се отправиха към покоите на императора, а един придворен поведе носачите на паланкина надолу по друг проход. Миризмите на канал, дим от дървени въглища и тропически цветя се носеха из района на куге като топъл зловонен дъх. Въпреки ранния час времето бе тежко и задушно, а във въздуха се усещаше напрегнатост като пред буря. Но Сано се чувстваше свеж и пълен с енергия, уверен, че разследването ще приключи успешно.

В южната част на императорския дворец се намираше залата на моравия дракон — арена на всички по-важни дворцови събития. От двете страни на входа растяха вишнево и цитрусово дръвче, за да напомнят за „божествения“ произход на императора. Осемнайсетте стъпала с червени парапети пък символизираха броя на благородническите титли в йерархията на двореца. Сано и Хошина се приближиха до стълбата, където ги чакаше около шейсетгодишен мъж с къси блестящи сиви коси.

— Добре дошли! — поздрави ги той със силен кънтящ глас. Носеше черна шапка, копринена дворцова роба с цвят на мъх и широки бели панталони. Дълбоки бръчки бяха набраздили челото му и очертали устата му. Имаше проникателни интелигентни очи и боядисани в черно зъби в съответствие с древната дворцова традиция.

Йорики Хошина се обърна към Сано:

— Позволете да ви представя почитаемия десен императорски министър Ичиджо.

— Много благодарности за съдействието, което приехте да ми окажете в делата ми с императорския двор — каза Сано и се поклони. Ичиджо излъчваше изисканост, която предизвикваше респект. Сано знаеше, че благородното потекло на този човек датира от хилядолетие,

от времето, когато собствените му предци са били селяни, а самурайската класа още не е била възникнала. Ичиджо бе издънка на прочутия клан Фудживара, който бе управлявал императорския двор през последния век на периода Хейан^[1] и досега продължаваше да бъде синоним на култура и престиж.

— Негово величество императорът ви очаква — каза Ичиджо.

Те се спряха при вратата, за да изуят обувките си, и после продължиха към залата за аудиенция. През препречените с решетки прозорци струеше слънчева светлина. Дълга бяла рогозка покриваше лакирания кипарисов под. Ичиджо поведе Сано по нея между два реда коленичили придворни. Други помощници бяха коленичили при императорския трон, който представляваше майсторска изработка на издигнато върху подиум тапицирано кресло от черно полирано дърво, поставено в осмоъгълен павилион с копринен балдахин. Огромен златен феникс увенчаваше покрива на павилиона. Рисунки на китайски мъдrecи красяха стената зад него. Въздухът ухаеше на тамян. Десният министър Ичиджо коленичи пред трона и се поклони. Сано и йорики Хошина го последваха.

— Ваше величество, представям ви сосакан Сано Ичиро — после Ичиджо се обърна към Сано: — Имам привилегията да ви представя върховния император Томохито, сто и тринайсети суверен на Япония.

Щом вдигна глава към своя главен заподозрян, Сано едва успя да скрие изненадата си. Пред него стоеше шестнайсетгодишно момче, възкачило се на трона преди четири години след абдикацията на баща си. Едър за възрастта си, Томохито имаше по детски обло лице с пълни розови бузи и нацупени устни, гладко чело и искрящи очи. Той огледа Сано с нахалството на непослушно дете, което вече е твърде голямо, за да бъде наказвано.

Докато язدهа към двореца, Сано бе поискал от Хошина да му представи повече подробности за заподозрените. За Томохито Хошина бе казал: „Цял живот са му угаждали на капризите. Наследникът на трона вярва, че може да прави каквото си пожелае. Никой в двореца не смее да го критикува. Когато е в лошо настроение, обикновено заплашва, че ще стовари гнева на небесата върху страната ни.“

— Дошъл съм да ви задам някои въпроси, ваше величество — поде Сано.

— Така ли? Мислех, че аз трябва да задавам въпросите тук! — доста грубо го прекъсна императорът.

Над залата на моравия дракон надвисна неловка тишина. Всички чакаха да видят как ще реагира Сано на типичната за императора опърничавост.

— Ще отговоря на въпросите ви при едно условие — каза Сано. — Вие да отговорите на моите.

Томохито се намръщи, готов да откаже.

— Е-е, добре — съгласи се с неохота. А после с дяволит блясък в очите добави: — Истина ли е, че има места, където момичета седят в клетки с прозорец и мъжете могат да ги купуват за през нощта?

Очевидно великият император мислеше за същото, за което и не толкова божествените му връстници.

— Да — отвърна Сано, — в така наречените квартали на удоволствията.

— Вие били ли сте някога там? — на устните на Томохито трепна дяволита усмивка.

— Ваше величество, съветвам ви да ограничите въпросите си до теми с по-малко личен характер — каза десният министър Ичиджо. — Може да обидите сосакан сама... — *или косвено — шогуна*, казваше предупредителната нотка в гласа му.

— Той трябва да отговори! — настоя Томохито. — Такава ни беше уговорката.

— Но сега е мой ред да питам — заяви му Сано. — Какво е вашето мнение за покойния ляв министър Коное?

Очите на Томохито се разшириха от изненада. Сано заключи, че твърде малко люде изискваха от него да държи на думата си или сменяха темата на разговор без негово позволение. После императорът се навъси.

— Чух, че Коное е бил убит. Смятате ли, че имам нещо общо с това?

Сано вдигна ръка и поклати глава:

— Не забравяйте за споразумението ни.

Томохито застина със зяпнала уста. Озърна се наоколо за помощ, но след като никой не се намеси, заяви сърдито:

— Левият министър бе мой наставник още от детските ми години. Той ме научи да изпълнявам свещени ритуали и дворцови

церемонии. Беше добър учител.

Сано си спомни какво знаеше за императора. „Вслушва се в съветите само на няколко души“, бе казал йорики Хошина. „На майка си, на съпругата си Асагао и на Ичиджо. А сега, след смъртта на Коное, Томохито е по-лош от всякога — държи се така, сякаш е владетел на света.“ Дали императорът бе ненавиждал Коное за това, че е ограничавал необузданото му поведение?

— Сега е мой ред да питам нещо — каза Томохито. — Вярно ли е, че има един страшно дълъг път от Мияко до Едо, който минава през много градове?

— Да, по пътя има петдесет и три селища и проверочни пункта, а пътуването отнема петнайсет дни.

— Петдесет и три? Петнайсет дни? — очевидно смутен, Томохито каза: — Нямах представа, че Едо е тъй далеч. Колко време би било нужно да се обиколи цялата страна?

— Около три месеца, в зависимост от времето — отвърна тихо Сано. Невежеството на Томохито по отношение на собствената му страна бе обяснимо, тъй като императорите напускаха двореца само в случай на природни бедствия. Томохито не се срещаше с външни хора, да не би духовният водач на страната да бъде осквернен от нещо нечисто. Образованието му по традиция се изчерпваше с история, философия и изкуства. Сега Сано се възползва от объркването на императора и попита: — При уроците с левия министър Коное случвало ли се е той да ви критикува, да поправя грешките ви, да ви засрамва?

Изтръгнат насила от мислите му за размерите на Япония, Томохито поклати глава.

— Беше за мое добро. Коное искаше да стана най-добрият владетел и да изпълня онова, което ми е предназначила съдбата. Бях му признателен...

— Не е ли имало случаи, в които да сте изпитвали гняв, задето трябва да му се подчинявате? — предположи меко Сано.

Лицето на императора почервения; очите му заблестяха гневно.

— Левият министър никога не ме е карал да правя нещо против волята си — изрече той предизвикателно. — Никога не ме е удрял. Дори не ме е докосвал. Подчинявах му се, защото така исках! Ако смятате, че аз съм го убил, вие сте луд! — избухна императорът. Скоси

от мястото си и се изправи. Със стиснати юмруци впи гневен поглед в Сано. Очите му шареха, сякаш търсеше да го замери с нещо. — Как смееете да ме обвинявате? Силите на космоса са ми подвластни. Обидите ли ме, ще съжалявате!

— Моля, приемоте моите извинения — каза припряно Сано, слисан от този внезапен изблик на гняв, и побърза да смени темата: — Разбрах, че вие сте открили тялото на Коное...

— Да, така е — отвърна Томохито все още троснато, но вече по-спокойно. — Братовчед ми беше с мен — после хитра усмивка разведри лицето му: — Предполагам, че ще искате да говорите и с него.

— Да, ако е възможно — Сано въздъхна с облекчение. Братовчедът можеше да се окаже по-склонен за съдействие.

Обръщайки се към слугите си, императорът нареди:

— Повикайте принц Момозоно.

[1] Периодът между 794 и 1185 г., когато процъфтяват изкуствата и културата. Тъй като се приема, че императорът е пряк наследник на шинтоистката богиня на слънцето Аматерасу, нему не е присъщо да се занимава със земните дела, затова той оставя тази власт на своите двама потомствени министри. От следващия период Камакура (1185–1333) датира ерата на шогуната, в която светската власт е съсредоточена в ръцете на шогуна и на бакуфу — Б.ред. ↑

ГЛАВА 6

Паланкинът отнесе Рейко в най-отдалечената част на укреплението. Посрещна я възрастен беловлас придворен и я въведе в двореца на абдикирания император Госай, дядото на сегашния император. Рейко знаеше, че той е бил принуден да се откаже от трона заради сблъсък с бакуфу относно налагането на някои закони, които ограничавали властта му, но не можеше да си спомни защо бе абдикирал Рейген, бащата на Томохито.

— Госпожа Джокьоден прекарва повечето време тук — поясни придворният. — Сега ви очаква.

Докато изкачваше стълбите, Рейко си представи майката на императора като крехка и свенлива възрастна жена, която едва ли притежаваше силата на кийай. Надяваше се поне да разкрие загадката около местонахождението на Джокьоден в нощта на убийството и да зачеркне един заподозрян от списъка.

В просторната и гола приемна вдигнатите прегради очертаваха гледка на парка отвън, осеяна с вишневи и кленови дръвчета. На верандата с гръб към стаята бяха коленичили мъж и жена. С лице към тях седяха ред благородници, а отстрани чакаха слуги.

— Както е видно от тези документи, бюджетът на императорския двор надхвърля средствата, отпуснати от бакуфу — каза един от благородниците. — Но не можем да намалим разходите, без да се откажем от някои привилегии, затова препоръчваме да ги компенсирате чрез продажбата на свитъци със стихове на императора сред обществеността. Одобрявате ли, ваше величество?

— Той одобрява — каза жената. — Разпратете заповед до всички дворцови поети да съчинят стихове, които императорът да препише и да удостои с инициалите си.

Един секретар записваше усилено. Придворният отведе Рейко при групата и каза:

— Ваше величество, уважаеми членове на върховния императорски съвет, извинете за прекъсването — разговорите секнаха

и всички погледи се насочиха към Рейко. — Съпругата на сосакан сама е дошла на посещение при госпожа Джокьоден.

Абдикиралият император Рейген въздъхна отегчено и с вяло безразличие и каза:

— Добре дошли.

Рейко се поклони и прикова внимание в жената.

— Колко хубаво, че сте решили да ни посетите, госпожо Сано! — рече императрицата майка с интелигентен и енергичен глас. Имаше гладко лице и дълги синкавочерни коси, вдигнати на кок и прикрепени с гребенчета. Бе класическа красавица от Мияко — слаба, дългонога, с тънък деликатен нос и фини устни; очите ѝ бяха тесни овали под високи изрисувани вежди. Но Рейко долови и физическа сила в това крехко тяло под копринените пластове на одеждите. Предварителната представа на Рейко за майката на императора се разклати като отражение в езеро, чиято гладка повърхност е била разкъсана от хвърлен камък.

— Сърдечно благодаря, че ме приехте — смутено проговори Рейко.

— Моля, извинете ме за момент, трябва да приключа работата си — каза госпожа Джокьоден. Беше по-скоро заповед, отколкото молба. Явно императрицата майка бе свикнала да ѝ се подчиняват. Тя се обърна към абдикиралия император: — Уважаеми съпруге, бихте ли подписали директивата за дворцовите поети?

Рейген въздъхна отново. Секретарят му подаде един свитък. Джокьоден натопи в мастило нефритения печат на мъжа си, вдигна ръката му, намести я така, че да обхване печата и го притисна върху документа. После разпусна благородниците, а слугите сложиха Рейген на една носилка и го отнесоха. Рейко гледаше с благоговение. Смяташе себе си за смела и умна, че помага на Сано в работата му, но тази жена тук мислеше вместо своя съпруг и издаваше заповеди от негово име. Госпожа Джокьоден спази обичайния ритуал на гостоприемство и поднесе чай. В своето любопитство Рейко забрави добрите обноски.

— Как така успявате да ръководите дела, които обикновено са чисто мъжки? — избъбри тя.

Джокьоден се сепна за момент. После погледна Рейко с повишен интерес. Атмосферата между тях се промени едва доловимо. Императрицата майка отвърна с подobaваща прямота:

— Съпругът ми винаги е проявявал неохота към физически и умствени усилия. Той се ожени за мен, защото знаеше, че мога да действам вместо него. Абдикирането го освободи от доста задължения, но аз продължавам да ръководя двореца и ще го правя, докато синът ни бъде готов да го поеме.

— Простете нахалството ми, но е рядкост да се види жена в ръководно положение...

— Не по-малка рядкост е съпруга на висш служител от Едо да пътува до Мияко — отбеляза Джокьоден. — Може ли да попитам как се случи?

Рейко усети тръпка на вълнение. Дали Джокьоден се досещаше, че Рейко е тук, за да помага на Сано?

— Съпругът ми реши, че ще ми е интересно да видя старата столица.

— Наистина — в гласа на Джокьоден прозвуча скептична нотка. — И как ви се струва Мияко?

— Все още не съм видяла много, но е твърде различен от Едо — отвърна Рейко, доволна, че Джокьоден не оспори думите ѝ. — Особено съм очарована от императорския дворец.

По устните на Джокьоден пробяга кисела усмивка.

— Едва ли щяхте да го смятате за толкова очарователен, ако бяхте прекарвали тук целия си живот.

— Никога ли не сте излизали навън? — попита Рейко.

— Четири пъти за целия си четирийсет и три годишен живот, когато се евакуирахме заради пожар. Но не се оплаквам. И тук не липсват вълнения. Дворецът е като умален модел на света, сцена на човешки драми, емоции...

— И престъпления — добави Рейко, възползвайки се от възможността да насочи разговора към желаната тема.

— Значи знаете за убийството, което съпругът ви разследва? — попита хладно Джокьоден.

Усетила внезапно напрежение, Рейко отвърна:

— Знам само, че левият министър е бил убит от *психичен* вик в езерната градина. Съпругът ми предпочита да нямам нищо общо с работата, но не мога да сдържа любопитството си. Вие познавахте ли убития?

— Да, разбира се — Джокьоден рязко остави чайника и стана. — Да се разходим ли из парка?

Те слязоха по стълбите на верандата. Докато вървяха една до друга по виещата се около дърветата пътека, Рейко предположи, че Джокьоден бе прекъснала разговора, защото имаше нужда от време да размисли как да реагира и дали думите ѝ ще бъдат докладвани на Сано. С престорено огорчение Рейко се извини:

— Съжалявам, не биваше да засягам тази тема — трябваше да убеди Джокьоден, че няма намерение да предаде на Сано разговора им. — Съпругът ми много ще се ядоса, ако разбере, че съм любопитствала...

— Не се извинявайте — отвърна императрицата майка. — Не съм изживяла лична загуба. Често виждах левия министър, докато обучаваше сина ми, но не бяхме в близки отношения. Той бе повече уважаван, отколкото обичан от всички тук. Под красивата му външност се криеха егоистичен амбициозен дух и ненаситна жажда за власт. Не можеше да търпи инакомислие, нито би си признал, че е сбъркал... Но аз успях някак си да се разбирам с него. Не че винаги съм одобрявала начина, по който управляваше финансите на двора, или поведението му към сина ми, но просто стоях настрана... — стигнаха до някакво езеро. Джокьоден сведе пронизателен поглед към Рейко и продължи:

— Левият министър имаше много врагове, дори и сред благородниците от куге.

Но всички те имаха алиби за нощта на убийството, помисли си Рейко, а на глас попита:

— Кой, смятате, го е убил? Убиецът трябва да е голям майстор в бойните изкуства.

— Да, явно той притежава изключителни умения — отвърна Джокьоден.

— Казахте „той“ — отбеляза Рейко. — Значи смятате, че убиецът е мъж.

— Да, защото само мъжете имат свободата да се движат свободно наоколо, а жените са под строго наблюдение.

Но това не важеше за майката и за съпругата на императора!

— Кой може да е бил в езерната градина с левия министър през онази нощ? — попита Рейко с надеждата, че интересът ѝ ще мине за

непринудено любопитство.

— Коное бе заповядал никой да не приближава градината. Твърде малко са хората, които биха дръзнали да нарушат заповедта му — Рейко забеляза, че Джокьоден отново избегна прекия отговор. Тя осъзна, че нареждането на левия министър всъщност му е гарантирало, че ще бъде сам в градината. Просто убиецът се е възползвал от обстоятелствата. Императрицата майка продължи: — Доколкото знам, левият министър не е казал на никого защо е искал да остане съвсем сам в градината. А в онази нощ аз изобщо не го видях. Времето беше много горещо и не можах да спя. Затова излязох да се разходя около лятната беседка на север от езерната градина. Седях отвън и наблюдавах луната, когато чух онзи писък.

— Видяхте ли някого наоколо? — Рейко си даваше сметка, че тези въпроси можеха да я издадат, но се нуждаеше от отговорите.

— Не. Районът бе пуст. Бях отпратила прислугата, защото желях да се усамотя.

Тази история обясняваше защо Джокьоден не е била в стаята си и защо не разполага със свидетел, който да ѝ предостави алиби. Рейко изпита задоволство, че Джокьоден няма явен мотив да желае смъртта на Коное. Усети, че вече не разсъждава безпристрастно, защото инстинктивно се бе надявала императрицата майка да не е убиецът. Хладният глас на Джокьоден проникна в мислите ѝ:

— Подобно изчерпателно обсъждане на убийство е твърде нетипично за едно посещение на вежливост. Изглежда, не съм единствената жена, която изпълнява задълженията на мъжа си. И може би е излишно сосакан сама да си прави труда да разговаря с мен, тъй като вие получихте отговорите, които той самият, предполагам, би изисквал от мен.

Обзета от тревога, Рейко побърза да възрази, че няма такова нещо и че съпругът ѝ без съмнение сам ще я разпита, но Джокьоден я наблюдаваше със снизходителния интерес на по-голяма сестра, която търпи лудориите на по-малката. Рейко се смути и вътрешно се запита кой кого бе манипулирал в тази среща. Може би императрицата майка всъщност искаше разговорът им да бъде предаден на Сано, за да може Рейко да се застъпи за нея? Несъмнено Джокьоден притежаваше силна воля, която бе основата за мощта на киай.

Настъпилото мълчание бе нарушено от появата на една слугиня, която съобщи на Джокьоден, че абдикиралият император желае да я види. Благодарна за възможността да избяга, Рейко изрече припряно:

— Не е редно повече да злоупотребявам с гостоприемството ви или да ви откъсвам от работата ви. Ще ида да изкажа почитанията си на съпругата на негово величество...

По лицето на Джокьоден за миг трепна потиснат смях, сякаш знаеше какво си мисли Рейко. Двете си размениха поклони и Джокьоден каза:

— Благодаря за изключително интересния разговор. Надявам се да ме посетите отново, преди да отпътувате.

— Да, с удоволствие.

Рейко си тръгна, изпълнена с предчувствие за предстоящи опасности.

ГЛАВА 7

Пред залата на моравия дракон, където Сано, йорики Хошина и десният министър Ичиджо чакаха заедно с император Томохито, се разнесоха странни звуци, наподобяващи бухане и джавкане.

— Влизай! Влизай, Момочан^[1] — извика от трона си императорът.

Страничната врата се отвори. Дребен мършав младеж, вероятно няколко години по-голям от Томохито, прекрачи прага и се приближи към императора с отривиста крачка. Странните звуци излизаха от устата му; главата му се мятеше като на кон. Щом коленичи близо до трона, придворните отвърнаха поглед от недъгавия. Сано гледаше втренчено, неспособен да скрие слисването си.

— Братовчед ми, принц Момозоно — обяви императорът.

Ичиджо прошепна на Сано:

— Принцът е безнадежден идиот, който не може да се контролира.

Но Момозоно явно се опитваше. Челюстите му бяха здраво стиснати в усилие да спрат тези звуци; тъжните му очи се въртяха отчаяно. Пот бе оросила слабото му лице. Когато се поклони на императора, лявата му ръка внезапно щръкна нагоре. Той я придърпа надолу с дясната.

Томохито каза:

— Момочан, това е сосакан Сано — и изгледа придворните с предизвикателен поглед, сякаш му доставяше удоволствие да им налага противното присъствие на братовчед си. — Той разследва кой е убил Коное.

— М-моля, нека да п-помогна — изрече принц Момозоно. Издаде още странни звуци и след това извика: — Хиляди извинения!

Хошина бе предупредил Сано, че Момозоно е любимец на императора, но с този коментар съвсем не го бе подготвил за противната гледка.

— Двамата заедно ли открихте трупа? — Сано се обърна към императора, твърде слисан, за да си помисли да общува с братовчед му. Десният министър Ичиджо каза:

— Наистина, ваше величество, присъствието на принц Момозоно едва ли е наложително...

— Момочан може да остане, ако желае — каза императорът. После се обърна към братовчед си и попита: — Ще останеш ли?

— Да, мм-моля! — размаха ръце принц Момозоно. Сано забеляза обичта в очите му и молбата в гласа му — „любимецът“ обожаваше своя господар. Жалост уталожи първоначалното отвращение на Сано. Той прочете и срам в мигащите очи на Момозоно — явно момъкът имаше достатъчно ум да разбере колко е противен.

Скръстил ръце, Томохито изглежда гневно поданиците си. Сано поднови въпросите си:

— Разкажете ми как намерихте тялото.

И докато братовчед му мятеше глава и мучеше, Томохито каза:

— Чухме вик в градината и отидохме да видим какво става. Намерихме левия министър проснат при моста.

— Забелязахте ли някой друг наоколо?

— Всички д-дойдоха след нас — отвърна Момозоно.

— А преди това? — поясни Сано, отбелязвайки удивително ясната и културна реч на момъка. Всъщност принцът имаше пропорционално лице и добро телосложение; спазмите създаваха погрешно впечатление за физически недъг. Фините му черти можеха да бъдат и красиви, ако не ги загрозяваше напрежението от усилието да се контролира. — Имаше ли още някой в градината?

— Не, струва ми се — отвърна Томохито. — Беше тъмно...

— Чухте ли нещо? — попита Сано.

— Хора, които т-тичаха и к-крещяха — намеси се принц Момозоно. Устата му се кривеше неудържимо. Но принцът в никакъв случай не беше идиот, даде си сметка Сано. Опитите му да отклони разговора от времето, в което той и Томохито са били в градината преди останалите, ясно сочеха, че добре съзнава какво би могъл да означава фактът, че са били сами, когато са намерили Коное. За момента Сано позволи отклонението.

— Значи целият двор се събра в градината? Императрицата майка беше ли там?

— Да — отвърна припряно Томохито.

— А съпругата ви?

— Да, дойдоха всички.

Сано се надяваше, че Рейко ще научи повече за местонахождението на Джокьооден и Асагао през онази нощ. Не беше изключено убиецът тихо да се е присъединил към тълпата в градината.

— А къде бяхте, преди да отидете в градината? — попита Сано.

— В учебната зала — отвърна императорът. Сано забеляза, че ръцете на момъка започнаха нервно да помръдват. — Играехме на стрелички...

— Посред нощ? И братовчед ви ли игра? — Сано си представи как принц Момозоно необуздано мята стрелички във всички посоки. Усети, че допуска грешката на придворните, които приемаха, че страданието на Момозоно го е превърнало в пълен умствен и физически инвалид.

— Да. Не. Искам да кажа, че Момочан ме гледаше как играя.

— С вас имаше ли и някой друг?

— Не. Само ние бяхме там! — войнственият тон на Томохито накара Сано да се усъмни в думите му. Сано регистрира, че в това време Момозоно седеше съвсем тихо, без дори да издава онези звуци. Момчетата явно лъжеха. — Отегчих се от всички тези въпроси — заяви императорът, като гризеше ноктите си. — Свършихте ли вече?

— Да, това е всичко засега, благодаря ви.

След като се разделиха с императора, Сано, йорики Хошина и Ичиджо се събраха пред залата на моравия дракон.

— Доколкото разбрах, искате да се срещнете с госпожа Джокьооден и госпожа Асагао — каза Ичиджо. — Да ви заведе ли при тях?

— Не още — отвърна Сано. Предпочиташе да изчака, докато чуе какво е научила Рейко. — Сега ще огледам учебната зала, но йорики Хошина може да ме заведе.

Десният министър се поколеба за момент и после каза:

— Има ли още някой, с когото бихте искали да разговаряте?

— Може би по-късно. Благодаря за съдействието — отвърна Сано и учтиво го отпрати.

Непроницаемо изражение забули чертите на десния министър; той се сбогува с поклон. Докато го гледаше как се отдалечава, Сано

имаше смътното и необяснимо чувство, че е пропуснал нещо важно.

[1] Чан е наставка в японския език, добавяна след личното име за образуване на умалителни и гальовни имена — Б.пр. ↑

ГЛАВА 8

Жилището на императорската съпруга се намираше насред градина с борове и върби, оградена с висок зид. Възрастният придворен заведе Рейко в дъното на двора, откъдето се носеха музика и смях. Стигнаха до покрита с балдахин дървена платформа. Отдалеч Рейко съзря, че на нея стояха мъж и жена — тя с пищно пурпурно кимоно с цветни орнаменти, а той — облечен като селянин в памучна роба и сламени сандали. Наблизо трима музиканти свиреха на флейта и шамисен под съпровода на звуци от дървено клепало. Придворни в традиционни дворцови одежди бяха коленичили пред импровизираната сцена и с интерес следяха драматичното действие. Рейко разпозна пиесата — преди няколко години бе много популярна в театралния район на Едо. Разказваше за забранената любов между проститутка и грънчар.

— Жената на сцената е почитаемата съпруга на императора — изрече тихо придворният и посочи девойката, която изпълняваше ролята на проститутката.

Госпожа Асагао имаше кръгло лице, пищна гръд и заоблен ханш. Актьорът до нея бе красив, с тънки черти и крехко телосложение. Щом настъпи финалната сцена, в която обречените влюбени трябваше да се прегърнат за последен път, от публиката се изтръгна въздишка. Рейко забеляза, че ръцете на актьора доста фриволно галеха госпожа Асагао, а и тя пламенно отвърщаше на ласките му. Двамата май изпитваха твърде голяма наслада от забавлението си! После актьорът измъкна от пояса си дървен кинжал, прободе проститутката и миг по-късно го заби в собствените си гърди. Публиката ги аплодира бурно. Мъртвите останаха да лежат неподвижно още миг, после се изправиха и се поклониха през смях. И тогава госпожа Асагао забеляза новодошлите. Очите ѝ светнаха. Тя скочи долу от сцената и се отправи напето към Рейко.

— Уважаема госпожо Сано! Толкова се радвам да се запозная с вас! Добре, че пристигнахте навреме за нашата пиеса. Какво мислите?

Хареса ли ви?

— Никога не бях виждала нещо подобно — каза Рейко в старанието си да постигне компромис между честност и ласкателство.

Двусмисленият комплимент предизвика весел смях от страна на Асагао.

— Едва ли заслужавам подобно хвалебствие! Още повече че сигурно сте имали щастието да гледате някои от най-добрите актьори! О, как ми се ще и аз да можех! Но сме толкова изолирани тук в двореца... Елате да се запознаете с моята публика! — и тя я повлече за ръка към скупчените в подножието на сцената придворни. Представи ѝ ги един по един и накрая сложи собственически ръка върху десницата на актьора, изиграл грънчаря.

— Това е кампаку Годжо. Един от секретарите на императора... — двамата си размениха лъчезарни, пълни с интимност погледи. После Асагао разшири очи и възкликна: — Току-що ми хрумна великолепна идея! Госпожа Сано да вземе участие в нашата пиеса!

— О, не, в никакъв случай — отдръпна се ужасена Рейко. Групата приветства с ентузиазъм идеята на Асагао. — Но аз не знам репликите — възпротиви се Рейко отчаяно.

— Ще ги четете от ръкописа! — капризно рече Асагао. — Няма да ни разочаровате, нали?

— Добре, не бих си позволила да ви разочаровам — отвърна Рейко с пресилена искреност.

— Чудесно! — засмя се императорската съпруга и плесна с ръце. После огледа критично семплия кок на Рейко и морскосиньото ѝ кимоно на бледозелени бръшлянови листа. — О, ще трябва да ви намерим костюм, но нека първо придадем малко блясък на прическата и грима ви. Елате! — и я отведе в един ъгъл на двора, където голям чадър пазеше сянка над маса, отрупана с огледала, четки, гребени, украшения за коса и стъкленици с грим. — Донесете ни вино, Годжо сан — извика Асагао, — а после пригответе сцената за първа картина — младият мъж се подчини. Две придворни дами започнаха да разресват прическата на Рейко, а Асагао размаза някаква смес от мас и бял оризов прах върху лицето на Рейко, докато бърбеше: — Дано не ме сметнете за лекомислена, щом си прекарвам времето по този начин, но тук удоволствията са толкова малко и животът е ужасно скучен.

Рейко използва момента да насочи разговора към убийството:

— Но ужасният инцидент в езерната градина все пак е някакво разнообразие...

Асагао придоби озадачен вид, после лицето ѝ се проясни.

— О, имате предвид смъртта на Коное. Но то беше много отдавна. Вълнението отмина. Може би си мислите, че съм безчувствена, но нали не засяга татко... — после добави: — Баща ми е десният министър Ичиджо — Рейко си спомни, че Ичиджо е благородникът, който трябваше да посредничи на Сано в отношенията му с императорския двор. След смъртта на левия министър десният бе станал главно длъжностно лице на двореца. Асагао взе една четчица и нанесе розово багрило около клепачите на Рейко: — Пък и честно казано, съм доволна, че е мъртъв! — неочакваното ѝ откровение увисна във въздуха като неприятна миризма. Придворните дами изведнъж се оказаха много заети със заниманията си, а Рейко бе твърде слисана, за да реагира, но Асагао продължи, сякаш не си даваше сметка, какво е казала: — Беше отвратителен стар тиранин! Знаете ли какво ми причини?

— Не, какво? — попита Рейко.

— Реши, че харча твърде много пари — Асагао изпуктя с възмущение, — и ми намали издръжката. Не ми се полагаха нито нови дрехи, нито развлечения до края на годината. Аз, съпругата на императора, да живея като просякия!

— Вероятно ви се е искало да му отмъстите... — подметна Рейко.

— Ами аз това и направих — обяви Асагао. — Първо отидох при баща ми, но той ми каза, че Коное бил с по-висш по ранг от него. После се оплаках на Томохито, но той ми рече, че трябва да се съобразявам с левия министър. Молих се. Плаках. Бях толкова разгневена. От къде на къде ще слушам някакъв си служител от куге — гласът на Асагао се извиси до гневен фалцет.

Рейко кимна съчувствено и измърмори:

— И какво направихте после?

Последва кратко мълчание, а сетне Асагао отвърна:

— Нищо. Просто благодарих на боговете, когато умря, защото сега вече баща ми ще е главен...

— А видяхте ли нещо през онази нощ, някой подозрителен тип или...

— Че как бих могла? — прекъсна я Асагао. — Въобще не съм се доближавала до езерната градина.

— О-о. А къде бяхте? — попита Рейко небрежно.

В очите на Асагао се мярна тревога.

— Не си спомням. Беше толкова отдавна... — съпругата на императора отмести поглед от Рейко, после отново се взря в нея с нескрито желание да бъде убедителна. — Чакайте! — извика тя. — Бях в лятната беседка, с моите придворни дами. Пиехме вино и свирехме на шамисен — тя погледна другите жени с изражение, което изискваше потвърждение. — Нали? — с неуверени усмивки те кимнаха, но и за слепия бе ясно, че лъжат. Според доклада на йорики Хошина те са били по домовете си, пък и ако Джокьоден се е разхождала около павилиона, както твърдеше, сигурно щеше да забележи светлините и шума от празненство. Съпругата на императора рече с раздражение: — Целият този разговор за убийството ме разстройва ужасно. Хайде да престанем — тя огледа Рейко и усмивка на доволство прогони нервността ѝ. — Мисля, че сте готова за сцената — и вдигна огледалото, за да може Рейко да се види. — Как ви се струва?

Рейко се втренчи в отражението си ужасена.

— Не знам какво да кажа — отрони тя, свита от срам. Знаеше, че много мъже обожават стила на проститутките, но Сано щеше да се ужаси, ако я видеше в този вид.

ГЛАВА 9

Безпощадното следобедно слънце се сипеше върху керемидения покрив и наполовина дървените стени на императорската зала за обучение. Докато Сано и хората му я оглеждаха, десният министър стоеше в сянката на верандата и подслушваше през отворените прозорци. Терзаеше го въпросът, защо все още сосакан на шогуна не го бе разпитал за убийството. Дали бе наясно за отношенията му с Коное? Ичиджо не се съмняваше, че в архивите на мецукете те са описани в подробности. Затова не разбираше как така Сано все още не го бе набелязал като заподозрян. Нима не знаеше от доклада на йорики Хошина, че и той няма алиби за въпросната нощ? Цяла сутрин се въртя около Сано в непрестанен страх, че някой ще издаде онова, което мнозина в двора знаеха и можеха да разкрият, стига да им се зададяха подходящите въпроси.

Наложи си да се отдалечи и да поеме нататък през района на куге към собственото си жилище.

Внезапно един войник на Токугава изникна иззад ъгъла. Снажен и мрачен, той застана на пътя на Ичиджо:

— Господарю, ако обичате, елате с мен — каза той.

— Къде? — попита Ичиджо слисан. — Защо?

Войникът просто повтори:

— Елате с мен — с тон, който не търпеше възражения.

Тревога обзе Ичиджо. Инстинктите му подсказваха да не тръгва, но нямаше как да не се подчини. Десният министър остави войника да го съпроводи до северната порта на двореца. На улицата отвън чакаха още войници и черен паланкин с четирима носачи.

— Седнете вътре — нареди войникът.

Десният министър се подчини с неохота. Когато войниците дръпнаха капациите от летвички върху прозорците и плътно затвориха вратите, тревогата му премина в страх.

— Какво става? — извика той. — Да не би да съм арестуван?

Не последва отговор. Паланкинът се издигна, когато носачите наместиха прътовете на раменете си, и после пое бързо напред. Ичиджо усилено затърси разумна причина за похищението си. Може би бакуфу действително го подозираха и го водеха към съда? Но защо така тайнствено? Обикновено арестуваха престъпниците с пищно зрелище, а и сосакан Сано, който официално ръководеше разследването, изглежда, нямаше участие в това, което ставаше. Ичиджо се опита да определи накъде го водят войниците. Долови шума на тълпите по главната улица, после паланкинът зави надясно и се отправи на север. От някои магазини се носеше познат мирис на риба и на лак, от други — шум на режещи дърво триони; в близък храм отекнаха гонгове. Ичиджо заключи, че се движат по улица „Карасума“. Скоро шумовете отвън намаляха, паланкинът се наклони нагоре под увеличаващ се ъгъл, сякаш се изкачваха по хълмовете, а равномерният тропот от нозете на носачите бе допълван и от птича песен.

Внезапно теренът се изравни. Ичиджо долови скърцането на порта. Носачите оставиха паланкина на земята. Вратата се отвори, но преди Ичиджо да зърне нещо от околността, един войник се наклони към него и нахлузи на главата му черен чувал. Силни ръце го издърпаха навън и го подкараха през някаква тревиста площ. Скоро след това се плъзна някаква врата и влязоха в затворено пространство. Войниците изуха обувките му и нозете му се затътриха по дървен под. После подът се промени — сега беше застлан с твърда подплатена рогозка. Войниците го натиснаха да коленичи и го пуснаха. Стъпките им се отдалечиха. Ичиджо усети чуждо присъствие в помещението и паниката му нарасна. Отчаяно дръпна чувала от главата си. Ярката светлина го ослепи. Когато погледът му се избистри, видя, че се намира в гола просторна стая, а пред него стоеше някакъв мъж. Беше висок слаб самурай, облечен в роба от тъмна коприна. Лицето му притежаваше поразителна зловеща красота.

— Кой сте вие? — попита Ичиджо, като отчаяно се стараяше да излъчва обичайната си властност.

Самураят се усмихна; пронизващият му поглед внимателно изучаваше Ичиджо.

— Аз съм дворцовият управител Янагисава Йошиясу.

Ичиджо забеляза златния герб на Токугава върху туниката на мъжа.

— Наместникът на шогуна? — попита той озадачен. Заля го нова вълна от ужас. Дворцовият управител бе най-могъщият човек в Япония, прочут с жестокостта си. Тази тайна среща — на неизвестно място, без всякакви свидетели — криеше заплаха за невъобразими злини. — Но... аз не знаех, че сте в Мияко.

— Много малко са хората, които знаят, че съм тук.

— Но... какво искате от мен? — попита объркан десният министър.

— Информация — отвърна дворецовият управител и обиколи Ичиджо с бърза крачка; стъпките му чертаеха около него невидима примка. — Информация за убийството на левия министър Коное. Разкажи ми какви бяха взаимоотношенията ви.

Чертите на Ичиджо придобиха безстрастно изражение, когато каза:

— Това по-скоро засяга сосакан Сано, който разследва смъртта на Коное. Защо ме разпитвате вие?

— Да речем, че проявявам личен интерес — отвърна Янагисава.

— Сосакан Сано знае ли за... този личен интерес? — попита Ичиджо.

Непочтителността му вбеси Янагисава.

— Ти си тук, за да отговаряш на въпроси, не да ги задаваш — възкликна той. — На колене! — Ичиджо коленичи с презрителна гримаса. — Сега ми разкажи за Коное! — заповяда дворецовият управител.

— Коное сан бе мъдър, усърден и почтен. Блестящ администратор — тонът на Ичиджо изразяваше насмешка, че е бил принуден да говори под заплаха от наказание.

— Но ти не си го харесвал, нали?

— Ние бяхме колеги и братовчеди! — отвърна десният министър, сякаш порицаваше Янагисава, че си позволява да поставя под съмнение фамилната му привързаност.

— Да, но след смъртта му постът на главния императорски съветник е вакантен — многозначително рече дворецовият управител.

— Да, така е! Последният главен императорски съветник почина през пролетта.

— А, да! — престорено възкликна Янагисава. — В края на месеца ще бъде назначен новият, нали? А основните претенденти за мястото му бяхте вие и левият министър... Естествено, Коное като ляс министър и оглавяващ старшия клон на рода Фудживара би имал големи шансове... — чертите на Ичиджо се бяха сковали, а Янагисава очевидно се наслаждаваше на властта си. — Всички знаят, че ти превъзхождаш Коное по възраст, интелект, опит и характер. В досието ти не фигурират скандали, а кариерата ти е образец за отдаденост на дълга. Ти заслужаваш да бъдеш главен императорски съветник! И Коное те е смятал за съперник. Затова е използвал срещу теб доста нечестни методи...

— За какво говорите? — обади се Ичиджо.

В далечината се чуха гонговете в чест на Обон. Следобедът неусетно преминаваше във вечер. Янагисава мълчеше, за да изнерви жертвата си. Най-сетне рече:

— Коное разпространяваше слухове сред най-влиятелните членове на двора, че си изкуфял, че нощем се напикаваш, че те е виждал да бродиш из града, без да знаеш как да се прибереш у дома — негодуванието изби в алени ивици върху високите скули на Ичиджо. Янагисава продължи тихо да дълбае като свредел в мозъка му: — Сега Коное е мъртъв, ти се най-висшият служител в двора, с най-големи шансове да спечелиш желания пост. Затова ли го уби, кажи!

— Обвинението ви е абсурдно и неоснователно — заяви с презрение Ичиджо. — Пък и щом сте толкова осведомен, няма нужда да отговарям на въпросите ви. Очевидно е, че каквото и да кажа, няма да промените мнението си, тъй че защо да продължаваме този фарс?

Макар да смяташе Ичиджо за главен заподозрян, Янагисава имаше нужда от потвърждение на преценката си. Не бе очаквал самопризнание, но се надяваше да изясни някои обстоятелства, които говореха за вината му. Затова смени тона:

— Минали са доста дни, преди императорският двор да уведоми шошидай за смъртта на левия министър. Разбрах, че решението да се забави вестта е било твое.

— Просто наредих да не се докладва за смъртта, преди дворът да проведе собствено следствие и да опише инцидента.

— Добре формулиран опит за измама — отбеляза Янагисава. — Ти къде беше по време на убийството?

— На чаена церемония в една къща в двореца — каза Ичиджо съвсем спокойно. — Дъщеря ми Асагао беше с мен — после добави: — Тя е съпруга на императора.

Дворцовият управител едвам скри доволството си от факта, че бе уловил Ичиджо в откровена лъжа. Според доклада на йорики Хошина същата вечер един млад благородник и една дама от двора са използвали малката едностайна къщурка за любовна среща. Ичиджо и дъщеря му не са могли да бъдат там по същото време. Десният министър знаеше, че Асагао е сред заподозрените, и по този начин се опитваше да осигури алиби едновременно и на нея.

— Ако си бил в двореца, трябва да си чул вика и врявата след него — каза Янагисава, — но ти не си отишъл в езерната градина да видиш какво става, макар че госпожа Асагао го е сторила. Дворцовите стражи са те търсили навсякъде, за да ти докладват за случилото се, но всуе. Защо не се появи да поемеш нещата в свои ръце?

— Признавам, бях небрежен. Но щом сте толкова сигурен, че аз съм убиецът, защо рискувате да заставате срещу мен? Не ви ли е страх, че ще ви убия, преди да успеете да извикате охраната си?

Като се кискаше, Янагисава крачеше във все по-тясна спирала около Ичиджо.

— Рисковете са неделима част от живота — той отказа да признае, че наистина се страхува от Ичиджо. — Пък и да ме убиеш, няма да се измъкнеш от хората ми... Свободен си! — Янагисава плесна с ръце; двама от стражите влязоха в помещението и той им нареди: — Върнете десния министър обратно в двореца!

Ичиджо се втрени в него изумен.

— Но... щом няма да ме арестувате, защо ме отвлякохте? — дворецовият управител само се усмихна. Десният министър разтърка слепоочията си и попита: — Значи все пак сосакан сама не подозира, че сте в Мияко... и щом още не ме е набеязал като заподозрян, значи вие сте решили да е така... Ами ако му кажа за нашия разговор?

— Би било грешка — отвърна Янагисава, — защото тогава Сано ще съсредоточи разследването върху теб. И аз лично ще му помогна! Затова по-добре си трай!

Ичиджо кимна с неохота в знак на съгласие.

ГЛАВА 10

— Притеснен съм за този случай — каза Сано на Рейко. След като приключиха работата си за деня в императорския дворец, те се върнаха в своята стая в имението. Докато мракът затъмняваше прозорците, а гонговете оповестяваха началото на вечерните ритуали, Сано се преобличаше за празненството, организирано от шошидай Мацудайра.

— Минал е само един ден — каза тя. — Не можеш да очакваш да разрешиш загадката толкова скоро.

— Зная. Но всички заподозрени с еднаква вероятност може да са извършили убийството. Императорът и принцът не разполагат с друго доказателство за алибито си, освен взаимната си подкрепа. Може да са били в учебната зала, както твърдят, но не е изключено истината да е съвсем друга. Джокьоден казва, че е чула поразяващия вик, докато е била край летния павилион, но никой не може да го потвърди. Императорската съпруга излъга за своето алиби, но пък е единствената с ясен мотив — мразела е левия министър за това, че е съкратил отпуснатите ѝ средства. От друга страна, не мога да си представя, че може да владее поразяващия вик... Всъщност не мога да си представя нито един от тези хора в качеството на убиец. И все ме преследва онова усещане, че нещо ми се изплъзва...

Лицето на Рейко отрази тревогата му:

— Може би липсващият елемент е в онези писма, които намери в къщата на Коное — предположи тя.

— Да, бившата му жена Козери. Ще я посетя още утре. Остават и монетите с папратовите клонки. Днес Маруме и Фукида разпитваха из целия град без никакъв резултат. Йорики Хошина също трябваше да потърси някаква информация за тях... — сега Сано осъзна, че Хошина бе фактор в съмненията му относно случая. — Питам се дали резултатите от предварителното разследване на Хошина са точни.

— Смяташ, че е излъгал? — попита Рейко.

— Не непременно. Може да е бил подведен, не знам. Най-добре е да започна разследването от самото начало. Нищо чудно Коное да е имал врагове... Сигурно те са отстранили повечето веществени доказателства от стаята му още преди да съм я претърсил...

— Тогава ще ида пак в двореца да поразпитам кой би могъл да му е враг... Пък и от двете си посещения получих покани за нови визити. Госпожа Джокьоден спомена за неприятели сред благородниците...

— Но тя знае, че си мой агент — възпротиви се Сано. — И сигурно ще се опита да те заблуди. Освен това изглежда най-вероятният извършител от заподозрените. Обещай ми, че ще стоиш далеч от нея.

Рейко кимна с неохота.

— Добре. Но Асагао не ме подозира. И настоява да играя в пиесата ѝ. Каква по-добра възможност да науча онова, което тя знае за двора...

Сано нямаше как да не се съгласи:

— Добре — каза той. — Утре можеш да я посетиш отново, докато аз разговарям с Козери в храма Кодай. Сега по-добре да тръгвам, защото иначе ще закъснея за банката на шошидай.

В Понточо, увеселителен квартал на западния бряг на река Камо, фенери с форма на звезди украсяваха стрехите на чайни и гостилници, пълни с шумни гуляйджии. През втората вечер на Обон гонговете на храмовете ехтяха непрестанно. Хората спускаха борови клони в кладенци, за да могат духовете да се изкатерят по тях от отвъдното.

Придружен от Маруме и Фукида, Сано пристигна в голямата чайна, построена като платформа над реката. Фенерите бяха украсени с цветни ленти, които шумоляха на хладния ветреца. Черните води проблясваха с отраженията на гаснещия залез. Вечерта ухаеше на риба, летни цветя и горено цитрусово масло, с което гонеха комарите. Повечето от гостите вече бяха пристигнали. Когато йорики Хошина приближи, за да поздрави сосакан сама и хората му, Сано го дръпна настрана за кратка справка и попита:

— Какво открихте днес следобед?

— Разговарях с всички шпиони от двореца. Узнах, че отношенията на императора с левия министър са били доста бурни —

каза Хошина. — Коное държал момчето с твърда ръка. Понякога императорът се вбесявал и правел скандали; друг път бил хрисим като овчица. Колкото до госпожа Джокьоден, тя била в дългогодишна вражда с Коное заради противоречия, как да се ръководи дворът и кой да има по-голямо влияние над сина ѝ. Левият министър си спечелил омразата и на Асагао, защото той ѝ отрязал бюджета.

— А какво откри за монетите с папратова клонка?

Хошина поклати глава.

— Показах я из полицейското управление, но никой не е виждал подобна пара. Утре ще разпитам из града.

— А вие с какво ще се заемете утре? — прояви интерес Хошина.

— Ще се видя с Козери, докато съпругата ми е на гости у Асагао.

В този миг разговорът им бе прекъснат от шошидай Мацудайра, който обяви началото на угощението. Трийсетте самураи на банкетa се нахвърлиха върху блюдата с яребица на скара, супа от костенурка, сашими^[1], печена платика с ориз и сладък маринован пъпеш.

След това според ритуала мъжете започнаха да се черпят със саке, а към полунощ, когато всички вече бяха доста пийнали, йорики Хошина се измъкна от чайната и се отдалечи от увеселителния район.

Застанал между двама телохранители на верандата, дворецовият управител се сепна, когато зърна Хошина. Пулсът му бе ускорен от очакването на тази среща; желанието, което бе потиснал предишната вечер, избликна отново.

Хошина се приближи, вдигна поглед и се поклони за поздрав.

— Напуснах банкетa при първа възможност. Простете, ако съм ви накарал да чакате — довърши той.

— Ни най-малко. Ела горе! — Хошина го последва по стълбите. Когато останаха сами, йорики коленичи пред Янагисава. Дворцовият управител долови мъжкия му мирис на борово масло за коса, тютюнев дим, алкохол и пот. Атмосферата между тях изведнъж стана някак интимна и заплашителна. Докато си наливаше саке, Янагисава почувства, че ръката му трепери. Той подаде на Хошина една чаша, като този път много внимаваше да не го докосне. — Е? — попита най-сетне, срещайки хищния поглед на подчинения, с наложено насила самообладание. — Какво имаш да ми докладваш? — йорики описа какво бе направил и казал Сано през деня. Янагисава кимна доволно и

отбеляза: — Сосакан ми спести досадната работа да разследвам несъществените заподозрени. Самият факт, че не е изградил срещу тях солидно обвинение, говори за невинността им. С какво друго разполагаш?

— Днес научих няколко интересни неща. Джокьоден имала посетител, който идвал при нея всеки ден в часа на овцата^[2]. Млад мъж, по всяка вероятност търговец, ако се съди по описанието на прическата и облеклото му. Носел ѝ писма, чакал при портите на двореца, докато ѝ ги връчели, после вземал отговорите и си тръгвал. Представял се като Хиро, но никой не го познава. Стражите няколко пъти се опитвали да го проследят, но той все се измъквал.

— Какво има в тези писма?

— Не се знае. Съобщенията били отнасяни от главната придворна дама на Джокьоден, която ѝ е много вярна.

— Веднага прати шпиони да разберат кой е този Хиро и какво пише в писмата!

— Слушам, господарю — отвърна Хошина. — Открих и още нещо. Десният министър Ичиджо веднъж месечно напуска двореца по мръкнало съвсем сам и понякога отсъства ден-два, а друг път се връща още същата нощ. Не се знае къде ходи.

Макар че Янагисава можеше да измисли ред безобидни причини, поради които един благородник можеше да се измъква крадешком от двореца посред нощ, имаше вероятност откритието на Хошина да се окаже с твърде сериозни последствия за разследването.

— Ако Ичиджо е отсъствал в нощта на убийството, не би могъл да отнеме живота на Коное — промърмори той.

— Не успях да намеря свидетел, който да потвърди, че Ичиджо е бил в двореца въпросната нощ — каза Хошина. — Но това не означава, че не е бил там. Питам се какво би могъл да върши толкова тайно, че да не иска никой да знае?

— Може би си заслужава да се поинтересуваме — каза Янагисава, — но сега ме вълнува повече това, че Ичиджо излъга, за да предостави алиби на дъщеря си. Явно е готов да отиде и по-далеч, за да я защити. Затова ще се възползваме от мотивите му и ще му устроим капан. Да, да, и в същото време да унищожим Сано! — Янагисава развълнувано описа плана, който бе съчинил.

— Блестящо! — възхити се Хошина.

Спонтанната похвала достави на Янагисава по-голяма наслада от всички щедри комплименти, с които го бе засипвал Айсу. Дворцовият управител си помисли, че може би Хошина е по-подходящ за главен васал от него.

— Какъв е графикът на Сано за утре — попита, връщайки мисълта си към своя план.

— Сутринта ще се срещне с Козери — отвърна йорики. — Съпругата му ще е на гости на Асагао.

— Тогава трябва да действаш бързо.

— Ще започна от тази нощ — каза Хошина. — На път за дома ще се отбия в конюшната на полицията.

— Гледай да изглежда правдоподобно — предупреди го Янагисава. — А как ще проникнеш вътре?

Хошина кимна:

— Имам свой човек. А после ще пратя доверен куриер с призовката. Никой друг няма да знае...

— Не е трудно да се предположи как ще реагира Сано — каза Янагисава, — но въпросът е кога. Всеки час ми пращай доклад.

— Да, господарю.

— До утре тогава — дворецовият управител се изправи.

Хошина също стана, но вместо да последва дадения знак и да си тръгне, каза с дрезгав от стаено очакване глас:

— Освен ако няма още нещо, което мога да направя за вас тази вечер...

Янагисава го стрелна с поглед — нима отново правеше опит за прелъстяване след снощния отказ! Нахалството му го обиждаше и възбуждаше. Взаимното им желание наелектризираше атмосферата. И все пак дворецовият управител усети, че това не е празен флирт. Искаше от Хошина нещо повече от секс, макар и да не можеше да каже точно какво. Нуждаеше се от някого, с когото да запълни пустотата у себе си след смъртта на Шичисабуро. И тази нужда го плашеше, защото потребността означаваше слабост и даваше на другите власт над него. Сега страхът му се превърна в гняв към Хошина.

— Нима ме смяташ за поредно стъпало от твоята стълба към властта? — попита той. — И възнамеряваш да ме използваш така, както си използвал шошидай Мацудайра? — от досието на йорики Янагисава знаеше, че бе постигнал поста си, прелъстявайки

наместника на шогун в Мияко. Освен това дворецовият управител знаеше, че кариерата на Хошина като прелъстител бе започнала преди двайсет и пет години. — Или ме бъркаш с инспектора по строителството Арима Нагиса?

Хошина се дръпна, сякаш Янагисава го бе зашлевил.

— Значи знаете всичко за мен? — засмя се пресилено. — Обичайна история, нали? — но нещо се бе прекършило в погледа му. В него Янагисава съзря мъката на осемгодишния Хошина, пратен за чирак при инспектор Арима, който го бе употребил сексуално и после го бе предал на други мъже. На шестнайсет Хошина бе станал любовник на главния пълномощник в полицията на Мияко, на двайсет — йорики, а после — и първи помощник на шошидай.

Дворцовият управител съжали за думите си, защото самият той бе достигнал сегашния си пост по същия начин. Вероятно изражението му го бе издало, защото върху лицето на Хошина се изписаха удивление и внезапно прозрение. Янагисава никога не бе споделял собственото си минало с когото и да било; бе стаил дълбоко в душата си болката от жестоките насилвания в детството и сега, когато откри сродна душа, му се прииска да се хвърли в обятията му и да излее цялата горчилка. Вместо това изкрещя:

— Не ме гледай така! Стой на разстояние. И покажи уважение!

— Хиляди извинения... — Хошина отстъпи назад, но продължи да гледа Янагисава право в очите. После, след една безкрайна пауза, в която и двамата бяха разкъсвани от противоположни емоции, каза: — Когато разбрах, че идвате в Мияко, наистина реших да сторя онова, в което ме обвинихте. Но сега... — той сведе очи. — Ако желаете да си вървя, ще го сторя... — и понечи да тръгне към вратата.

— Чакай! — заповедта се изтръгна неволно от Янагисава. Хошина спря. Дворцовият управител протегна ръка към него и каза тихо: — Ела тук!

Съзря собствените си надежди, страх и желания, отразени в очите на Хошина. Ръцете им се склупиха. В шока от допира и натиска на топлата плът Янагисава усети прилив на възбуда. Нищо от безличните му съвкупления с други партньори не го бе подготвило за този миг, но инстинктът го ръководеше. Той вдигна свободната си ръка и нежно докосна страната на Хошина, който предпазливо постави ръка на рамото му. Замръзнаха в това положение, вперили погледи един в

друг в една кратка вечност. После се хвърлиха в необуздана прегръдка, ръцете им се преплетоха, устните им се сляха, мускулестите им тела се устремиха едно към друго. Стенанията им заглушиха далечните гонгове на Обон. Янагисава бе обладан от неистов възторг на плътта. Когато двамата с Хошина се свлякоха на пода, той имаше съдбовното чувство, че се впуска в приключение, което завинаги ще промени живота и на двамата.

[1] Японско традиционно ястие от тънки ивици филе от сурова риба — Б.пр. ↑

[2] От 13 до 15 часа — Б.пр. ↑

ГЛАВА 11

Следващото утро довя гъсти облаци, които облекчиха палещата жегата на Мияко, но увеличиха влагата във въздуха. Острите върхове на пагодите губеха очертанията си под надвисналото небе; далечните хълмове тънеха в мъгла. Докато древната столица се събуждаше за живот, Сано мина през портата на храма Кодай, където бе дошъл да се срещне с бившата жена на левия министър Коное. Той пое по наклонения драконов коридор — въжен мост, покрит с керемиди във формата на драконови люспи. Отвъд него се простираха езера, градини, ритуални зали и жилища. На изток се белееше гробището Хагаши с редиците си надгробни камъни. Сано влезе в храма. Вътре го посрещна една възрастна монахиня с бръсната глава. Тя се поклони и рече:

— Аз съм игуменката на храмовия метох. Мога ли да ви помогна с нещо?

След като се представи, Сано каза:

— Тук съм, за да се видя с монахиня на име Козери.

Осеяното с бръчки лице на игуменката стана строго и неприветливо.

— Ако идвате от името на бившия й съпруг, напразно си губите времето. Посещенията, писмата или пратениците са напълно излишни. Предайте на левия министър да я остави на мира.

— Не съм пратеник на Коное — обясни Сано. — Разследвам убийството му...

— Убит? — от изненада игуменката ококори мътните си очи. — Съжалявам, не знаех — после поклати глава. — Тук ние отбягваме новините от външния свят... Простете, че ви нахоках.

— Трябва непременно да говоря с Козери като част от разследването. Няма да отнеме много време.

Игуменката се поколеба и после каза:

— Добре, ще я повикам.

— Моля ви, не й казвайте кой съм и защо съм тук. Ще го сторя лично.

— Много добре.

След като игуменката излезе, Сано пусна монета в кутията за волни пожертвования, запали ароматна пръчица и я постави на олтара. Мислено се помоли за успеха на мисията си и за безопасността на Рейко.

— Госпожа Асагао спешно бе повикана, но ми заръча да ви покажа новия костюм за пиесата — с тези думи една придворна дама посрещна Рейко пред жилището на императорската съпруга. Полъх на вятър разклати дърветата. Една гръмотевица разтърси облачното небе и дъждовните капки затрополиха по покритата с чакъл земя. Придворната дама каза: — Ще има буря. По-бързо да се скрием вътре — и въведе Рейко в ниската къща. Тук не се допускаха никакви мъже, освен императора. Докато придружителката я водеше по лабиринта на коридорите, Рейко видя и други млади жени, вероятно наложници на императора, които пиеха чай и весело бъбреха. Стигнаха до покоите на императрицата и придворната дама посочи към една дървена стойка, на която бе сложено пищно копринено кимоно в смарагдов цвят с везани розови лилии. — Това е вашият костюм — каза тя на Рейко. — Да ви помогна ли да се преоблечете?

— Не, благодаря, не е нужно — отвърна Рейко. Надяваше се да претърси стаите за някакви веществени доказателства. Придружителката кимна и се отдалечи, а Рейко изчака малко и се зае с опасната задача. Сърцето й биеше до пръсване от паника, защото не знаеше с колко време разполага преди завръщането на Асагао. При това дори не знаеше какво точно търси. Разумът й подсказваше да се съсредоточи върху писмата или други лични документи. Рейко прерови писалищните чекмеджета, шкафове с лични вещи, един железен сандък, рафтовете с книги. Дъждът трополеше по керемидения покрив, вятърът довяваше далечни женски гласове. Рейко се отправи към спалнята. Отвори стенните шкафове за дрехи един по един — но нищо. Тичешком се върна в предната стая и започна да изследва съдържанието на тоалетката — ветрила, украшения за коса, стъкленици с грим... И тогава дръпна вратичката на едно отделение отстрани, което бе на равнището на лицето й. Лъхна я възкисел

метален мирис, познат и обезпокоителен. Дъхът ѝ секна. Надникна вътре, бавно протегна ръка към задната част. Пръстите ѝ докоснаха мек плат. Изтегли го — бе вързоп от тежка коприна с многобройни кръпки, зацапан с изсъхнала кръв. Слисана, Рейко отвори вързоп и извади дамско кимоно и долна роба. От кръвта предните ръбове на дрехите бяха потъмнели. Нима Асагао е била облечена в тези одежди в нощта на убийството? И нима кървящият труп на Коное е опръскал полите ѝ? Рейко поклати глава озадачена. Това бе улика, която пряко замесваше императорската съпруга в престъплението. Но защо Асагао не я е унищожила?

Тих звук от плъзгаща се врата стресна Рейко и я изтръгна от размислите ѝ. Тя ахна, притисна дрехите до гърдите си, обърна се и видя Асагао. Срам и чувство за вина я заляха.

— Здравейте, госпожо Асагао — каза Рейко ведро. — Тъкмо се канех да пробвам костюма за пиесата... — императрицата не отговори. Цялата ѝ жизненост бе изчезнала и сега приличаше на окаян призрак. Погледна Рейко така, сякаш не можеше да си спомни коя бе тази млада жена. — Ваше височество? — изрече Рейко озадачена. Погледът на Асагао се отмести към кимоната в ръцете на Рейко, след което се плъзна към изцапаните им с кръв поли. Странна смесица от неверие, ужас и отчаяние изпълниха очите ѝ. Тя изхлипа едва чуто и се свлече на пода, заровила лице в шепите си.

Лятната буря обгърна храма Кодай във воали от струи дъжд. Сано усети, че някой застана до него. Извърна се и видя средна на ръст, около трийсет и пет годишна монахиня в широка сива роба.

— Аз съм Козери — каза тя. Тихият ѝ глас отекна в сумрачната зала. — Искали сте да говорите с мен?

— Да — отвърна Сано и после огледа по-внимателно монахинята. Високото ѝ чело и скули под обръснатия скалп бяха оформени съвършено. Кожата ѝ бе с цвят на слонова кост и блестеше на светлината на лампата. Очите ѝ бяха издължени полумесеци под тежки сънливи клепачи, усмихнатите ѝ устни бяха пълни и чувствени. От възхита ударите на сърцето му и дишането му се ускориха. Тази неочаквана, чисто физическа реакция при вида на Козери го изненада. Бе смятал, че при възрастта му и след брака му не можеше да го плени повече красотата на никоя непозната. Прикривайки неудобството си,

Сано се представи и каза: — За жалост имам лоши новини за вас. Бившият ви съпруг е мъртъв.

Козери се вцепени, усмивката ѝ угасна и тя се извърна към олтара.

— Как е станало? — попита тя.

— Бил е убит — докато даваше подробности и обясняваше защо е дошъл, Сано отчете, че шокът на Козери изглеждаше напълно искрен. — Трябва да разговарям с вас за някои неща, които може би имат връзка с престъплението. Как се омъжихте за левия министър? — попита той и се премести по-близо до Козери.

— Аз съм от клана Наканоин, нисши благородници от куге. Когато станах на петнайсет години, се омъжих за един братовчед, но той почина. Коное беше вдовец и скоро след това се споразумя с родителите ми да се ожени за мен.

— А вие... с готовност ли приехте да се омъжите за него? — попита Сано, като се опитваше да се отърси от смущението, с което го изпълваше присъствието на Козери. Изпитваше към нея чисто сексуално желание. Но тя бе монахиня, потенциален свидетел в дело по убийство, а той имаше съпруга, която обичаше и желаше! Откакто се бяха оженили, дори не забелязваше другите жени. Какво му ставаше сега?

Козери извърна поглед:

— Беше толкова отдавна... Когато влязох в манастира, загърбих миналото си.

— Обичахте ли левия министър? — попита той, а мислено си представяше мекотата на кожата и гъвкавостта на тялото ѝ.

— Не — едва забележима усмивка повдигна ъгълчетата на устата ѝ. — Бях на седемнайсет, а той — на трийсет и две. Никога не сме били близки...

— И не сте имали деца?

Руменина обагри матовия ѝ тен.

— Коное имаше две големи дъщери... — Сано бе разговарял с тях, но те бяха със стабилно алиби и нямаше никакви видими причини да желаят смъртта на баща си. — А съпружеството ни трая само една година... Предполагам, просто не сме имали достатъчно време, за да създадем общо дете. Прекратих брака, защото реших да посветя живота си на своето духовно призвание.

— Имахте ли някакви други причини да напуснете левия министър?

— Не — отвърна Козери. — Той беше добър човек, стараеше се да ми даде всичко, което може да желае една съпруга.

Очевидно страстта в семейството е била едностранна. Изваждайки изпод кимоното си писмата, които бе намерил в къщата на Коное, Сано каза:

— Нека ви прочета нещо: „Как можа да ме напуснеш? Без теб всеки ден изглежда лишена от смисъл вечност. Духът ми е повален воин. Гняв разяжда любовта ми към теб като червеи в ранена плът. Копнея да те изтръгна от своенравния ти живот. Ще постигна своето отмъщение!“ — Козери потръпна. Тежките ѝ клепачи се сведоха. — Това е написано от левия министър до вас — каза Сано. — Не сте ли го чели?

— Престанах да чета писмата му преди години. От храма връщаха писмата му неотворени — Козери зарови лице в шепите си. — Бях забравила какво представляват.

— Да, тонът им е яростен и злостен. Така ли се държеше с вас, докато бяхте женени? — Козери поклати глава и прокара треперещи пръсти по врата си. Сано почувства неустоимата съблазън, която излъчваше всеки неин жест, и проумя отчаяната решителност на Коное да я притежава. — Той... проявявал ли е към вас каквото и да било насилие?

— Никога — тя се извърна с лице към него. В очите ѝ Сано съзря постепенно избистрящото се съзнание, че той е не само служител на бакуфу, но и привлекателен мъж. — Но левият министър смяташе, че може да притежава всичко, което пожелае, и не бе склонен да приеме поражението си... Съжалявах го.

— Значи сте доволна, че е мъртъв и повече няма да ви досажда. Козери посрещна думите му с несигурна усмивка.

— Не бих пожелала ничия насилствена смърт. А и не съм имала достатъчно време да осмисля факта, че него вече наистина го няма.

— Кога го видяхте за последен път?

Тя се намръщи, полагайки усилие да си спомни.

— В началото на лятото, струва ми се. Влезе със сила в манастира, но стражите го изведоха навън.

Ако казваше истината, Козери нямаше мотив да убива Коное. Но пък петнайсет години в будистки храм предполагаха добра възможност за овладяване на киай.

— Тук монахините изучават ли шугендо^[1]? — попита Сано. Добре знаеше, че уроците и тренировките по шугендо включват техники за разчитане на чужди мисли, магически транс, психически контрол и киай.

— Да, практикуваме някои от методите, но само които са свързани с постигането на вътрешна хармония. Ние избягваме насилието и нямаме нужда от свръхестествени бойни умения.

Възможно ли бе Козери да е овладяла уменията да убива с гласа си? Може би йорики Хошина грешеше, смятайки, че в нощта на убийството в императорския дворец не е имало външни лица? Докато я съзерцаваше, Сано осъзна още по-ясно колко силно го привлича. Несъзнателният ѝ навик да се докосва предполагаше наслада на сетивата въпреки нейния избор да се откъсне от светския живот. Сано си представи сочното тяло, скрито под робата ѝ. Разсеян от тези мисли, той зададе следващия си въпрос почти машинално:

— Един служител на левия министър е бил убит малко преди вие двамата да сключите брак. Можете ли да ми кажете нещо за това?

Премрежените очи на Козери проблеснаха:

— Спомням си смътно този инцидент. Но по онова време бях доста болна и съзнанието ми бе заето предимно със собствените ми страдания. Съжалявам, че не мога да ви помогна.

Ужас и чувство за вина връхлетяха Сано; той почти не чу думите на Козери. Как можеше да пожелае друга жена, когато имаше Рейко? Пропускаше нещо важно, което бе забравил да попита Козери, но сега не можеше да се сети какво. Трябваше да излезе от това място, и то незабавно.

— Извинете — каза рязко и побягна от храма. Проливният дъжд бе намалял и вече само ръмеше. Сано вдъхна влажния въздух и се запита каква ли беше тази магия. После чу някой да го вика по титла. Видя един войник да бърза към него.

— Спешно съобщение за вас — каза войникът. — От съпругата ви.

[1] Древна японска форма на планински аскетизъм с елементи от езотеричния будизъм, таоизма и шинтоизма. Последователите ѝ се наричат ямабуши — воители, които спят в планината. За най-изтъкнатите представители на тази религия се носят легенди, че притежават способността да командват армии от огромно разстояние, да вървят по вода, да летят и да се появяват на различни места едновременно — Б.пр. ↑

ГЛАВА 12

— Извиках ви тук, за да говорим за убийството на Коное — говореше Сано на Асагао. Седяха в приемната зала заедно с десния министър Ичиджо, императрицата майка и група благородници от двора. Томохито ги слушаше от трона си. Изражението на Асагао бе безучастно, императорът изглеждаше объркан, а по лицата на останалите бе изписано напрегнато внимание. — Съпругата ми е намерила това в стаята ви — продължи той, сочейки към вързопа с изцапаните с 05 кръв дрехи. — Моля за обяснение.

В съобщението Рейко настояваше за незабавна среща със Сано. Когато се видяха, тя му даде дрехите и му разказа как ги е открила. Той веднага се отправи към двореца. Но вместо Асагао заговори десният министър Ичиджо:

— Фактът, че съпругата ви е претърсвала стаите на дъщеря ми без всякакво разрешение, е голямо оскърбление за императорския двор.

— Аз и Асагао предложихме приятелството си на вашата съпруга, а тя се възползва от доверието ни, за да ни шпионира — обади се Джокьооден със суров упрек в гласа. — Подобни коварни подходи са възмутителни.

Императорът бе вперил гневен поглед в Сано:

— Асагао е моя свещена съпруга. Никой не може да я призовава по този начин. Тя не е длъжна да говори с вас! — императрицата продължаваше да седи безмълвна и неподвижна. — Тя няма нищо общо с Коное — продължи императорът.

Сано видя как най-черните му страхове се превръщат в реалност — чрез разследването си той сериозно бе оскърбил тези хора. Рискуваше да наруши крехкото равновесие между бакуфу и трона.

— Съжалявам — заяви Сано учтиво, — но справедливостта стои над разпоредбите в императорския двор. Не обвинявам госпожа Асагао, просто искам да разбера как тази кръв се е озовала върху дрехите ѝ. Госпожо Асагао?

Императорската съпруга го погледна така, сякаш ѝ говореше на непознат език.

— Изплашихте я толкова силно, че не може да говори — намеси се императорът.

— Сосакан сама, очевидно има някаква грешка... — намеси се Ичиджо. — Изглежда, смятате, че дъщеря ми е изцапала дрехите си, убивайки левия министър. А всъщност дори не е сигурно дали тези дрехи са нейни. Пък и е възможно петната изобщо да не са от кръвта на Коное.

— Всеки може да е подхвърлил тези роби в стаята на снаха ми — обади се Джокьоден.

Сано бе обмислил тези възможности. Но настояваше да чуе какво ще му каже самата Асагао.

— Уважаема госпожо — обърна се той към нея, — тези дрехи ваши ли са?

Отговор не последва. Императорът изропта гневно. След една дълга конфузна пауза Асагао заговори едва чуто с треперещ глас:

— Мои са. Бях облечена с тях в нощта, когато умря левият министър Коное. Аз го убих.

Леденият вакуум на мълчанието изпълни помещението. Челюстта на императора увисна; изумление отне цвета от фините черти на Ичиджо; госпожа Джокьоден замръзна с изражение на неразбиране; благородниците опулиха очи. И после изведнъж всички заговориха едновременно:

— Не! Не е възможно! Нима? Абсурд...

Томохито стисна жена си за рамото и я разтърси:

— Какво ти става? Какви ги дрънкаш? Веднага се откажи от думите си!

Ичиджо повтаряше:

— Нито дума повече, дъще! Нито дума! Тя не е на себе си. Не ѝ вярвайте! Не ѝ вярвайте!

— Скандал! Принудихте я да изрече каквото искате да чуете — заяви госпожа Джокьоден. — Тя е изгубила разсъдъка си, повикайте лекар.

— Никой да не напуска помещението! — извиси се гласът на Сано над врявата. Войниците препречиха вратите. Императорът, Джокьоден, Ичиджо и останалите с неохота се върнаха по местата си.

Сано долови страх зад привидно гневните им изражения. В настъпилата неловка тишина той отново насочи вниманието си към госпожа Асагао. — Уважаема госпожо — каза той, — току-що заявихте, че сте убили левия министър Коное. Истина ли е? — Асагао кимна безмълвно. — Това е много сериозно твърдение — продължи Сано. — Разбирате ли, че заради тези думи можете да бъдете осъдена на смърт?

Император Томохито отвори уста, за да каже нещо, но госпожа Джокьоден го възпря с поглед.

— Разбирам — прошепна Асагао.

— В случай че не сте казали истината — заяви Сано, — сега ви давам възможност да го сторите. Вие ли убихте левия министър Коное?

Ичиджо се наклони към дъщеря си с уmolителен поглед, откъм императора се разнесе приглушен ропот. Джокьоден и благородниците чакаха и наблюдаваха неподвижни.

— Истина е — изрече Асагао по-силно. — Аз го убих.

Сано пое дълбоко въздух, задържа го за миг и после го изпусна.

— Защо го убихте? — попита той.

— Бях му ядосана.

— Погледнете ме, госпожо! — Асагао вдигна лице към Сано. Устните ѝ трепереха. — Защо му бяхте ядосана?

— Той ме ухажваше от миналата есен. Правеше ми подаръци и комплименти. Беше толкова красив и чаровен, че аз се влюбих в него. Преди няколко месеца пожела да ме люби и аз му позволих.

— Не! — Томохито се втрени в жена си гневен и наранен. — Ти си моя. Не може да те има някой друг! — той изрева и замахна към Асагао. Дланта му уцели главата ѝ. Асагао се олюля. Томохито се отдалечи и обърна гръб на всички.

Ичиджо поклати глава. Сано се обърна да види реакцията на Джокьоден. Изражението ѝ бе спокойно.

Асагао продължи:

— Левият министър и аз се срещаме при всяка възможност, но после разбрах, че ме е прелъстил, защото е искал да ме раздели с императора. Възнамеряваше да го убеди, че аз съм го прелъстила, тъй че Томочан да бъде обзет от ревност и да ме изостави. Малката дъщеря на левия министър е втора сред любимките на Томочан. Тя щеше да

бъде издигната за императрица. Коное бе идол за Томочан; той щеше да му прости, че ме е любил. Но аз не исках да загубя положението си. Не можех да позволя на левия министър да разкаже за нас. И затова го убих.

Този сценарий предоставяше на Асагао по-силен мотив за убийство, отколкото разправията за парите, която бе споменала пред Рейко. Но Сано си даваше сметка, че с любовната връзка между Асагао и Коное възникваха, освен това, по-силни подозрения и в други посоки.

— Кой знаеше за тази връзка? — попита той.

— Само личната му прислуга. Те разнасяха съобщенията между нас и ни уреждаха срещите.

Сано обходи с поглед присъстващите, за да долови и най-малката реакция — знаеше ли императорът за изневярата на Асагао? Дали би могъл в пристъп на гневна ревност да убие прелъстителя ѝ? Освен това десният министър също бе имал мотив за отмъщение — Коное е бил с по-висш ранг и сигурно между двамата императорски министри е имало съперничество. Да, Ичиджо би и трябвало също да е сред заподозрените!

— Кажете ми какво се случи в нощта на убийството — обърна се Сано към Асагао.

— Получих съобщение от Коное, в което ме канеше да отида в езерната градина в полунощ. Съзрях своя шанс да се отърва от него, преди да е успял да ме унищожи. Отидох в градината по-рано и зачаках. Когато пристигна, го проследих и го убих. Чух, че приближават хора, и в бързината се изцапах с кръвта му.

— Но щом не сте искали императорът да разбере за връзката ви с левия министър, защо я признавате сега? — попита Сано. — Откъде идва туй нетърпение да направите самопризнания, щом знаете, че наказанието е смърт?

— Защото убийството е грях и съжалявам за онова, което сторих.

— Вчера сте споделили пред съпругата ми колко се радвате, че Коное е мъртъв — припомни ѝ Сано.

Асагао се размърда неловко.

— Промених си мнението.

— Разбирам! — Сано млъкна за момент. — Ваша ли бе идеята да направите самопризнания?

— Да, разбира се — съпругата на императора зажима усилено.

— Да не би да се опитвате да защитите някого, като поемате вината за убийството? — настоя Сано и отправи поглед последователно към Ичиджо, Джокьоден и Томохито.

— Възмутен съм от намека ви, че бих накарал дъщеря си да се жертва, за да ме защити — възкликна Ичиджо. — Аз не съм убиец. Нито пък тя. Фактът, че говори подобни неща, означава само, че е обезумяла.

— Не съм обезумяла! Казвам истината. Аз убих Коное!

— Има начин да разберем — прекъсна я Сано. — Госпожо Асагао, нареждам ви да демонстрирате пред мен поразяващия вик!

Последва миг на стъписано мълчание. После Ичиджо възкликна надменно:

— Това е смешно! Дъщеря ми не е способна на такова нещо!

— Щом като и вие самият очевидно се съмнявате във вината ѝ, излишно и жестоко е от ваша страна да поощрявате болните ѝ фантазии — упрекна го Джокьоден.

Но Сано бе непреклонен:

— Е? Аз чакам.

— Но така бих могла да нараня някого... — възпротиви се немощно Асагао.

Сано стана, прекоси стаята и дръпна една от преградните стени. Навън в градината върху една част от оградата бяха накацали косове.

— Не е необходимо да използвате пълната сила на кийай. Просто зашеметете тези птици.

Асагао се размърда неловко с уплашено изражение.

— Няма да се получи... Не и когато всички ме гледат...

— Не можете, нали? — подразни я Сано — Нито сега, нито когато и да било.

Тя се хвана на детинското му предизвикателство:

— Какво искате? Нали вече признах, че съм го убила. Не е ли достатъчно?

Достатъчно, за да бъде осъдена, но не и да задоволи вътрешната му потребност да разкрие истината. И въпреки това Сано трябваше да спазва закона, според който самопризнанието бе законно доказателство за вина. С голяма неохота той заяви:

— В такъв случай съм длъжен да ви арестувам — по негов знак войниците тръгнаха към Асагао.

— Не! — възропта рязко Ичиджо.

Томохито скочи от подиума и се хвърли напред. Застана с разперени ръце между войниците и жена си.

— Не я доближавайте! Не можете да я отведете! Първо ще трябва да ме убие! — детски гняв бе изкривил чертите му.

Войниците погледнаха Сано в очакване на нова заповед. Той се приближи и протегна ръка към императора.

— Такъв е законът, ваше величество. Тя избра самопризнанието.

Той не бе докоснал Томохито, но младежът отскочи, сякаш Сано го бе ударил, и изкрещя:

— Как смееете да ми посягате? — залитна и падна на задните си части.

Благородниците възкликнаха възмутено:

— Хулителство! Светотатство! — традицията забраняваше тялото на императора да докосва земята, където стъпваха обикновените хора. Ужас връхлетя Сано. По негова вина Рейко бе претърсила стаята на Асагао и ето докъде бе довело това. Вместо да спечели отново благоволенieto на шогунa, щеше да бъде обвинен, че е използвал непозволени средства в разследването си и е засегнал и обидил императорското семейство.

— Отведете я! — нареди той на войниците. Когато хванаха Асагао за ръцете, на лицето ѝ се изписа истински ужас — сякаш най-после бе осъзнала последствията от поведението си. Войниците я помъкнаха към вратата. Джокьоден, Ичиджо и благородниците заобиколиха Сано.

— Това е зверство! — възкликна Джокьоден.

— Незабавно пуснете дъщеря ми! — закани се с пръст Ичиджо.

— Татко! — изкрещя Асагао. — Не им позволявай да ме отведат!

Високи нечленоразделни звуци оповестиха пристигането на принц Момозоно, който вероятно бе подслушвал отвън. Той се втурна в стаята залитайки и се хвърли към Сано, като крещеше:

— Н-не мо-ожете да от-т-тведете с-съпругата на негово в-величество!

Сано вдигна ръце, за да отбие яростните удари на принца. Настана суматоха. Насред необузданата блъсканица Асагао пищеше

пронизително. Обзет от опасения, че в двореца може да избухне бунт, Сано извади меча си. Тълпата се отдръпна с ужасени викове. Асагао избухна в истеричен плач. Сано поведе хората си и пленницата вън от помещението.

— Къде я водите? — попита настоятелно десният министър. — Не можете да я оставите в градския затвор.

— Ще я охраняваме на безопасно място с необходимите удобства — отвърна Сано.

— А после?

— Ще я отведем в Едо, за да бъде съдена.

ГЛАВА 13

Когато Сано се прибра в имението, вечерта бавно се спускаше. В двора предаде коня си на едно момче от конюшната и се отправи по коридора към своите стаи. Рейко сигурно изгаряше от нетърпение да чуе всички подробности, но Сано се чувстваше ужасно изморен и предпочиташе да остане сам. Освен това имаше и друга причина за нежеланието си да види Рейко.

Съпругата му рано или късно щеше да се сети, че Сано е ходил в храма Кодай, и щеше да попита за Козери. А заради развитата си интуиция Рейко веднага щеше да се досети колко силно му бе въздействала бившата съпруга на убития.

Сано спря пред вратата на стаята, въздъхна и влезе. Рейко седеше вътре, свежа и красива в своя жълт халат. Щом го видя, скочи от мястото си до прозореца с блеснали от очакване очи.

— Какво стана? — извика тя. Сано изпита обичайната радост и прилив на обич при вида ѝ, но в следващия миг го обзе чувство за вина.

— Имаме разрешение на случая — каза той, — което обаче никак не ме удовлетворява — остави меча си на един стenen рафт, легна на пода и отпусна глава върху възглавниците.

— Ти си изморен. Трябва да те оставя да починеш, вместо да те засипвам с въпроси — Рейко коленичи до него и положи влажна хладна кърпа на челото му. Наля му чаша вода. Загрижеността ѝ засили угризенията му.

— Няма нищо — каза той и ѝ описа признанията на Асагао.

Рейко възкликна удивена:

— Не мога да повярвам, че е направила самопризнания! Нито пък че е виновна. Провери ли версията ѝ?

— Да, разбира се. След задържането ѝ отидох отново в къщата на левия министър и разговарях с личната му прислуга. Те признаха, че са знаели за срещите му с императорската съпруга. Тъй че връзката е била факт и Асагао е имала сериозен мотив да желае смъртта на

Коное. Разпитах и придворните дами, с които си се срещнала вчера. Те признаха, че са те излъгали, че Асагао е била с тях по време на убийството. Тя била излязла от стаята си малко преди полунощ... за да се срещне с някого. Жените не знаеха нито с кого, нито къде, но казаха, че през последните месеци често се измъквала тайно и ходела някъде. Тяхната история е косвено потвърждение на любовната ѝ връзка.

Рейко седеше безмълвна, без изобщо да забелязва настроението на Сано.

— Не разбирам... Ти никога нямаше да откриеш съществуването на тази връзка без самопризнанията на Асагао. Но за нея щеше да е по-добре да си мълчи — после в очите на Рейко засия вдъхновение. — Ами ако императрицата е била принудена да се жертва заради някого... заради убиеца...

— Мислих за това. А изцапаните с кръв роби?

— Убиецът е бил облечен с нейните дрехи, за да заблуди Коное, който е смятал, че в езерната градина ще се срещне с Асагао... О, не бива да допускаш императорската съпруга да умре заради чуждо престъпление!

— Стига, Рейко! Престани да се правиш на детектив! — избухна Сано. — Остави ме на мира с твоите непрестанни „версии“! Не разбираш ли, че това не е игра?

Смут замъгли очите на Рейко.

— Разбирам. Напълно съзнавам рисковете... Само не разбирам защо си ми толкова ядосан? Защо крещиш?

Сано изведнъж си даде сметка, че се държи така, защото желаше Козери, и си го изкарва на Рейко. Имаше ужасното предчувствие, че този случай може да разруши брака му. Направи усилие да се усмихне и взе ръката на Рейко в своята.

— Съжалявам. Денят беше тежък и съм изнервен. Прости ми.

За момент Рейко застина, все още бдителна и непреклонна; после се усмихна в отговор и стисна ръката му.

— Знам, че съм виновна, задето претърсих стаята на Асагао. Ако бях стояла мирна, нямаше да ти навлека сегашните неприятности...

— Не се извинявай, ти не си я карала да прави самопризнания — каза Сано. Той също изпитваше угризения към императорската съпруга. — Мое беше решението да те пратя да разследваш дамите от двореца...

— И какво ще правим сега? — попита Рейко. — Ще намерим истинския убиец ли?

— Поне ще се опитаме — отвърна Сано. — Утре започвам разследването от самото начало. Ако има улики или заподозрени, които йорики Хошина е пропуснал, аз ще ги открия.

— Като стана дума за други заподозрени — каза Рейко, — забравих да те питам дали се срещна с бившата жена на левия министър.

Изведнъж пространството около Сано сякаш се превърна в пустинен пейзаж, осеян с плаващи пясъци, дълбоки дупки и остри скали. Дръпна ръката си, да не би Рейко да почувства нервността му, и отвърна:

— Да — после с възможно най-безстрастен тон изложи сухите факти от разговора си с Козери.

— Трудно ми е да повярвам, че не е имала никакви лоши чувства към Коное — Рейко сякаш разсъждаваше на глас. — Питам се дали ти е разказала цялата история. Може да е по-откровена с друга жена. Дали да не я посети?

— Не! — думата изригна от Сано. Рейко го погледна безкрайно озадачена от разпаления му отказ. Ако видеше красотата на Козери, тя можеше да се сети какво изпитва мъжът ѝ към тази монахиня. — Искам да кажа, че според мен Козери е по-малко вероятен заподозрян или свидетел от членовете на императорския двор... — трябваше да пази съпругата си и Козери далеч една от друга. Освен това копнееше да я види отново.

— Но тя е единствената следа, която мога да поема — каза Рейко разочарована. — В двореца вече знаят, че събирам сведения за теб, и жените няма да ми кажат нищо. По-добре да посети Козери, отколкото да седя тук и да не правя нищо.

Почукване на вратата го отърва от необходимостта да отговори.

— Влез — извика той, отдъхвайки си.

В стаята влязоха Маруме и Фукида. Поклониха се и Маруме каза:

— Моля да ни извините за безпокойството, сосакан сама, но пристигна специален пратеник от двора и попита за вас. Донесе ви ето това — и поднесе напред украсен със златни хризантеми цилиндричен калъф за свитъци от черен лак.

Сано го отвори и разгъна сложения вътре документ. Плъзна поглед по съобщението, изписано с плътен черен шрифт, и после внимателно разгледа печата.

— От императора е. Негово величество иска да го посети още сега. Предполагам, ще иска от мен да освободя съпругата му. Трябва да вървя! — и с усещането, че излиза от едно опасно положение, за да се озове в друго, стана и препаса мечовете си. — Маруме сан, Фукида сан, идвате с мен — после се обърна към Рейко: — Ще довършим разговора си по-късно.

ГЛАВА 14

Сано, Маруме и Фукида яздеха нагоре към двореца, когато храмовите камбани удариха половина след часа на кучето^[1].

Пред портите на двореца стояха двама стражи — единият войник на Токугава, а другият — пазач от охраната на императора. Сано слезе от коня си, представи се и каза:

— Тук съм по желание на императора, за да се срещна с него.

— Да, сосакан сама — войникът на Токугава се поклони и после се обърна към пазача: — Върви и доведи императорския ескорт.

Пазачът влезе в двореца. Сано и детективите му зачакаха на тихата пуста улица. Времето минаваше. Неравното бяло кълбо на луната се носеше над хълмовете. Сано ставаше все по-неспокоен, тъй като гладът, жаждата и умората му се превръщаха в почти непоносимо изпитание. Като съдеше по унилите лица на помощниците си, те се чувстваха и също като него. Целия ден бяха обикаляли да разпитват за монетите с папратова клонка, но без резултат.

Най-накрая пазачът се върна с двама стражи с фенери в ръка. Те поведоха Сано и хората му в императорския двор. Нощем дворецът изглеждаше съвсем различен — пуст и обгърнат в мрак, наситен с мирис на пръст и на упадък от векове.

— Тук е направо зловещо — каза Маруме. — Предпочитам шума, светлините и суетнята на замъка Едо.

Фукида се озърна напрегнато. Същото безпокойство зарази и Сано — споходи го неясното опасение, че някой ги дебне. Ех, да бяха с него мечовете му! Но в двореца се влизаше само невъоръжен. Прекосиха една алея, преминаха през някаква вътрешна порта и се озоваха в комплекс от свързани постройки. Продължиха покрай тях, преминаха през един проход и се озоваха в открит двор. Изведнъж стражите се разделиха, хукнаха рязко в противоположни посоки, отнасяйки фенерите със себе си, и изчезнаха.

— Хей, какво става? — попита Маруме, извисявайки глас, пълен с изненада и негодувание.

Погълнат от мрака, дворът се превърна в лабиринт от сенки.

— Спрете! Върнете се! — извика Сано на пазачите. Ехото от бързите им стъпки заглъхна в далечината. — Нещо странно става тук... Прилича ми на капан — тримата поеха през двора предпазливо.

Сано изпита някакво особено усещане, сякаш въздухът около него затрептя едва доловимо. Кожата му настръхна; сърцето му заби учестено. Дишането му неволно се ускори, следвайки физическия ритъм на страха. Мускулите му се стегнаха, откликвайки на невидимото злоещо присъствие.

— Какво е става? — Маруме и Фукида видимо се разтрепериха очевидно под въздействие на същото необяснимо чувство. Сано усети как кръвта му запулсира бясно. На известно разстояние пред тях отвъд двора, през рехавата черна дантела на дърветата и храстите, въздухът бе обагрен от странна бледа омара. Трептенията, които се излъчваха от тази тайнствена яркост, заглушаваха всички шумове. Сано посочи натам и каза: — Каквото и да е, то е там! — и се втурна през двора, устремен към светлината.

Помощниците му се втурнаха след него с виковете:

— Не! Спрете! Пазете се!

Сано стигна до някаква стена, която се изпречи между него и странното сияние. Все още чувстваше злоещото присъствие като невидима мрежа. После чу високото стържещо дишане на някакво чудовище. Като се противеше на естествения порив да побегне, Сано приклепна и подскочи. Вкопчи се в горния ръб на стената и започна да се издърпва нагоре, като се подпираше с нозе хоросана.

Внезапно нощта избухна в гръмовен вик, сякаш милиони гласове се бяха слели в един-единствен ужасяващ звук. Силата му събори Сано от стената. Той падна тежко на гърба си, но не обърна внимание на болката. Претърколи се по лице и склучи ръце върху главата си в опит да спре ужасния шум. Почувства как мускулите му се тресат неудържимо; сухожилията му се сгърчиха, а ушите му пулсираха от болка. Всеки нерв вибрираше; стомахът и гърдите му се тресяха. Сано осъзна, че този ужасен писък бе психичният вик, разнесъл се над Мияко в нощта, когато левият министър Коное бе намерил смъртта си. Сано изкрещя от ужас, но изобщо не можа да се чуе от кънтящия шум. Безпокоеше се за своите помощници — къде бяха, дали срещу тях убиецът бе отприщил смъртоносната сила на киай?

Въпреки агонията си Сано изпита благоговение — ставаше свидетел на най-върховния израз на майсторство в бойните изкуства! А това само затвърди вярата му в истинността на Бушидо — Пътя на воина.

Викът внезапно секна. Огромна бездна от тишина зейна в нощта. Сано въздъхна с облекчение. Ушите му все още кънтяха, болеше го цялото тяло, главата му пулсираше. С усилие застана на колене, пое дълбоко въздух и се огледа. Странната яркост беше изчезнала. Наблизо съзря две неподвижни тела, проснати на тревата.

— Маруме сан! — извика той. — Фукида сан!

За негово успокоение двамата се размърдаха и се надигнаха.

— Милостиви богове, жив ли съм? — изстена Маруме.

— Това беше киай! Киай! — въртеше глава Фукида.

Сано си даде сметка, че бяха оживели само защото бяха достатъчно далеч от източника на поразяващия вик. Състоянието им сега бе резултат само на незначителното вторично въздействие. Той каза:

— Сега поне знаем със сигурност, че Асагао не е убила Коное, защото е под ключ в ареста. Истинският убиец е на свобода.

Зад стената се разнесе бърз неравномерен ритъм на отдалечаващи се стъпки.

— Хайде! — възкликна Сано. Тримата се изкатериха по стената, прехвърлиха я и се озоваха в друг двор, осеян с тъмни постройките. — Да се разпръснем — предложи той. — Ако отново усетите трептенето, вдигнете силен шум, за да нарушите концентрацията на убиеца!

Маруме и Фукида потънаха в сенките. Сано пропълзя предпазливо напред и пред една от постройките забеляза на земята нещо тъмно. Приблужи се и разпозна очертанията на просната човешка фигура, която лежеше по очи, с разперени ръце и крака. Жертвата още стискаше меч в десницата си. Тревата наоколо бе мокра от прясна кръв, във въздуха се носеха познатият метален мирис и смрадта на изпражнения. Сано обърна трупа по гръб — тялото бе странно гъвкаво, сякаш костите се бяха размекнали, и освен това прекалено топло. Видя, че лицето на мъртвия е цялото в кръв, която бе текла от носа, устата, очите и ушите. Спомни си как йорики Хошина му бе описал смъртта на Коное: „... почти всичката му кръв бе изтекла, вътрешните органи бяха разкъсани, повечето кости

натрошени...“ Сано почувства как стомахът му се преобръща от отвращение и ужас.

Разнесе се тропот от стъпки. Вдигна поглед и видя, че са Маруме и Фукида.

— Не можахме да намерим убиеца — каза Маруме. После видя трупа до Сано. — Милостиви богове!

— Кой е? — попита Фукида.

Сано избърса кръвта от лицето на убития с една платнена кърпа, откривайки познати очи с тежки клепачи, сплеснат нос и тънки устни.

— Айсу!?! — каза той слисан. — Главният помощник на Янагисава?!

Маруме каза:

— Беше измет. Сигурен съм, че той хвърли върху нас онази бомба на Тютюневата улица...

— А какво е правел тук? — попита Фукида.

— Не зная, но щом той е тук, значи и Янагисава е наблизо, защото те никога не се делят... — Сано изтръпна. Явно реалността бе далеч по-различна от онова, което си бе представял. Смяташе, че Янагисава е далеч и не го застрашава, но явно дворецовият управител тайно го бе проследил дотук. Къде ли бе сега и какво ли бе замислил? Осъзна, че всъщност цялото разследване е било изфабрикувано като капан за него. Разбра също, че тази вечер тук, на тревата, мъртъв е трябвало да лежи той самият, само че убиецът го е объркал с Айсу.

В съзнанието му започна да се оформя конкретен план. Благодарение на щастливата случайност, която бе спасила живота му, и на новото, което бе научил, имаше възможност да обърне кроежите на Янагисава в своя полза. Но трябваше да действа бързо. Вдигна глава и се вслуша — долови далечни гласове. От мрака започнаха да изникват мъждиви светлини на фенери. Скоро тук щяха да се струпат хора, за да видят чия гибел е причинил поразяващият вик този път.

— Няма време за приказки — отсече Сано. — Слушайте и изпълнявайте, каквото ви кажа. Фукида сан, дайте ми наметалото си — детективът се намръщи озадачен, но се подчини. Сано разпъна дрехата и покри с нея лицето на Айсу. — Ти остани с трупа. Кажи на хората в двора, че аз съм жертвата на киай.

Айсу е по-висок и по-слаб от мен, но се надявам, че кръвта и нечистотиите ще обезкуражат желаещите да погледнат по-отблизо. Ще

трябва да отнесете трупа колкото се може по-скоро и да намерите начин да го скриете. После пуснете официален рапорт за смъртта ми. Пазете в тайна действителните събития от тази нощ! А ти, Маруме, ще дойдеш с мен. Трябва да се измъкнем от двореца, преди някой да ме е видял.

— Чакайте, сосакан сама — възкликна Фукида. — А какво да кажа на съпругата ви?

Въпросът почти сломи решителността на Сано. Представи си как ще се отрази на Рейко новината за неговата смърт. Да я остави да го смята за умрял, бе много по-лошо от увлечението му към чужда жена. Когато Рейко разбере истината, може никога да не му прости измамата. Но не се ли възползваше от тази възможност, може би никога нямаше да разреши случая.

— Съобщете й, че съм убит, но колкото се може по-внимателно — каза накрая Сано. — Дори тя не трябва да знае, че съм жив.

После двамата с Маруме бързо потънаха в мрака.

[1] Между 19 и 21 часа — Б.пр. ↑

ГЛАВА 15

Докато Сано и Маруме тичешком се измъкваха от двореца, към мястото на престъплението се стичаха все повече хора. Двамата тичаха през дворове и проходи, покрай постройките и прегради, докато стигнаха до зида, който разделяше императорските покои от северната част на района на куге. Изкатериха се по стената и скочиха върху ниските стрехи на една вила. Сано се опасяваше, че обитателите може да ги чуят, но се надяваше вече да са достатъчно далеч, докато те реагират. Прескачаха от къща на къща и се прехвърляха над тесни улички. Най-накрая се покатериха върху главната дворцова стена, прехвърлиха се оттатък и тупнаха в мрака на главната улица.

— Маруме, иди при портата, през която влязохме, вземи конете и оръжията ни — нареди Сано — а след това ме изчакай две пресечки по-надолу. И внимавай да не те видят!

Детективът побърза да изпълни заповедта. Сано пое сам през пустите градски улици около двореца, покрай тъмни къщи и затворени магазини. Когато стигна мястото на срещата, Маруме вече беше и там и го чакаше с конете под един балкон.

— Как ще действаме оттук нататък? — попита помощникът.

Тъкмо Сано приключваше с обясненията за плана си, и по улицата се зададе забързана фигура. Маруме възкликна:

— Вижте, ето го, идва!

Точно както бе предрекъл Сано, йорики Хошина пое нагоре към портата на двореца. На известно разстояние го следваха група служители на реда. Щом влязоха в двореца, Сано рече:

— Да тръгваме.

Метнаха се на конете и се отправиха към полицейското управление на Мияко. Дворът му бе осветен от факли. По-рано Сано бе идвал при Хошина, тъй че знаеше къде се намира квартирата му. Сега двамата с Маруме оставиха конете си в една странична уличка и се разделиха — Маруме влезе през парадния вход, а началникът му заобиколи пълзешком откъм задната част.

Жилището на Хошина се намираше в източното крило. Точно когато Сано стигна там, се чува шум от рязко отваряне на врата и забързани стъпки; после прозорците на квартирата на Хошина светнаха. Едрият силует на Маруме се очерта върху хартиените прегради и миг по-късно прозорците се отвориха. Сано бързо се вмъкна вътре и заедно с Маруме преминаха първо в спалнята на йорики, от там в кабинета му и накрая стигнаха до приемната. Маруме се настани на едно писалище, а Сано се притаи в сянката на един шкаф и застина в очакване на Хошина.

Смразяващият вик откъм двореца бе изтръгнал Рейко от съня. И веднага разбра какво се бе случило — инстинктът ѝ го беше подсказал. Видя, че е сама в стаята, и изтръпна от ужас — Сано още го нямаше. Сигурно още бе в двореца. Дали бе жив и невредим?

Запали лампа и седна. Из имението се чуваха викове, тропот, суетня. Докато размишляваше срещу кого може да е бил насочен този път поразяващият вик, влезе домакинката и съобщи, че в двореца е имало ново убийство — слугите току-що донесли вестта. Но не знаели кой е убитият. Внезапен страх прониза Рейко. Когато остана сама, си каза, че не може точно Сано да е жертвата, че тя щеше да усети, ако нещо му се бе случило. Но защо не се връщаше? Или поне да изпратеше куриер да я успокои? След краткото вълнение имението отново утихна. Рейко прехвърляше през ума си стотици начини, какво да направи, за да разбере истината. Накрая отхвърли всичките. Времето се точеше мъчително бавно. После към стаята ѝ се приближиха нечий стъпки и на вратата се почука. Рейко скочи и рязко отвори. На прага стоеше Фукида. Един поглед по измъченото му лице ѝ бе достатъчен да разбере онова, от което се ужасяваше. Имаше чувството, че огромна черна бездна поглъща цялата светлина, топлина и радост на света.

— Не! — прошепна тя.

— Убиецът ни беше устроил засада... — заговори младият самурай, а гласът му трепереше. Приблужи се до нея и хвана ръцете ѝ. При обичайни обстоятелства той никога не би докоснал съпругата на своя господар, затова жестът му бе по-красноречив от всякакви слова.

— Къде е той? — успя да отрони Рейко. — Заведете ме там.

Фукида поклати глава.

— Не бива, тъй е обезобразен... Преди да издъхне, ми нареди да ви спестя гледката. Съжалявам — сълзите рукнаха неудържимо от очите й, тя се свлече на пода и зарови глава в шепите си. Фукида постоя известно време безпомощен и засрамен, а след това каза: — Ще доведа помощ — и после избяга.

Скоро пристигнаха прислужници, които поеа Рейко, положиха я на футона, успокояваха я с думи, докато пристигналият лекар й изсипа някаква горчива течност в гърлото. Приспивателното подейства веднага, защото миг по-късно светът потъна в мъгла и Рейко изпадна в несвяст.

Сано и Маруме продължаваха да чакат йорики Хошина. Най-накрая Сано долови бързи стъпки, които прекосиха двора и се изкачиха по дървените стъпала към верандата. Той застана в сянката на шкафа, готов за действие. Входната врата се отвори. Върху хартиената преграда, точно срещу сянката на Маруме, се появи втора фигура.

— А-а, Маруме сан — разнесе се гласът на Хошина. — Стражите току-що ми казаха, че сте тук. Съжалявам, че трябваше да ме чакате тъй дълго, но трябваше да отида и до къщата на шошидай, за да докладвам за случилото се.

Маруме отвърна:

— Аз трябва да ви се извиня, че дойдох тук без предупреждение.

— При подобни обстоятелства официалностите са излишни — любезно рече Хошина. Очевидно изобщо не подозираше, че двамата с Маруме не са сами. — Съболезнования за смъртта на сосакан сама.

— Точно затова съм тук.

— Ако искате да поемете ръководството на разследването, всячески ще ви помагам да заловите убиеца и да отмъстите за своя господар — Сано усети, че в скръбния тон на йорики се прокрадва нотка на безкрайно ликуване.

— Радвам се, че сте готов да ми помогнете — каза Маруме, — защото това е вашият голям шанс.

Сано излезе иззад преградата и се озова в гостната.

— Добър вечер, Хошина сан.

Очите на йорики се разшириха от изумление.

— Сосакан сама! — възкликна той. — Но аз мислех, че...

— ... съм мъртъв? Какво, не ви стигна смелост да погледнете лицето на мъртвеца? Колко глупаво!

Хошина смръщи лице от оскърблението.

— Тогава кой е мъртвецът? — попита той.

— Айсу — отвърна Сано.

В погледа на йорики проблесна разбиране и миг по-късно — страх. Но после бързо придоби озадачено изражение, с което се опита да прикрие реакцията си.

— Кой е този Айсу?

— Нима не знаете! Високопоставен служител на бакуфу. Сигурен съм, че сте се срещали напоследък.

— Не, не мисля — Хошина сбърчи вежди в привидно усилие да си спомни: — Съжалявам, никога не съм чувал за този човек. И какво е дирил този Айсу в Мияко?

— Очаквах вие да ми кажете — отвърна Сано.

Хошина се изсмя нервно.

— Как бих могъл, след като не го познавам? — после разпери ръце встрани, сякаш за да прегърне Сано: — Вижте, не съм на себе си от радост, че ви виждам жив и здрав. Защо държахте всички да смятат, че сте мъртъв? И защо се промъкнахте тайно в жилището ми?

Без да обърне внимание на въпроса, Сано каза:

— Къде е той?

— Кой? — попита Хошина с невинен и озадачен тон.

— Дворцовият управител Янагисава — натъртено изрече Сано.

— Наместникът на шогуната? В Едо, предполагам. Откъде бих могъл да знам?

Маруме се изсмя подигравателно.

— Вие сте превъзходен актьор. Трябвало е да изберете кариера в театъра, а не в полицията. Отговорете на въпроса на сосакан сама!

— Уверявам ви, че бих го сторил, стига да можех — отвърна Хошина.

Сано започна да губи търпение:

— Янагисава иска да разреши загадката около убийството на левия министър и да съсипе репутацията ми на детектив пред шогуната, като ме победи в собствената ми игра. Той не би рискувал да претърпи провал публично и затова е пристигнал в Мияко тайно. Но не е в състояние да разкрие убиеца без информация за жертвата, мястото на

престъплението и заподозрените, която не би могъл да събере лично, докато се спотайва. Освен това явно се възползва от уликите, които откривам аз. Затова му трябва човек, който да му предоставя фактите и да го уведомява за хода на разследването ми. Той трябва да е местен, с добър опит и способен да спечели доверието ми. А също и достатъчно амбициозен, за да е готов да саботира работата ми срещу обещание за издигане в кариерата — Сано впери поглед в йорики Хошина. — Някой като вас!

Хошина мълчеше, но в стаята се почувства острата миризма на потта, която го бе обляла.

— Вие знаехте, че ще разпитвам Асагао заради фалшивото й алиби. Досетихте се, че ще претърся стаите й или ще пратя някого да го стори, и предвидливо сте оставили изцапаните с кръв одежди в шкафа й. Сигурно ваш човек е откраднал робите, за да ви ги даде. Дали, ако проверя в дворцовата конюшня, няма да открия някой кон със скорошна рана? Може би сте натопили робите в конска кръв и сте ги изсушили над огън, за да могат петната да изглеждат като отпреди месец? Заедно с Янагисава ме принудихте да арестувам невинна жена, за да може по-късно дворцовият управител да се появи, да залови действителния убиец и да обере почестите.

Хошина избухна в смях и се плесна по коляното.

— Извинете, сосакан сама, но това е най-невероятната история, която съм чувал някога. Без съмнение истинският убиец е подхвърлил фалшивите улики, за да набеди Асагао. Не е ли по-логично?

— А тазвечерното убийство? Защо му е на убиеца да се появява отново и да убива първия помощник на дворцовия управител, щом вече Асагао е арестувана? Не, признайте си! Аз трябваше да бъда жертвата, а вие и Янагисава сте го уредили, нали? Знаете ли какво наказание се предвижда за заговор, целящ убийството на сосакан на шогуна? Дори да не мога да го докажа, пак мога да ви съсипя. Достатъчно е да ви обвиня публично. Експедитивната ни съдебна система ще свърши останалото. А вашият покровител Янагисава и пръста си няма да мръдне, за да ви защити...

Хошина скочи и се втурна към вратата. Сано се хвърли след него, но Маруме се оказа по-бърз и повали снажния йорики на земята. Сано очакваше подобен ход — единственият изход за Хошина бе да намери начин да предупреди Янагисава, че сосакан е жив и знае за заговора.

— Имаш два избора — каза Сано на йорики. — Да продължаваш с лъжите си или да ми сътрудничиш. Не искам кой знае какво, само да ми докладваш всичко, което знаеш за убийството на Коное, и да ми съобщаваш къде се намира Янагисава и какво планира. Ще ти осигурия закрила, за да не може да те накаже, задето си го предал.

Хошина изгледа Сано презрително:

— Това не са две възможности, а само една — сигурна смърт!

Сано знаеше, че всяко обещание за закрила от най-могъщия човек в Япония е със съмнителна стойност, но не биваше да се размеква.

— Избирай незабавно! — заповяда той. Йорики се изви настрана, после затвори очи и кимна в знак, че приема поражението. — Благодаря! — Сано размени доволен поглед с Маруме. — И сега... каква информация скри от мен? Какви лъжи ми сервира?

С мрачно изражение Хошина заговори тихо и монотонно. Когато свърши, Сано го попита:

— Къде е сега Янагисава?

— Не знам, но утре сутринта имам среща с него в една вила на хълмовете — по настояване на Сано, Хошина описа местонахождението на вилата.

Сано стана, направи знак на Маруме да го последва към задната врата и каза тихо:

— Заклучи Хошина и го охранявай, за да не може да предупреди Янагисава, че не съм умрял. Пусни Асагао да си ходи у дома. И кажи на Фукида сан да се грижи добре за Рейко. Ще се върна веднага щом мога.

— Тръгвате след Янагисава съвсем сам? — попита Маруме с помръкнало от тревога лице.

— Трябва да поема този риск — отвърна Сано.

Двамината се поклониха един на друг, а в погледите им се четеше безмълвно пожелание за успех. После Сано се измъкна през прозореца и безшумно потъна в нощта.

Рейко трепна и се събуди. Прозорците очертаваха бледи квадрати от утринна зора; прислужниците ѝ спяха на един футон до нея. Мъчителна отпадналост изпълваше тялото ѝ, главата ѝ пулсираше, очите ѝ горяха. Имаше смътното чувство, че се е случило нещо

ужасно. После си спомни. Сано бе мъртъв. Рейко затвори очи; изпод подпухналите ѝ клепачи отново бликнаха сълзи. Искаше да се върне в забравата на съня. Искаше да умре.

Или не — няма да се предаде той лесно. Трябваше да отмъсти за смъртта на Сано. И докато не го стореше, нямаше да може да намери покой. Обзелата я решителност ѝ вдъхна сили и тя седна на футона. Призля ѝ. Стаята се завъртя шеметно. Рейко задиша дълбоко и изчака остатъчното въздействие от сънотворното да отмине. Започна да обмисля план за действие. Първо трябваше да разбере кой е убиецът на Коное, но пред нея се очертаваха сериозни пречки. Тя нямаше власт да разследва престъпления; следователно нямаше да има достъп до императорския дворец. Не можеше да очаква помощ от Маруме и Фукида, тъй като те не бяха длъжни да ѝ се подчиняват. Пък и те също биха опитали да отмъстят за Сано. Хрумна ѝ нещо. Планът, от който се нуждаеше, се избистри в съзнанието ѝ. Криеше много опасности и разчиташе на сътрудничество от страна на някого, който нямаше особени причини да ѝ съдейства. Но все пак...

Рейко се изправи. Краката ѝ трепереха. Облече се и излезе.

ГЛАВА 16

Сано приклепна в храстите под високите кедрови дървета и отправи поглед нагоре към една голяма вила сред хълмовете северно от Мияко. Роса навлажни панталоните му. Над гората се носеше утринна мараня, която разсейваше светлината и замъгляваше гледката към града. Сред върховете на дърветата звучеше пронизителен птичи хор. Отдалеч къщата изглеждаше необитаема. Прозорците на втория етаж, които се показваха над оградата, бяха със затворени капаци. Но Сано инстинктивно усещаше близостта на Янагисава. Пое предпазливо нагоре по хълма през гората. Стигна равното сечище, където се намираше вилата, и спря на петнайсетина крачки от дъсчената ограда. През цепнатините съзря патрулиращ пазач. Не след дълго се мярна и друг. Сано отмери времето за една обиколка на пазачите, като следеше кога се появяваха отново, и броеше наум. Изчака подходящия момент и се втурна към оградата. Изкатери я и се задържа отгоре ѝ. Долови стъпки по чакълена пътека и миг по-късно се появи един самурай. Сано скочи на земята точно пред него. Беше един от хората на Янагисава. Посегна към меч си, но Сано го изпревари и стовари юмрук в лицето му. Самураят политна назад, строполи се и остана да лежи неподвижен.

Чуха се и други приближаващи стъпки. Сано се сви зад един голям объл камък и проследи с поглед как вторият телохранител се натъкна на тялото на своя другар и клекна, за да го огледа.

Сано изскочи зад камъка и ритна втория самурай в челюстта, с което го просна в безсъзнание. Използва поясите на пазачите, за да завърже ръцете и краката им, и после им тикна по една кърпа в устата, за да не се развикат. Сърцето му блъскаше в гърдите. Внимателно огледа терена за други стражи. После се промъкна безшумно през задната врата. Мина на пръсти по сумрачните коридори и надникна в кухнята, приемната и кабинета. Стаите до една бяха празни. При предната врата завари трети телохранител, който спеше седнал, облегнат на стената. Сано се промъкна безшумно до него, обхвана с

ръце врата му, притисна главните му артерии и сънят на пазача премина в безсъзнание. Сано бързо го завърза и запусти устата му. Пропълзя нагоре по стълбите.

На втория етаж се озова пред друг коридор, в дъното на който имаше отворена врата. Сано извади меча си. Докато се придвижваше към помещението, чу свирепа кашлица. Застана в единия край на вратата и надникна предпазливо вътре — беше спалня, а на футона в средата, застанал на колене, дворцовият управител повръщаше в един леген. Беше по долно кимоно от бяла коприна. Лицето му бе сивкаво и измъчено. Той продължи да се дави на спазми, но от устата му излизаше единствено струя слюнка, примесена с тъмна жлъчка. Накрая, останал без дъх, той се строполи по гръб на футона.

Сано влезе слисан, защото до момента бе виждал Янагисава в неизменно цветущо здраве и бе очаквал да го заvari или заспал, или празнуващ победата си над съперника. Какво му ставаше?

При звука от стъпките Янагисава обърна глава и го видя. Очите му се ококориха от ужас. Надигна се с усилие и изкрещя:

— Стража!

Никой не се отзова.

— Хората ви са обезвредени — каза му Сано, докато вървеше към него. Като никога балансът на силите бе в негова полза. — Сега сме само двамата — дворцовият управител преглътна, сякаш всеки миг можеше да почне да се дави отново, но успя, олюлявайки се, да се изправи на крака и застана лице в лице със Сано, който му каза: — Дойдох да разговаряме за саботирането на моето разследване. Нима наистина вярвахте, че ще успеете да разрешите случая сам, да впечатлите шогуна и да ме унищожите?

Янагисава не обърна внимание на думите му, сякаш изобщо не ги бе чул.

— Как ме откри?

— Йорики Хошина ми обясни къде сте.

— Хошина? Той ти е казал, че съм в Мияко и те е пратил тук? Не е възможно! — озадачен, Сано спря на няколко крачки от Янагисава. Нещо не беше наред. Защо Янагисава повече се вълнуваше от въпроса, как е бил открит, вместо да е изненадан, че го вижда жив? Дворцовият управител направи несигурна крачка напред, олюлявайки се от болка. Изражението му бе непроницаемо. — Къде е той сега?

— На безопасно място, под специална охрана — отвърна Сано, все по-озадачен. Без съмнение Янагисава трябваше да е известен за новото убийство. Тогава... Толкова се слича от прозрението, което го осени, че устата му увисна. — Били сте там с Айсу, нали? — извика той. — Пратили сте ми фалшиво съобщение, уж от императора, за да ме примамите в двореца. Причакали сте ме с надеждата, че след смъртта ми ще заловите убиеца и ще оберете лаврите — също както при засадата на Лъва.

— Само че нещо се е объркало и вместо мен убиецът е нападнал вас двамата с Айсу. Вас съм чул да крещите точно преди поразяващия вик. После сте избягали някак и сте се отървали само с повръщане и главоболие — последица от това, че сте били изложен на въздействието на киай... — дворцовият управител се хвана за корема и лицето му се изкриви в гримаса. Сано продължи: — Не се изненадахте, че съм жив, защото въпреки новината за смъртта ми сте знаели истината, че жертвата на убиеца е Айсу, а не аз. Но все пак как точно организирахте убийството ми? — Янагисава го изглежда кръвнишки, после внезапно се хвърли към горната част на леглото си и мушна ръка под футона. Сано скочи напред и опря острието на меча си в гърлото му. Дворцовият управител извика стъписан. Ръката му отскочи нагоре, стиснала кинжал. Той се строполи на една страна, като се дърпаше от острието на меча. — Пуснете кинжала! — нареди Сано, а сърцето му заблъска от закъсняла паника. — Пуснете го или ще ви убия!

Страх проблесна в очите на Янагисава, но устата му се изкриви в презрителна усмивка.

— Няма да ме убиеш — каза той задъхано с дрезгав глас. — Ти мразиш да убиваш и се смяташ за толкова възвисен, че отнемането на живот е под достойнството ти... — и се изхили подигравателно. — Но истината е, че си просто един страхливец. Страх те е да убиеш първия наместник на шогуна. Не си способен да ме гледаш в очите и да ми прережеш гърлото!

Наистина Сано бе изрекъл заплахата си само за да стресне Янагисава, но сега изведнъж го обзе ярост. Усети, че така както е обладан от гняв, може да убие дворцовия управител, без да се интересува от последствията. Искаше да даде воля на чувствата си, да изрече всичко, което мислеше за Янагисава, но вместо това само каза:

— Щом толкова искате да се докажете, щом се смятате за толкова умен, защо не можахте сам да намерите Лъва, а подкупихте моя слуга? Защо не поехте официално настоящото разследване, вместо да разчитате на йорики Хошина и на моя труд? Нямате кураж да поемете отговорността. Намушкват враговете си в гърба, защото не ви стига смелостта да застанете с тях лице в лице! Не аз съм страхливецът, а вие! Пропаднал, зъл и подъл позор за Бушидо!

Янагисава зяпна от изненада.

— Как смееш да ми говориш по този начин? — бледото му лице пламна от гняв. — Забрави ли кой съм?

— А вие забравихте ли, че съм опрял острие в гърлото ви? — Сано натисна още малко върха на меча о меката плът на Янагисава. Дворцовият управител отвори дланта си и пусна кинжала. Щом оръжието падна на пода, Сано отпусна меча си. — Така е по-добре. Сега ми обяснете как организирахте убийството ми.

Янагисава пое дълбоко въздух, издиша го на пресекулки и предпазливо се изправи. По лицето му на вадички се стичаше пот. В гласа му за първи път се усети човешка топлина:

— Хошина ми разказа как Асагао е признала, че е ненавиждала Коное, и че е дала фалшиво алиби за нощта на убийството. Наредих му да разговаря тайно с госпожа Асагао и да ѝ предаде моята заповед, че когато я разпитваш, тя трябва да направи самопризнания за убийството и на всяка цена да те убеди във вината си. Ако не иска да се подчини, ще бъде екзекутирана.

Сега Сано разбра защо Асагао се бе държала тъй странно.

— Сигурно пак Хошина е принудил прислугата на левия министър да потвърди любовната история, а придворните дами — да отменят алибито ѝ. Избрали сте Асагао за стръв, защото тя толкова малко прилича на заподозрян, че аз ще изглеждам глупак, ако я арестувам, макар че законът не ми оставя друга възможност...

— Да — съгласи се неохотно дворецовият управител. — Но не я избрах само заради това. Трябваше да предоставя на действителния убиец причина да те убие...

Едва сега Сано проумя връзката между арестуването на Асагао и нападението на убиеца.

— Хошина не ми каза, че десният министър Ичиджо е заподозрян, защото вие сте смятали, че той е убиецът, нали? Асагао му

е дъщеря и ако тя бъде детронирана, Ичиджо също ще изгуби поста си в императорския двор! Надявали сте се, че арестуването ѝ ще го изпълни с такова отчаяние, че ще се опита да спаси Асагао, като убие мен!

— Да, признавам... Когато Хошина ти прати фалшивото съобщение, той пусна анонимни писма до Ичиджо, Томохито, Джокъоден и принц Момозоно, с които ги уведомяваше, че пристигаш в двореца — Янагисава бе искал да се подсигури, като извади от равновесие и другите заподозрени. — Освен това тези съобщения описваха точно пътя, по който щяха да минат дворцовите стражи, докато те съпровождат през района на двореца — продължи той. — Аз и Айсу отидохме там по-рано, за да заловим убиеца на местопрестъплението. Тъкмо бяхме стигнали до мястото, където стражите трябваше да ви изоставят, когато усетих особено трептене във въздуха. Видяхме странна светлина и чухме шумно дишане. Усетих, че някой ни следва, и изведнъж бях обзет от ужас. И тогава... — мускулите в гърлото на Янагисава се свиха; той потрепери. — Милостиви богове, онзи вик... Просна ме по очи. Не можех да се движа, не можех да сторя нищо, освен да лежа и да вия от болка, а ужасният шум не секваше — дворцовият управител пое дълбоко въздух и каза: — Накрая спря. Ушите ми бучаха. Целият треперех, всичко ме болеше и ми се гадеше. Станах и намерих Айсу, който лежеше наблизко. Беше мъртъв. И тогава вибрациите започнаха отново. Бяха по-слаби и идваха някъде измежду постройките. Убиецът бе там; чувствах присъствието му. Готвеше се да извика отново и да ме убие...

Сано не бе почувствал нови вибрации след поразяващия вик вероятно защото, бе твърде далеч. Внезапно Янагисава избухна в истеричен смях:

— Каква ирония! Знаеш ли какво ме спаси? — озадачен, Сано поклати глава. — Ти! — Янагисава посочи Сано. — Чух теб и детективите ти да говорите. И вибрациите внезапно спряха. Убиецът избяга. Вие го изплашихте... — Янагисава спря и сведе поглед. После рече едва чуто: — Ти ми спаси живота.

Жалост разми враждебността на Сано към дворцовия управител:

— Видяхте ли убиеца?

— Не — отвърна Янагисава.

Цялата съпротива го бе напуснала. Изглеждаше блед, болен и съсипан.

— Защо ще иска да убие точно мен?

— Добър въпрос. Отговорът може да ни предостави следа към самоличността на убиеца. Освен това новото убийство оневинява Асагао и стеснява кръга на заподозрените.

— Ха, значи все пак кошмарното ми изживяване ще подпомогне разследването ти... какво ще направиш с мен сега? Ще ме сложиш под охрана на някое тайно място, докато си свършиш работата в Мияко, а после ще ме върнеш в Едо и ще разкажеш на шогуну какво съм направил? О, той ще бъде толкова бесен, задето съм го измамил... Пък и йорики Хошина с радост ще потвърди думите ти... — в гласа на Янагисава прозвуча отчаяна нотка. — Ще загубя длъжността си и най-вероятно — живота си...

Сано бе дошъл тук с намерението да извърши точно онова, което описва Янагисава. Но сега бе обзет от странно усещане — като невидимо докосване от духовете на предците, върнали се за Обон. Усещаше, че съдбата го е събрала тук с дворцовия управител заради някаква важна цел. Инстинктите му подсказваха, че трябва да постъпи другояче. Затова каза:

— Да, бих могъл да ви унищожа, но вместо това ви предлагам сделка... — Янагисава вдигна удивен вежди, после подозрително присви очи. Сано продължи: — Няма да кажа нищо на шогуну... — дворцовият управител се изсмя, без да може да повярва. — ... ако ми помогнете в разследването и ми предоставите цялата информация, с която разполагате. Мисля, че е изгодно и за двама ни — вие искате да бъдете детектив, а аз — да разкрия истината. После ще си поделим почестите.

От непроницаемия поглед в очите му Сано разбра, че дворцовият управител пресмята изгодата от сделката и цената на това да остане невредим.

— Добре. Ще работим заедно. Но нали добре знаеш как мога да постъпя с теб, ако ми върнеш свободата? — Янагисава изгледа Сано с неприязън и презрение.

— А вие нали добре помните какво ще сторя с вас, ако ме измамите? — отвърна Сано и потупа меча си.

По лицето на Янагисава се изписа смесица от ужас и лукавство.

— Много добре, сосакан Сано. Да сключим примирие.

ГЛАВА 17

Рейко нареди на носачите на паланкина да я отведат в императорския дворец. Когато пристъпи в четириъгълния вътрешен двор, ограждащ дома на абдикирания император, от къщата излезе Джокьоден и тръгна към нея да я посрещне.

— Госпожо Сано — прескочи официалностите Джокьоден, — приеете най-искрените ми съболезнования за загубата ви.

— Хиляди благодарности — Рейко полагаше усилие да овладее треперещия си глас. — Възползвам се от поканата ви да дойда пак...

Джокьоден повдигна боядисаните си вежди с едва доловима изненада.

— Не разбирам как сте се осмелили след вчерашните събития! Аз ви помогнах като приятелка, а вие сте имали нахалството да тършувате из дома на снаха ми...

— Искам да се извиня — отвърна Рейко смирено. — Наистина злоупотребих с доверието на госпожа Асагао, но понякога търсенето на истината изисква непочтени методи. Съпругът ми задържа снаха ви, защото така повелява законът — Рейко не можеше да потисне горчивината в гласа си: — Но той вече заплати с живота си за моята грешка...

Жалост смекчи изражението на Джокьоден, макар че тя остана сдържана.

— Съжалявам, че пострадахте — каза тя. — И все пак, предполагам, имате и друга цел, която ви води тук. Какво желаете от мен?

— Да ми помогнете да открия убиеца на моя съпруг — отвърна Рейко.

— Надявам се, че бакуфу ще назначи някого да разследва този въпрос...

— Така е. Но аз трябва да довърша работата на съпруга ми и да науча истината за смъртта му... — Рейко се въздържа да спомене, че възнамерява да екзекутира убиеца на Сано със собствените си ръце.

— Разбирам ви, но се съмнявам, че е във възможностите ви. Ще приемете ли един съвет? Млада сте, времето ще излекува болката ви. Семейството ви накрая ще уреди нов брак за вас, с малко късмет пак ще откриете любов и щастие. Приемете реалността, следвайте живота си и оставете властите да се занимават с престъпленията.

Неистово отчаяние обхвана Рейко и тя отвърна рязко:

— Нима самата вие постъпвате така? Нима някога сте приемали безропотно съдбата или сте оставяли на другите да свършат нещо, което ви засяга?

Джокьоден я изгледа втренчено. После поклати глава и се усмихна:

— Изглежда, не разбирате, че моят интерес противоречи на вашия. Да ви помогна, би означавало да ви съдействам да обвините някого от най-близките ми хора — императора, принца, десния министър. Нима очаквате заради вас да извърша предателство? — в гласа на Джокьоден се прокрадна и скептична нотка. — Та нали и аз самата съм заподозряна. Какво искате? Да ви предоставя улики за собствената си вина?

Рейко бе очаквала подобен въпрос, затова каза:

— Преди да намери смъртта си, съпругът ми беше споменал, че според него далеч не всичко е ясно около убийството и че вероятно има и други заподозрени. Даже каза, че е много по-вероятно някой от тях да е убиецът. Ако ми помогнете да открия истината, вие всъщност ще свалите подозренията от себе си и от сина си.

Джокьоден я погледна скептично. После скръсти ръце. Накрая каза:

— Може би има начин, по който мога да ви помогна. Ще ме придружите ли в едно кратко пътуване?

— С безкрайна благодарност — възкликна Рейко. Радостна, че е успяла да склони императорската майка да ѝ помогне, тя не обърна внимание на факта, че в очите на Джокьоден имаше студен блясък, а на устните ѝ — загадъчна усмивка.

В Нишиджин, западния район на Мияко, бяха съсредоточени почти всички текстилни и шивашки работилници. Покрай тях минаваха открити зловонни канали. Работници носеха топове плат и кошници с копринени пашкули. Жени пръскаха вода по праговете, за

да се слегне прахта. Пред магазините амбулантни търговци приканваха купувачи да огледат рафтовете, отрупани с ярки тъкани. Наоколо кънтеше тракането на многобройни станове.

Шествие от дузина императорски стражи и войници на Токугава съпровождаха два паланкина, които спряха пред един дюкян. От едната носилка слезе Рейко, а от другата — Джокьоден. Другите магазини наоколо бяха пълни с клиенти, но този бе пуст и залостен. Императрицата майка извади ключ и отключи вратата:

— Този магазин бе собственост на левия министър Коное. Беше го купил преди няколко години.

— За какво? — попита Рейко озадачена. Благородниците не се занимаваха с търговия, пък и едва ли Коное бе желал собственост в този шумен, мръсен и гъмжащ от хора текстилен район.

— Търсеше уединение, което не можеше да си осигури у дома.

Дамите прекрачиха прага и в спарената тъмнина ги лъхна мирис на мухъл. Джокьоден взе един дълъг дървен прът, който стоеше близо до входа, бутна с него капандурата на тавана и после затвори вратите. Наситената с прах светлина, която падаше отгоре, разкри пред очите на Рейко празно, мръсно и влажно помещение, което очевидно Коное бе използвал за работата си като шпионин на мецуке. С решителната крачка на човек, който знае и къде отива, Джокьоден мина през една отворена врата към задната част на дюкяна. Рейко я последва във втора стая, потънала в паяжини и плесен, и не можа да съдържи въпроса си:

— Откъде знаете за това място?

Джокьоден я преведе в трето помещение и спря с гръб към нея:

— Ако държите да разберете, първо трябва да ми обещаете, че всичко, което ви кажа, ще си остане само между нас.

Рейко се поколеба. Не знаеше дали щеше да бъде в състояние да спази такова условие, но отвърна:

— Обещавам.

Един продължителен миг Джокьоден я наблюдаваше мълчаливо. Непрестанното тракане на станове от съседните магазини отекваше през стените. После императрицата майка каза с безстрастен глас.

— Преди време аз и Коное бяхме любовници. Срецахме се тук, където никой не можеше да ни види.

Рейко беше изумена.

— По кое време беше тази ваша връзка? — попита тя.

— Явно преди смъртта му — със саркастичния си отговор Джокьоден даваше да се разбере, че не възнамерява да разисква този въпрос. Тя се обърна да отвори вратата и въведе Рейко в последното помещение към магазина, приспособено за живеене. В огнището бе оставен чайник, а на няколко рафта бяха подредени домакински съдове. На отсрещната страна до един мърляв футон върху окъсана рогозка стоеше мангал с дървени въглища. Върху масичка от борово дърво имаше лампа, а на варосаната дъсчена стена бе облегал чадър. Единствената вещ, която издаваше аристократичния ранг на Коное, бе писалището от тъмно тиково и дърво със златни геометрични инкрустации. Прозорците гледаха към една сляпа уличка, осеяна с кофи за боклук. Рейко не можеше да си представи изисканата Джокьоден, лежаща на това легло в такава неприветлива стая.

— Това е единственото място, което би могло да съдържа някакви улики за действията на левия министър през последните дни преди смъртта му — каза Джокьоден. Гордото ѝ достолепие скриваше срама, който може би изпитваше от това, че бе довела Рейко на сцената на своето прелюбодеяние. — Понякога съхраняваше тук лични книжа, които може да разкрият защо някой е искал да го убие.

Рейко забеляза вдлъбнати тъмни правоъгълни очертания върху рогозката, където някога е имало мебели, и куки на стените, където може би са били окачени картини или пердета. И разбра — когато Коное и Джокьоден са идвали тук заедно, стаята е била обзаведена уютно. Вероятно той бе отнесъл ненужното обзавеждане, тъй като връзката им очевидно бе приключила преди доста дълго време.

Рейко коленичи при писалището, ръцете ѝ трепереха, а в главата ѝ се въртяха куп въпроси. Вдигна капака и сред четчици за писане и бурканчета за туш намери само куп празни листове. Обзе я разочарование. Извади всичко, прегледа за късчета, които да е пропуснала, или за скрити отделения, но безрезултатно. Огледа се из стаята за още нещо, което би могла да претърси. Погледът ѝ падна върху мангала с дървени въглища. Вълнение ускори пулса ѝ. Дори не смееше да се надява... Отправи се бързо към него, коленичи и надникна през скарата. Вътре се виждаше метален съд, в който имаше пепел, покрити със сажди въглени и купчина полуизгоряла хартия. Сърцето на Рейко трепна. Тя отвори вратичката и взе хартията, без да обръща внимание на пепелта, която изцапа пръстите ѝ. Внимателно

отстрани тънките обгорели пластове. Само най-вътрешната част бе оцеляла от огъня. Рейко се опита да разчете написаното. Първо видя името Ибе Масанобу, оградено с мастилен кръг. Знаеше, че това е даймио на провинция Ечизен. По-надолу пишеше: „Надзор на терена... наблюдение на нощни дейности... дата на получаване: месец трети, ден седемнайсети... още единайсет, внесени вчера... ограничен достъп... тайни агенти...“

Рейко седеше абсолютно неподвижна. Може би листите в ръцете ѝ бяха бележки по някаква задача от мецуке, по която Коное бе работил точно преди смъртта си? Може би владетелят Ибе е свързан с убийството му? Надеждата покълна в сърцето ѝ.

— Намерихте ли онова, което търсехте? — попита Джокьоден.

— Да — отвърна твърдо Рейко.

ГЛАВА 18

— Е, сосакан сама, щастлив съм, че ви виждам жив и здрав — каза шошидай Мацудайра. — Уважаеми Янагисава, за мен е изключителна привилегия да ви приветствам с добре дошъл в Мияко.

След сключеното примирие във вилата на хълмовете Сано и Янагисава се отправиха към къщата на шошидай, за да легализират позициите си.

— В суматохата през изминалата нощ са били допуснати грешки — каза Сано. — Всъщност загина един от моите васали, не аз. Сега ще сторя всичко, което е по силите ми, за да разреши проблемите, възникнали поради погрешно докладваната ми смърт.

— Много добре — шошидай не звучеше особено убедено, но не си направи труда да задава въпроси.

Янагисава обясни, че се е отбил в Мияко, след като е привършил някои важни за шогуна дела в провинция Оми, и сега е решил да помогне на сосакан сама в разследването на убийствата в императорския дворец. Сано смяташе да държи Хошина скрит, докато приключи случаят, за да го защити от гнева на Янагисава. Мацудайра им обеща цялата си подкрепа и готовност за съдействие и после тримата се сбогуваха с поклон.

Сано се надяваше, че официално оповестеното им партньорство ще принуди Янагисава да се държи почтено, но въпреки това бе нащрек заради изменчивия характер на своя доскорошен враг. Докато яздеха към града, дворецовият управител му бе разкрил спестената от Хошина информация, но Сано допускаше, че е възможно Янагисава да е спестил нещо и за себе си.

— Нужни са ми докладите на мецуке за хората в императорския двор — каза Сано. — Искам, освен това, всички улики, които сте иззели от жилището на левия министър.

— Ще ти ги изпратя. До утре! — Янагисава яхна коня си и се отдалечи, следван от телохранителите си.

Сано пое към имението. Копнееше да се види с Рейко. Но преди това трябваше да прати свои хора и да следят Янагисава.

Когато Рейко се върна в имението, детектив Фукида я очакваше пред портата.

— Къде бяхте? — извика той.

— Разследвах убийството на съпруга ми — отвърна Рейко. Пламнала от въодушевление, тя му обясни как двете с императрицата майка са отишли в тайната къща на Коное в текстилния квартал и как е открила записките в мангала. Завърши с думите, че без съмнение левият министър е шпионирал даймио Ибе, който може да е свързан с убийците.

Фукида се навъси.

— Ходили сте в двореца? Съвсем сама?

— Да. Освен това узнах, че владетелят Ибе също има къща в района на текстилните бояджийници и отсяда там, когато посещава Мияко. Да вървим там незабавно!

— Не мисля, че това е добра идея — отвърна Фукида. — Трябва да изчакаме.

— Какво? — разгневи се Рейко. — Нима ще бездействате, докато убийците на господаря ви все са още на свобода? Щом не искате да дойдете с мен, ще отида сама.

— В никакъв случай! Не мога да го допусна! — възпротиви се Фукида и се обърна към телохранителите на Рейко: — Никъде няма да я водите без мое разрешение!

Те му се поклониха и отвърнаха в хор:

— Да, Фукида сан.

Рейко беше вбесена. Втренчи се в него в безпомощен гняв. Отметна глава и влезе в стаята си, заключвайки вратата зад себе си. Смени коприненото си кимоно с една износена памучна роба и обувките с високи подметки с удобни сламени сандали. Завърза на ръката си кинжал и го покри с ръкава си. После надзърна през вратата и прозореца, за да разбере къде е Фукида. Не го видя никъде, явно бе подценил решителността ѝ. Рейко се измъкна крадешком от имението и тръгна пешком.

Палещото слънце я засипваше с горещина. Скоро вече бе потънала в пот и копнееше за чаша студено питие, но дамите не носеха

пари, а понеже не беше от Мияко, нямаше право на кредит при продавачите. Самураи на коне и селяни с тежки чували на гърба се блъскаха покрай нея по тесните улички. Прах, конски тор и мръсна вода от откритите канали изцапаха краката и полите на робата ѝ. Тя избягваше да гледа другите пешеходци в очите и се молеше някой да не я заговори. Нещо в изражението ѝ вероятно държеше хората настрана, защото, макар че някои мъже ѝ се усмихваха похотливо, никой не я закачи. Може би я смятаха за някоя луда. Изтощена и с пламнали от болка нозе, накрая стигна квартала с текстилните бояджийници, разположен на североизток от моста Санджо. Пое по една пътека покрай река Камо, като се оглеждаше за къщата на владетеля Ибе. Знаеше, че макар и да притежават огромни яшики, укрепени имения в Едо и провинциите, законът на Токугава забраняваше на феодалите да поддържат домове и в Мияко.

Джокьоден я бе упътила доста точно към нелегалното жилище на владетеля Ибе, но не ѝ каза откъде знае местоположението му. По улицата вдясно от Рейко имаше ред текстилни магазини, вляво се простираше централната част на квартала. Тя сви по една тясна уличка с двуетажни къщи от двете страни. Нагоре и надолу сновяха забързани прислужници и носачи. Домът на даймио Ибе бе втората от края на този ред — зад двойна порта с островръх покрив.

Рейко заобиколи откъм задната част, като скришом оглеждаше района. Другите къщи кипяха от живот — прислужници изтръскваха метли от прозорци, деца играеха отпред, — но верандите в къщата на Ибе бяха закрити с бамбукови капаци. Рейко наблюдава близо час и не видя никой да влиза или да излиза. Отиде до портата и похлопа на дървените талпи. Отговор не последва. Рейко похлопа повторно, този път по-силно. Чу шум от плъзгаща се врата и приглушени стъпки. Последва стържене от метален лост, който явно подпираше вратата. Двете крила се разделиха и между тях се показва мъж, облечен в късо кафяво памучно кимоно. Имаше набитото телосложение и късо подстриганите коси на работник. Огледа Рейко от глава до пети и на сипаничавото му лице се изписа мрачно подозрение.

— Да? — изръмжа той.

Враждебният му маниер и окаеният му вид изплашиха Рейко.

— Аз... аз търся даймио Ибе — каза тя.

— Тук няма човек с такова име — мъжът понечи да затвори вратите.

— Чакайте — възкликна Рейко, опитвайки се да го спре. — Тази къща не е ли на владетеля Ибе?

Върху лицето на мъжа цъфна похотлива усмивка.

— Греша — каза той, — но може би е по-добре да влезеш. Хубаво момиче като теб винаги е добре дошло...

Рейко избяга изплашена и мъжът затръшна портите. Тя чу как резето отново се плъзна на мястото си. Вдигна поглед към къщата, обзета от отчаяние. Какво ли бе открил левият министър Коное зад тези спуснати капаци на прозорците? Хрумна й нещо. Побърза към портата на съседната къща и почука.

— Да, госпожо? — обади се една слугиня.

— Извинявай — каза Рейко, растяйки устни в смутена усмивка, — но дали не бих могла да ползвам помещението ви за облекчаване? — това бе учтивото название на тоалетната. — Съжалявам, че ви притеснявам, но не търпи отлагане.

— Да, разбира се — слугинята й се усмихна в отговор, готова да помогне на изпаднала в нужда жена. — Насам.

Тя поведе Рейко зад къщата в малък заден двор. Рейко се възползва от момента и посочи към съседната къща с невинно изражение:

— Кой ли живее там?

— Някакви мъже... Не ги познавам.

— Колко са?

Озадачена, слугинята поклати глава:

— Те си знаят — после отвори вратата на нужника. — Ако имате нужда от нещо, викнете.

— Аригато, благодаря! — Рейко влезе в тоалетната, изчака слугинята да си отиде и после пак излезе. Огледа внимателно двора. Покрай оградата видя гребла, кошници и една бъчва. Тя тихо обърна бъчвата, стъпи върху нея и надникна през оградата. Съседният двор бе досущ като този, но докато го изучаваше, задната врата на къщата се отвори и на прага се показа мускулест мъж само по препаска. Тялото му бе покрито с татуировки — отличителен знак на бандитите. Той остави вратата откритата и влезе в нужника. Рейко не се колеба дълго — прехвърли се през дуvara и на пръсти прекоси двора. Надникна през

задната врата и видя сумрачен празен коридор със стаи от двете му страни. После хвърли поглед към тоалетната. Отвътре се разнесе пъшкане. Рейко се шмугна в прохода и притисна гръб до стената. От горния етаж долитаха мъжки гласове. Макар и въоръжена с и кинжал, нямаше никакво желание да се изправя срещу тях сам-сама. Явно мъката бе притъпила инстинкта ѝ за самосъхранение, защото тя загърби с опасностите и се промъкна нататък по коридора до един склад, пълен със сандъци. Притаи дъх и изчака, докато мъжът от тоалетната отмина. Той пое нагоре по стълбите; дъските заскърцаха под нозете му. Тръпчив мирис привлече вниманието ѝ — да, без съмнение миришеше на барут. Тя повдигна капака на един от сандъците и вътре видя броня. Повдигна втори — оказа се пълен с мечове. В третия имаше аркебузи — пушки с дълги стоманени цеви. Четвъртият съдържаеше стрели. О, богове, за какво служеха всички тези оръжия? Пък и нали право да ползват пушки имаха единствено войските на Токугава? Нозете ѝ се вкамениха от стъписващо прозрение: левият министър бе следил мъжете, които са трупали в къщата целия този арсенал. И това бе истинската причина за убийството му!

Прииска ѝ се да побегне колкото се може по-надалеч, но вместо това предпазливо запълзя по стълбите, които водеха към втория етаж. Сега гласовете зазвучаха по-силно и тя различи трима говорещи. Призляваше ѝ от страх, а потта по кожата ѝ стана ледена. На втория етаж друг празен коридор водеше покрай ред нови врати. Гласовете идваха от втората стая вдясно. Рейко се шмугна през отворената врата на първата стая и се заслуша.

— Не трябваше да я плашиш — каза изпълнен с тревога млад глас. — Събудил си подозренията ѝ.

Друг глас му отвърна войнствено:

— Кой го е грижа какво си мисли някаква глупачка?

Рейко разпозна гласа на онзи, който ѝ бе отворил портата.

— Сигурно е някоя от проститутките на Ибе, щом знае, че това е неговата къща.

— Не бива да отваряш вратата, без да погледнеш кой е, Горобей — каза друг мъжки глас с изискания диалект на Мияко.

— Мислех, че е Икеда с новата партия оръжия — отвърна мрачно Горобей.

— Май не биваше да използваме къщата на господаря, макар че ще се върне чак през зимата...

— Добре, ама къде другаде да идем — хем да е достатъчно голямо, хем да е уединено, и то в самия град?

Вероятно последните двама бяха васалите на даймио Ибе, оставени да охраняват имота, съобрази Рейко. Вместо това те се бяха възползвали от отсъствието му и бяха превърнали къщата в оръжеен склад.

— Призлява ми от вашето хленчене. Млъкнете!

Мъжът с изискания говор каза:

— Нямаме време за разпри. Трябва да решим какво да правим, за да не допускаме повече рискове. Мисията е над всичко! — мисията очевидно бе заговор срещу шогуна, заключи Рейко. Заговорниците подготвиха военно нападение! Внезапна зловеща тишина в стаята я накара да настръхне. После мъжът с изискания глас каза:

— В къщата има още някой.

Рейко замръзна ужасена.

— Откъде знаете? — попита Горобей.

— Чувствам го.

— Просто сте напрегнат — каза един от стражите. — Плод на въображението.

— След неприятния инцидент преди малко отказвам да поемам повече рискове. Елате. Ще проверим долу.

Рейко се притаи зад един шкаф и проследи с поглед как мъжете един след друг минаха покрай вратата. Пръв бе някакъв свещеник с бръсната глава и атлетична фигура, облечен в шафранова роба.

След него вървяха трима самураи с извадени мечове, с квадратния герб на Ибе по дрехите си. Следваха ги Горобей и още трима грубовати селяни, въоръжени с дебели сопи. Накрая вървяха двама самураи в дрипави одежди — по всяка вероятност ронин. Мрачното им изражение подсказа на Рейко, че хванеха ли я, щяха да я убият без колебание. Тя се втурна към балкона, бутна настрани бамбуковите капаци и погледна навън. Точно отсреща бе балконът на съседната къща. Рейко стъпи на перилото, застина приклепнала за момент и после скочи напред с цялата си сила. Прелетя през въздуха като голяма тромава птица и се приземи на другия балкон, поемайки удара с колене и ръце. Сгуши се там за миг, после се изправи,

прехвърли парапета и тупна на улицата. Бързешком пое към имението, за да разкаже на Маруме и Фукида какво бе видяла.

ГЛАВА 19

Здрачът бе затъмнил небето до мътносиво, когато Рейко се добра до стаята си. Никой от хората на Сано не бе по стаите си. Прислужниците също бяха изчезнали. Потънала в пот и мръсотия, с разрошени коси и капнала от умора, Рейко реши да вземе вана, но размисли — усилието ѝ се стори твърде голямо. Легна да си почине, оставяйки лекия бриз от прозорците да я гали. Но сънят не идваше. Самотна и безутешна, тя осъзна, че колкото и да се стараете, Сано нямаше да се върне при нея. Отмъщението за неговата смърт нямаше да го върне. Мъка разтърси тялото ѝ и тя се разрида.

Вратата се отвори. През сълзи Рейко видя мъж с бръснато като на самурай теме и с два меча на кръста. Колко приличаше на Сано!

Тогавя мъжът рече с гласа на Сано:

— Рейко сан, аз съм.

Изумена, тя седна в леглото и разтърка очи. После се разсмя истерично, обзета едновременно от неверие и еуфория. Сано я взе в обятията си. Тя ридаеше и галеше лицето му.

— Съжалявам — измърмори Сано в косите ѝ. — Толкова съжалявам. Тревожех се за теб. Къде беше?

Рейко се отдръпна назад, за да го погледне:

— Аз ли къде съм била? Ти самият къде беше?

— Преди да ти разкажа — започна Сано, — нека първо те уверя, че никога не съм възнамерявал да ти причиня болка — и с мрачно изражение ѝ обясни, че жертва на убиеца бе станал не той, а Айсу и че бе изфабрикувал собствената си смърт, за да принуди Янагисава да излезе от укритието си.

— Но защо ме остави да мисля, че си мъртъв?

— Трябваше да се крия дори и от теб, защото тук гъмжи от шпиони! — и Сано ѝ разказа как бе принудил дворцовия управител да му съдейства. Накрая завърши с думите: — Мога да си представя какво си изживяла, и те моля да ми простиш. Сега ще ми разкажеш ли къде си била?

— Отидох в двореца да помоля Джокьоден за помощ...

— Какво? — възкликна Сано. — Нали ми обеща, че ще стоиш далеч от нея?

— Да, но не знаех, че все още те е грижа какво съм обещала — отвърна Рейко отбранително. — Струваше ми се по-важно да намеря убиеца ти и да отмъстя за теб. Давах си сметка, че Джокьоден е опасна, но рискът си заслужаваше — и Рейко му показва неизгорелия къс хартия, намерен в къщата на Коное. Докато му описваше къщата и как бе стигнала дотам, както и предположението си, че Коное я е използвал за шпиониране, Сано почти не погледна късчето. Накрая попита:

— А Джокьоден откъде знае за тази къща?

— Не ми каза... — едва доловима нотка в гласа на Рейко бе сигнал, че лъже. В името на мира Сано реши да подмине това за момента.

— Виж, знай, че си била разстроена, но не е трябвало да се доверяваш на една заподозряна в убийство. Помисли малко! Какви са доказателствата, че тази къща е била собственост на Коное или че документът е негов? Джокьоден те е подвела, за да отклони подозренията ти от себе си.

— Наистина бях разстроена. Но по чия вина? — попита Рейко саркастично. — Пък и сигурно има начин да се провери дали Коное е притежавал тази къща и дали той е писал бележката. По-важното е, че онова, което открих после, доказва, че това не е толкова съществено. С очите си се убедих, че бележката се отнася за нещо много по-голямо. Когато отидох в къщата на владетеля Ибе, когото Коное е следил...

— Чакай малко — Сано вдигна ръка. — По-бавно. Къде си отишла?

— В къщата на даймио в квартала на бояджийниците — каза Рейко търпеливо. — Джокьоден ме упъти къде се намира...

— О, пак Джокьоден! Ясно!

— Помолих Фукида сан да дойде с мен — добави Рейко, — но той ми отказа. Дори ми отне паланкина и стражите. Сега осъзнавам, че е искал да те изчака, преди да прави каквото и да било, но тогава си помислих, че пренебрегва важна следа. И затова отидох сама.

Ужас обзе Сано.

— Минала си през града съвсем сама? — ако знаеше какво ще стори, щеше да рискува да ѝ каже истината за мнимата си смърт. — Не си ли помисли какво може да ти се случи?

— Не ми се случи нищо лошо, тъй че недей сега да се тревожиш! — Рейко се поколеба и продължи: — В имението на владетеля Ибе ми отвори един татуиран тип. Затова се промъкнах тайно през задната врата — Сано я гледаше онемял от ужас — и познай какво открих! — въодушевена, Рейко описа оръжейния арсенал и бандата от самураи, бандити, селяни и въоръжения свещеник.

Сано изкрещя:

— Не мога да повярвам, че си сторила всичко това! Можеха да те убият! Това е най-глупавото, безразсъдно, безсмислено, опасно, дръзко...

— И най-важно доказателство до момента — прекъсна го Рейко.

— Не е трябвало да го правиш!

— Стореното — сторено. Сега престани да крещиш и помисли какво означава всичко това...

— Първо ми обещавай, че това повече няма да се повтори — каза Сано.

— Само ако ти ми обещаеш, че повече няма да ме караш да мисля, че си мъртъв!

В мигове като този Сано изпитваше неистов копнеж по един съвсем традиционен брак, в който съпругът налага правилата, а съпругата им се подчинява.

— Добре, обещавам — каза той. — А ти?

— И аз — отвърна тя и побърза да продължи: — Смятам, че бандата замисля въстание срещу режима на Токугава и зад всичко това стои някой от императорския двор. Някой от заподозрените в убийство въоръжава малка войска — вероятно за да възстанови императорската власт. Коное сигурно е открил това и убиецът го е премахнал.

— Това е доста произволен извод и се основава на единствено на няколко полуизгорели думи, десетина бандити и купчина пушки.

— Не бяха просто купчина — възрази Рейко, — а стотици и дори хиляди сандъци с оръжия. С толкова железария могат да извършат пълна обсада на Мияко във всеки един момент. Трябва веднага да направиш нещо! Ако не ги арестуваши и не им прибереш оръжието, може да избухне въстание, богове, дори гражданска война! Цели

провинции могат да се окажат завзети от бунтовниците, преди бакуфу да организира надеждна защита.

Макар че разполагаше с доста аргументи против теорията на съпругата си, Сано предпочете да не ги изтъква сега. Затова само каза:

— Ще действам предпазливо. Първо трябва да уведомя шошидай Мацудайра и дворцовия управител Янагисава. А утре ще се заломя да открия подстрекателя на заговора сред обитателите на императорския дворец.

ГЛАВА 20

Задухалият призори свеж вятър затрака в капациите на прозорците и събуди Сано. Той стана тихо, изми се и се облече. Остави Рейко да спи, закуси заедно с помощниците си и им разпреди задачите за деня.

Снощи, когато съобщи на шошидай Мацудайра и на дворцовия управител за откритията на Рейко, Янагисава се бе отнесъл с насмешка — та кой луд би тръгнал да възстановява императорската власт. Сано го контрира с припомнянето, че историята помни и други такива случаи — преди четиристотин и седемдесет години император Го Тоба се опитал да отхвърли диктатурата на Камакура с помощта на военизирани свещеници и бунтовнически настроени самурайски кланове. Опитът му пропаднал, но двеста години по-късно император Го Дайго успял да завземе властта, макар и за доста кратко.

Янагисава се навъси. Вероятно му бе твърде неприятно, че Сано отново води с едни гърди в разследването. Въпреки това не можеше да пренебрегне каквато и да било заплаха срещу режима, който на практика сам контролираше.

— Аз ще поема разследването на владетеля Ибе — каза той накрая.

— Войниците ми са на ваше разположение — побърза да заяви шошидай, явно доволен, че няма да му се налага лично да поема отговорност и ръководство.

Сано се надяваше, че Янагисава ще бъде достатъчно ангажиран със задачата си, за да не му създава повече неприятности, но имаше и своите колебания. Опасяваше се, че един ден ще съжалява за това странно свое партньорство с дворцовия управител.

Сега се отправи към двореца. Искаше да се срещне с десния министър Ичиджо, но се боеше, че разговорът му с него няма да е лесен. Ичиджо го посрещна в официална роба и черна шапка.

— Поздравления за свръхестественото ви завръщане в света на живите, сосакан сама — каза той. — Простете, че нямам време да ви

приема, но трябва да отида при дъщеря си. Тя вече си е у дома и е ужасно разстроена от изживяното...

— Простете, че се наложи да арестувам уважаемата госпожа Асагао — каза Сано. — Моля, приемоте искрените ми извинения. Няма да ви бавя дълго, само няколко въпроса. Къде бяхте по време на новото убийство?

Ичиджо поклати раздражено глава и подмина въпроса на Сано:

— Щом не съм заподозрян по първото убийство, значи нямам връзка и с новото, тъй като очевидно е било извършено от същия човек.

— Разговарях с дворцовия управител Янагисава и той ми предостави информация, която съществено променя положението ви...

Ичиджо замръзна на място. Обърна се с неохота, имаше загрижен вид.

— Бях тук, у дома, спях, но викът ме събуди. Един слуга ми извести, че има ново убийство. Всички вкъщи могат да го потвърдят.

Сано не се и съмняваше, че подчинените ще излъжат, за да защитят господаря си.

— Преди второто убийство сте получили съобщение, че въпросната вечер ще дойда в двореца — каза Сано.

— Да — Ичиджо потропа с бастуна си по един камък от настилката. После изгледа Сано изпитателно: — Презирам анонимни послания и затова не обърнах внимание на полученото. По-късно разбрах, че подобни съобщения са получили още Джокьоден, Момозоно и Томохито. Доколкото знам, те също не са обърнали внимание на написаното. Това ли е всички, което ви интересува?

— Не, но смятам, че за останалото ще трябва да поговорим насаме — каза Сано.

Сянка на тревога се мярна в погледа на Ичиджо. После с изражение на мъченик десният министър го поведе в къщата. Настаниха се в кабинета и Сано заговори:

— Някога вашият праотец Накатоми Каматари оглавява заговор срещу управляващия клан Сога. Заговорът е успешен, а Каматари приема ново име — Фудживара (глициния) — в памет на градината, в която бил замислен заговорът. В следващите петстотин години Фудживара управляват Япония като неизменни съветници и министри на императорите. Един друг ваш праотец — Фудживара Йошифуса,

регент на младия император Сейва, налага традицията дъщерите на клана Фудживара да се омъжват за императори. Един тъст може да упражнява много повече влияние върху младия суверен, нали така? — Ичиджо стисна устни, подразнен от тази алюзия за неговите отношения с император Томохито. — Но върхът в славата за Фудживара постига великият Мичинага — продължи Сано. — Неговите дъщери стават съпруги на четирима императори; други двама императори са негови племенници, а трима — негови внуци. Мичинага основава манастира в храма Ходжо. След смъртта на Мичинага кланът Фудживара започва да запада, идва краят на славните дни.

— Впечатлен съм от познанията ви за моите предци — промълви Ичиджо с хладна строгост. — Разбирам накъде биете, но, предполагам, и сам разбирате, че смъртта на левия министър Коное няма да ми донесе власт над цяла Япония...

— Познавате ли даймио Ибе Масанобу? — попита Сано.

Ичиджо вдигна вежди, макар че Сано не можеше да каже дали е изненадан от явната липса на връзка с обсъжданото до момента или от нещо друго.

— Даймио на провинция Ечизен? Никога не сме се срещали.

— Посещавали ли сте къщата му в района на текстилните бояджийници?

— Доколкото знам, на даймио им е забранено да притежават имоти в Мияко... Наистина не разбирам...

— Имате ли някаква връзка със свещеници от околните манастири?

— Разбира се. Те изпълняват ритуали тук, в двореца — Ичиджо скръсти ръце и каза: — Добивам впечатлението, че се опитвате да ме обвините в нещо, което не е свързано с убийството на Коное. Поне бъдете по-конкретен, за да мога да се защита.

Ако знаеше за дейностите в имението на владетеля Ибе, Ичиджо великолепно се справяше с ролята си на несведущ. Но Сано все още не бе готов да му отправи открито обвинение.

— Само още нещо — каза той. Изражението на десния министър, което до този момент излъчваше огорчение и нетърпение, сега се изопна от тревога. Сано за пореден път се запита какво ли криеше и дали Янагисава му бе казал всичко, което знаеше. — Трябва да говоря с императора, с майка му и с принц Момозоно, но бих

предпочел да се срещна с тях насаме и без предварително предупреждение.

— Това противоречи на дворцовия протокол, но може да се направи изключение — зад изразеното с неохота съгласие Сано почувства как Ичиджо си отдъхна с облекчение. Каквото и да криеше, със сигурност бе нещо сериозно. — Ще ви придружа до покоите на императора.

ГЛАВА 21

Шествието от петдесет самураи на коне спря пред ограденото с каменен зид полицейско управление. Янагисава скочи от коня си.

— Чакайте тук — заповяда той на войниците си.

Маруме попита:

— Защо спираме? Не трябваше ли да продължим към къщата на владетеля Ибе?

Докато окачваше шлема си на седлото, Янагисава едва сдържаше гнева си. Собствените му васали никога не биха се осмелили да зададат подобен въпрос.

— Имам работа тук — отвърна той и влезе в главната сграда. Предишния ден бе наредил на своите шпиони от Мияко да открият къде Сано държи йорики Хошина. Едва рано призори му бяха съобщили, че е в полицейското управление. Янагисава искаше да се срещне лице в лице със своя любовник. Предателството му го изпълваше с гняв, изгарящ като отрова. Преди няколко вечери бяха изживели заедно близост, каквато Янагисава не бе изпитвал с другиго. При това дворцовият управител му бе намекнал, че почти е решил да го вземе в Едо като свой нов главен васал. Сега, докато прекосяваше коридорите на полицейското управление, не можеше да повярва, че се е показал тъй глупав и влюбчив.

Килята на Хошина бе в задния ъгъл на постройката. Пред обкованата с желязо врата на пост стояха двама стражи.

— Отворете! — нареди Янагисава. Стражите се поколебаха. Той им каза с тих стоманен глас: — Ако не ме пуснете вътре, ще бъдете екзекутирани! — стражите побързаха да дръпнат резето и да отворят вратата. Янагисава застана на прага. Йорики стоеше в средата. В очите му се четеше ужас. — Предател! — изсъска дворцовият управител.

Хошина протегна ръце в уmolителен жест.

— Моля ви, позволете ми да обясня...

Янагисава се приближи и го удари през устата.

— Какво има за обяснение? — попита Янагисава с презрение. — Казал си на Сано всичко, което знаеше. Казал си му къде съм. Предал си ме! — той скрита Хошина в корема. Йорики загуби равновесие, политна назад, блъсна се в стената и се свлече на пода. — Какво, може би Сано ти е предложил мечтаното повишение? Затова ли ме предаде?

Залитайки, Хошина се изправи на крака.

— Никога не бих ви навредил умишлено... не и след онази... — и гласът му секна.

— Млъкни! — това, че йорики дръзваше да спомене нощта, която бяха прекарвали заедно, вбеси Янагисава още повече.

— Сано не ми е предлагал повишение. Заплаши, че ще ме унищожи, ако му откажа съдействие. Не съм предател, а страхливец... — той коленичи: — Моля, простете ми!

С рязък презрителен смях Янагисава отвърна:

— И милион извинения няма да откупят прошката ми, нито да те оправдаят за това, че се опита да ме убиеш!

— Да ви убия? За какво говорите? — Хошина се взря в него слисан.

Янагисава заговори с яростен шепот, тъй че никой друг в сградата да не го чуе:

— Сано не беше единственият, когото подведе с непълна или фалшива информация. Ти също имаш свободен достъп до императорския дворец. Беше там в нощта, когато Коное умря, нали? С теб ли трябваше да се срещне в езерната градина? А снощи ти единствен, освен Айсу, знаеше, че, освен Сано, в двореца ще бъде и аз. Ти си убиецът! Но това не е всичко. Амбицията ти се простира доста отвъд заместник на шошидай или личен помощник на дворцовия управител. Ти си част от заговора, който Сано разкри. Коное е разбрал за него и ти си бил принуден да го премахнеш, преди да е докладвал за теб на мецуке.

— Какъв заговор? — Хошина изглеждаше озадачен.

— Не ме прави на глупак. Ти събираш войски и оръжие в къщата на даймио Ибе и организираш въстание за сваляне на Токугава. Смъртта ми би причинила голям смут в бакуфу, без мен щеше да настъпи безвластие, а то е идеалната ситуация за осъществяване на твоя заговор. Затова си искал да ме убиеш!

Сега прочете на Хошина засвяткаха от гняв.

— Никого не съм убивал, за разлика от вас, както всички знаят. Ако искате да видите един истински убиец, погледнете се в огледалото! — и той докосна дворцовия управител с показалеца си.

Янагисава бе обладан от ярост.

— Как смееш да ме докосваш!

— Нямахте нищо против да ви докосвам онази нощ! — отвърна рязко Хошина. — Рискувах живота си за вас, саботирах отколешния ви враг, изложих на опасност кариерата си, а вие се отнасяте така с мен. Нима аз съм най-лесната изкупителна жертва?

— Жалък предател! — Янагисава го удари в брадата тъй силно, че главата на йорики се отметна назад. — Можех да ти дам цялата власт и богатства на тази страна. В замяна исках само Сано да го няма!

Йорики изпъна ръка и нанесе удар право в лицето на Янагисава. После двамата се сплетоха във вихъра на открит двубой. Строполиха се на пода и всеки от тях се опитваше да докопа гърлото на противника си. Изведнъж у Янагисава пламна желание — желаше Хошина тъй силно, колкото и да го убие със собствените си ръце. И тогава килията се изпълни с хора. Те издърпаха Хошина встрани от Янагисава и го задържаха в здрава хватка. Дворцовият управител седна на пода и попипа окото си — цялото бе отекло. Докато напускаше килията с надменен вид, духът му се гърчеше в агония, която нямаше нищо общо с физическата болка.

— Янагисава сан! — гласът на Хошина, умолителен и зовящ, го прониза като назъбено острие. Против волята си той се обърна. Йорики стоеше смирено коленичил на пода: — Кълна се в честта си, че никога не съм искал да ви нараня, и дълбоко съжалявам, че съм го сторил... — в очите му, вперени в Янагисава с равен по сила отведен копнеж, светеше искреност. — Ако ми дадете още една възможност, ще ви се отплатя. Ще ви помогна да разрешите случая с убийството, ще ви посветя живота си, като ви служа предано... всичко, което пожелаете.

— Осъждам те на смърт! — дори когато произнасяше присъдата, дворцовият управител изпитваше страстно желание и мъка. Беше безнадеждно влюбен в Хошина. Трябваше да го предвиди. И да го предотврати. Той се извърна. Йорики трябваше да умре. Дори и само за да може Янагисава да осуети изнудването на Сано. — Ще бъдеш екзекутиран утре сутринта!

Стенобитната машина се стовари върху портата на владетеля Ибе с оглушителен трясък. Войниците се втурнаха през зейналите врати. Други прехвърлиха оградата около къщата и изпълниха двора. Като размахваха мечове и копия, те закрепяха:

— В името на шогуна излезте и се предайте!

Янагисава се втурна в двора след хората си.

Войниците вече претърсваха къщата. Навсякъде кънтяха стъпките на щурмоваците, в мрачните помещения отекваха викове. И тогава Маруме пристигна тичешком от дъното на къщата.

— Вътре няма никой, Янагисава сан — каза той.

Детектив Фукида затрополи надолу по стълбите.

— И вторият етаж е празен. Няма и следа от оръжията.

— Претърсете къщата отново! — нареди дворцовият управител.
— Гледайте за всичко, което може да ни подсказе къде са метежниците сега или какво възнамеряват да правят — когато хората му се разпръснаха отново, Янагисава огледа складовете. Те бяха празни, макар че във въздуха още се усещаше мирис на барут. Под прозореца се търкаляше един-единствен кръгъл куршум. Янагисава го вдигна и го стисна унило в шепата си. Войниците се върнаха и докладваха, че повторното претърсване е завършило без успех. — Разпитайте съседите къде са отишли обитателите! — нареди Янагисава. — Ако не знаят нищо, искам да се претърси цялата околност. Намерете метежниците, преди да ни се е наложило да потушаваме гражданска война!

Войниците се втурнаха да изпълняват нареждането, а Янагисава остана в празния склад. Ужасяваше се да се върне в замъка Ниджо и да прекара нощта сам, със съзнанието, че Хошина скоро няма да бъде между живите. Приклезна на пода, оброни глава на колене и се отдаде на мъката си.

ГЛАВА 22

Сано и десният министър Ичиджо бяха посрещнати в резиденцията на императора от неуместна гледка. Две армии от знаменосци, стрелци, копиеносци и конници с вдигнати мечове бяха застанали един срещу друг в двата края на двора. Войниците носеха доспехи, характерни за времето отпреди четиристотин години — с огромни защитни кори за ръцете, дълги туники и сложни плетеници от шнурове. Слънчевите лъчи проблясваха по лъскавата повърхност на шлемовете, а над полесражението ехтеше военен барабан.

После, когато Сано се приближи, илюзията се разпадна. Оръжията бяха дървени; конете бяха боядисани конски глави от пресована хартия, набучени на пръчки. Никой от войниците не бе на повече от шестнайсет години. Повечето носеха само части от прокъсани бойни одежди, сякаш императорската съкровищница не осигуряваше достатъчно снаряжение за всички. Това бяха младите членове на императорския двор, увлечени в игра, очакващи сигнал, за да се впуснат в битка.

Изведнъж се разнесе мощен вик. В задната част на една от армиите император Томохито, пременен в пълен набор великолепно доспехи, издигна бойното ветрило със златен императорски герб. Обкравил своя кон играчка, той се втурна напред по фланга на бойното поле.

— Негово величество обича да играе на война — каза Ичиджо, после се поклони и се отдалечи. Битката беше в разгара си, когато някъде отстрани на Сано се чува бухане и гъргорене. Близо до купчина резервно оръжие стоеше принц Момозоно. Носеше обикновено памучно кимоно и шлем, твърде голям за главата му. Сано се приближи и го поздрави. Бухането на Момозоно премина в тревожни крясъци. Докато се мъчеше да изрече ответен поздрав, той въртеше трескаво изцъклените си очи. Сано си спомни, че принцът все още е заподозрян, когато не бе имал възможност да разследва обстойно. Заговори му ласкаво, като на дете:

— Страхотна битка. Вие ли сте капитанът на арсенала?

— М-мен не м-ме бива в к-каквото и да било, но н-негово величество бе така добър да м-ми даде р-роля в своята игр-ра — неприятни звуци съпроводиха отговора на Момозоно, но Сано не можеше да сбърка наблягането на последната дума. Момозоно не беше вдетинен инвалид, а зрял мъж, който добре разбираше разликата между фантазиите и ужасната реалност на собственото си съществуване.

— Значи вие много обичате императора? — попита Сано.

— Да — Момозоно издаде звуци, наподобяващи кучешки лай. — Ако н-не беше той, досега да съм м-мъртъв — болезнен спомен помрачи напрегнатото му лице.

— Разкажете ми какво се случи.

Момозоно се поколеба — очевидно си даваше сметка за опасността, която застрашаваше един заподозрян в убийство, тръгнал да споделя със специалния следовател на шогуна. Но в същото време Сано усети в него порив, който се противопоставяше на предпазливостта. Колко често някой си правеше труда да разговаря с него? Колко ли копнееше да общува с някого! Накрая Момозоно заговори:

— К-когато бях м-малък, живеех в императорския дворец заедно с другите принцове. Една п-пролет, к-когато бях на осем години, започнаха м-моите страдания. Н-не мо-можех да се овладее. Лекарите н-не знаеха к-какво ми е. Изливаха илачи в гърлото м-ми, предписваха м-ми очистителни и к-клизми. Свещениците к-казаха, че съм обсебен от демон. П-палеха огньове около м-мен и п-пееха заклинания, н-но н-нищо не подейства. Ставах все по-зле. Накрая м-ме заключиха в един склад. Всеки ден н-някой слуга отваряше в-вратата и хвърляше вътре храна. П-позволяваха ми да изляза само когато почистваха. Живеех като с-скот. С един-единствен п-прозорец. П-прекарах там цяла година — Сано си представи страха и унижението, което Момозоно е изпитвал през тази безкрайна година. Но съчувствието нямаше място в едно разследване за убийство. След кратка почивка принцът продължи: — И тогава една н-нощ дойдоха н-някакви хора. Увиха ме п-плътно в завивки и м-ми завързаха устата. Отнесоха м-ме някъде с п-паланкин — гласът му се скърши и премина в ридание; очите му плувнаха в сълзи. Като гримасничеше и пухтеше, той продължи: — П-пътувахме

дълго. Накрая спряхме в едно п-планинско селце. Беше тъмно, валеше сняг и всичко бе сковано от студ. М-мъжете ме оставиха п-пред селото и ми развързаха устата. После вдигнаха п-паланкина и си тръгнаха — Момозоно опита да си избърше носа, но ръката му се отметна нагоре и той използва другата, за да я дръпне обратно. — Бях ужасен. Не знаех какво да правя, затова седнах и зачаках. К-когато започна да се развиделява, дойдоха селяните, но ме нап-пъдиха. Седях съвсем сам два дни, п-премръзнал и гладен, вцепенен от страх — изпълнен с жалост, Сано си представи как селяните вероятно бяха замеряли с камъни горкото дете, преди да го оставят да умре. — Тогава м-ми се доспа, стана ми топло — продължи Момозоно. — Вече н-не ме беше грижа к-какво ще стане с мен. Бях на п-прага на смъртта. И тогава мъжете се върнаха. Отведоха ме обратно в двореца. Умиха ме, н-нахраниха ме и ми дадоха стая в п-помещенията на императора. Т-томохито дойде при мен и м-ми каза, че сънувал някакъв демон, който заплашил да п-причини страшно бедствие, ако не м-ме спаси. По-късно н-научих, че е измислил цялата история, за да м-ме върне, н-напук на всички. Но съм му толкова благодарен, че не м-ме е грижа, защо ме е спасил. Затова сега п-правя в-всичко, което е по силите ми, за да м-му се отплатя.

Като му предоставяш фалшиво алиби, запита се Сано. Все по-силно се убеждаваше, че заради признателността си към Томохито Момозоно би извършил и по-страшно престъпление от това да излъже в полза на императора.

— Впечатлен съм от добротата на негово величество — каза Сано. — А сега ще ми кажете ли доколко познавахте левия министър Коное?

Принцът подскочи, като бухаше и ръмжеше и яростно размахваше пестници във въздуха. Сано слисан се дръпна назад, за да избегне ударите. Момозоно с усилие на волята успя да се овладее донякъде.

— Какво ви е сторил Коное, та само споменаването му предизвиква такава реакция? — попита Сано.

— Ако аз не ви кажа, ще го н-научите от някой друг. Коное бе онзи, който м-ме заключи в склада, а п-после заповяда да ме пратят в изгнание. Да, м-мразя го — рече предизвикателно Момозоно. — Когато двамата с Томохито го н-намерихме мъртъв, аз ликувах. Но не

съм го убил. Ако съм искал да го убия, защо ми е било да чакам десет години? П-пък и как може да си помислите, че съм способен да убия някого?

В този момент император Томохито му махна от другата страна на бойното поле и извика:

— Момочан, донеси ми нов меч! — после съзря Сано, пусна дървения си кон и се приближи наперено: — Какво желаете?

Сано коленичи и се поклони.

— Дойдох да ви задам няколко въпроса — каза Сано.

— Станете — нареди Томохито.

Сано се подчини.

— И имате нахалството да идвате тук след онова, о което сторихте! Та вие арестувахте законната ми съпруга! Унизихте ме! Дано светкавица удари и вас, и тиранина ви Токугава! — изкрещя императорът.

Сано побърза да го успокои:

— Съжалявам за онова, което сторих. Днес госпожа Асагао бе освободена.

Но с типичната разсеяност на младостта Томохито вече бе загубил интерес към темата.

— Вие сте истински воин, нали? — попита той, като оглеждаше Сано с нескрито възхищение. После посочи към дългия му меч и нареди: — Искам да видя това — Сано извади меча си от ножницата и му го подаде. — Страхотен е — Томохито прокара оцапан пръст по острието. Внезапно отскочи назад и замахна към Сано с вик: — Ха!

Сано приклекна точно навреме, за да избегне удара.

— Внимателно! Това не е играчка!

Очите на Томохито искряха от вълнение, че държи истинско острие. Той се завъртя, направи финт и замахна във въздуха. Сано отбеляза, че е доста добър за възрастта си. Краката му се движеха бързо, а всеки удар се изпълняваше с грация.

— Браво! От колко време учите кенджуцу^[1]?

— Откакто се помня.

— Кой ви е обучавал? — Сано задаваше въпросите си от искрено любопитство.

Императорът насочи следващия си удар към краката му и когато Сано скочи, за да го избегне, Томохито се засмя.

— Най-големите майстори на меча в Мияко.

— Какви други бойни изкуства са ви преподавали?

— Стига с тези въпроси!

Впечатляващото умение на императора да си служи с меча означаваше, че е в състояние да владее и върховното съсредоточаване, необходимо за кийай.

— Вие и останалите младежи току-що разиграхте войната Джокю, нали? — това бе битката, чрез която император Го Тоба се бе опитал да отхвърли военната диктатура на клана Минамото.

— И какво, ако е тя? — Томохито се въртеше и нанасяше удари около Сано.

— Нищо, просто изопачавате историята — каза Сано. — Тук войската на императора победи Минамото, а в реалния живот кланът побеждава вашия праотец. И вместо да завземе властта, той умира в изгнание.

— Ако аз бях на негово място, щях да победея!

— Да не би да репетираме за истинско въстание? — мечът изхвърча от ръката на Томохито. Сано си взе оръжието и го прибра обратно в ножницата. — Моля, отговорете на въпроса ми.

Принц Момозоно получи пристъп от спазми. Императорът се намръщи.

— Разбира се, че битката е игра, просто да убием времето. Тук няма какво особено да се прави, и аз се отегчавам.

Отбелязвайки нежеланието на Томохито да срещне погледа му, Сано каза:

— Някой насърчавал ли ви е да мислите, че можете да възвърнете властта на императорския двор и вие самият да управлявате Япония?

— Никой не ми казва какво да мисля. И освен това ми омръзна да разговарям. Мога да правя нещо по-интересно.

— А знаете ли, че в района на текстилните бояджийници има една къща, собственост на владетеля Ибе, даймио на провинция Ечизен? Ходили ли сте там?

— Стига! И сам знаете, че никого не познавам извън двореца. Дори нямам право носа си да подавам навън.

Но десният министър Ичиджо може да излиза навън и го прави най-редовно, помисли си Сано. На глас попита:

— Къде бяхте по време на второто убийство?

— В залата за богослужение — отвърна Томохито. — И братовчед ми беше с мен. Хайде, Момочан, да тръгваме.

— Ч-чакайте — измънка принцът. — Току-що си спомних нещо. В нощта, когато умря левият м-министър, докато тичахме към езерната градина, видях светлина в къщурката на острова. Но угасна още преди да стигнем до н-нея.

Ако това бе истина, на сцената на убийството е имало и някой друг. Сано вperi поглед в императора.

— Да, имаше светлина — потвърди той нетърпеливо. — Сега си спомням. И аз я видях.

Сано подмина тази история като лъжа, предназначена да припише престъплението на някой друг. Сега разполагаше с мотив на Момозоно за първото убийство, с мотив на Томохито за второто и с ново общо алиби, също тъй неубедително като предишното.

Следващият, с когото трябваше да разговаря, бе императрицата майка. Но вместо да я посети, Сано реши да се възползва от една друга възможност, която бе доста обезпокоителна. Той напусна двореца с ясното съзнание, че рискува повече да си навлече неприятности, отколкото да попадне на ценна информация.

[1] Древно изкуство за бой с меч, задължителна дисциплина за самураите. От кен (яп.) — меч, и джуцу — изкуство, е майсторство — Б.пр. ↑

ГЛАВА 23

Войната Джокю бе приключила. Войските се бяха разпръснали и императорът се бе оттеглил в своята баня. Лежеше гол и неподвижен във ваната, а прислужниците миеха тялото и косите му. В един ъгъл в помещението седеше принц Момозоно. Помощниците не обръщаха внимание на присъствието му. Принцът търпеливо чакаше да приключи къпането, защото от месеци се опитваше да събере смелост да разговаря открито с братовчед си. Вече не можеше да си мълчи, макар че рискуваше да обиди Томохито, защото мълчанието му можеше да се окаже гибелно и за двамата.

Най-накрая прислужниците свършиха с тоалета на императора, поклониха се и излязоха. Томохито се повдигна и седна.

— Един ден няма да ми се налага да търпя да ме мият като бебе.

Момозоно неведнъж бе чувал това „един ден...“. Спомни си как осемгодишният Томохито се опитва да се измъкне тайно от двореца, и заловен от стражите, започва да крещи: „Един ден ще излизам от тук, когато си поискам!“ Томохито бе въставал и срещу досадните дворцови церемонии: „Един ден никой няма да ме принуждава да правя това!“ Но Томохито вече не бе дете, а порасъл император, решен да превърне мечтите си в действителност. Момозоно трябваше да го върне към здравия разум.

— Трябва да ви к-кажа нещо — осмели се той хрисимо.

Томохито потъна до брадичка във водата; дългите му коси плуваха около него като черно ветрило.

— Ами хайде, кажи го.

— Какво м-мислите за сосакан сама?

— Мислят го за голям майстор на меча, но се обзалагам, че аз мога да го победея...

Сърцето на Момозоно се сви, когато си даде сметка, до каква степен братовчед му се самозаблуждаваше. При всичките си умения Томохито не можеше да се сравнява с един истински самурай. Ако не осъзнаваше това, как Момозоно да го накара да съзре опасностите,

изправени пред него? Принцът отлично знаеше кой подклаждаше фалшивото чувство за величие у Томохито. Гняв предизвика спазми в крайниците му и той с мъка успя да ги потисне.

— Не ви ли б-безпокои фактът, че сосакан сама е жив и п-продължава да задава въпроси? — попита тревожно Момозоно.

Томохито се засмя.

— Той не ме плаши.

Неспособен да се сдържа повече, Момозоно избухна:

— А би т-трябвало!

Императорът седна във ваната и се намръщи:

— Нима се опитваш да ми казваш какво да правя?

— Не, н-не! — Момозоно коленичи и се поклони, треперещ от бързане да успокои своя братовчед. — С-само се опитвам да ви п-предпазя. Времената са опасни. Сосакан Сано ще п-продължи да търси убиеца, докато не разкрие всички тайни в двора. Трябва да бъдете много п-предпазлив и да н-не му давате основания за п-подозрения...

— Момочан, тревожиш се излишно — възкликна Томохито с раздразнение. — Сосакан сама не знае нищо — и вдигна величествено глава с думите: — Той не може да ми причини зло, защото съм под закрилата на боговете.

Но по-интелигентният Момозоно бе усетил по въпросите на Сано, че макар и да не знае истината, има много подозрения.

— Божествената закрила н-няма да ви предпази от Токугава.

— Трябва просто да се придържаме към нашата версия — отвърна му Томохито — и всичко ще бъде наред. Играли сме на стрелички заедно, когато левият министър е умрял. Втората нощ пък съм се молел в залата за богослужение и ти си бил с мен.

— Н-но, сосакан Сано смята, че лъжем.

— Кой го е грижа какво мисли Сано, щом не разполага с доказателства? — засмя се императорът. — А той никога няма да се сдобие с такива, защото и двете нощи ние с теб сме били заедно — и той впери многозначителен поглед в Момозоно. — Нали така?

Момозоно кимна в знак на съгласие. И все пак не можеше да се откаже от един последен опит да повлияе на братовчед си.

— Това, което в-вършите... — той дори не смееше да го изрече, — ... не м-можете да успеете. Стигнете ли докрай, ще унищожите себе си и целия императорски двор!

— Не бъди идиот! — развика се Томохито. — Разбира се, че ще успея. Съдбата ми е отредила да управлявам Япония. И един ден... — той се отпусна по гръб във ваната. — Един ден, и то скоро, ще мога да правя каквото си поискам.

ГЛАВА 24

Рейко се събуди сама в леглото. Стаята бе залята от слънчева светлина. Превалеше пладне. Тутакси в стаята влезе една прислужница с поднос в ръце. Докато Рейко закусваше, погледът ѝ попадна върху една от монетите с папратова клонка, които Сано бе намерил сред вещите на левия министър. Взе я и замислено я огледа. Маруме и Фукида все още нищо не бяха успели да установят за тези странни пари, но може би на нея щеше да ѝ провърви.

Тя се облече и излезе, придружена от две прислужници. Трите вървяха нагоре-надолу по претъпканите улици, влизаха в магазини и чайни, обхождаха сергии и тържища. Навсякъде Рейко питаше за монетите, но никой не знаеше нищо за тях. Търговците, които с охота я посрещаха в магазините си, тутакси ставаха мрачни и неразговорливи; чиновниците и уличните търговци дори се бояха да погледнат монетата. След часове наред безплодни запитвания Рейко се почувства объркана и обезсърчена. Спряха в една гостилница, където предлагаха чай и студена юфка. Сервира им около двайсетгодишна девойка с дружелюбно лице и будни очи. Докато ядяха, Рейко забеляза, че момичето ги наблюдава. Когато коленичи, за да долее чай в купичката ѝ, тя прошепна:

— Простете, може ли да говоря с вас?

Заинтригувана, Рейко кимна. Девойката хвърли плах поглед към кухнята и рече:

— Чух, че разпитвате за монетите с папратовата клонка. Не искам да ви обиждам, но явно отскоро сте в Мияко и затова трябва да ви предупредя, че тук никой не говори за такива неща. Защото е опасно — момичето се приведе към тях и каза: — Папратовата клонка е гербът на клана Дадзай, а те са бандити — крадци, разбойници, убийци. Ходят по заведения и изнудват за пари, а ако собствениците не им дадат, ги пребиват или им запалват ресторанта. Отвличат момичета да работят в незаконните им бордеи. Държат комарджийници и ако не си плащаш дълговете, те измъчват. Много са силни и всички се

страхуват от тях. Няма смисъл да се съобщава на полицията, защото всички в силите на реда са подкупени. Убиват всеки, който им създава неприятности. Дори само да говориш с някой Дадзай, е лоша прокоба. Извинете, трябва да вървя — момичето се поклони и преди да си тръгне, прошепна припряно: — Моля, обърнете внимание на предупреждението ми. За ваше добро е.

Рейко остана на мястото си, разсъждавайки върху чутото. Защо кланът Дадзай са секли монети с герба си? Как левият министър Коное се е сдобил с тях? Може да е следил Дадзай. Рейко си спомни главорезите, които бе видяла в къщата на Ибе. Дали не бяха членове на клана и връзка между убийството на Коное и заговора срещу Токугава? От Сано Рейко знаеше, че монетите са ключов елемент в загадката, но как да открие значението им, ако всички в Мияко отказват да разговарят за тях и за Дадзай?

Построеният преди петстотин години храм Санджу Сангендо се издигаше в южната част на Мияко, близо до източния бряг на река Камо. Сано стоеше сам от вътрешната страна на яркочервената източна порта и наблюдаваше оживлението. Бе отишъл в храма Кодай да търси Козери, но там му казаха, че е отишла да проси милостиня в Санджусангендо. Сега той пое дъх и тръгна към главната постройка за богослужение. Тя бе боядисана в ярки цветове и бе насечена от огромни дървени колони. Сано мина покрай олтара, където на стойки горяха свещи и ароматни пръчици. Зад тях се мерзелееха статуи на различни богове, а над тях, подредени в единайсет редици като златна армия, се извисяваха прочутите хиляда и една статуи на богинята Канон. Когато излезе на ярката слънчева светлина в двора, Сано видя три монахини в конопени роби и сламени шапки с дървени купи за милостиня в ръце. Козери бе застанала в средата. Изненада и удоволствие озариха прекрасните ѝ очи.

— Добър ден, сосакан сама — каза тя. Присъствието ѝ възпламени мрачно вълнение в гърдите на Сано. Със свенлива усмивка Козери попита: — Какво ви води в Санджусангендо?

— Търсех ви — съзирайки руменината по страните ѝ, Сано разбра, че тя също бе копняла за нова среща помежду им. — Имам да ви задам още няколко въпроса — каза той, като се мъчеше да звучи делово. — Има ли някакво място, където можем да поговорим на

спокойствие? — Козери кимна и го поведе извън храма, надолу по алеята, която водеше към реката. Вървеше бързо, обгърнала с ръце купата за милостиня и свела глава под шапката си. — Искам да узная подробности за последния път, когато сте се видели с покойния Коное — започна Сано. — Какво ви каза той?

— Нищо... нищо по-различно от онова, което казваше в писмата си — гласът на Козери бе тих, но овладян. — Всъщност не можех да разговарям нормално с бившия си съпруг от години.

Сано се отнасяше със съчувствие към нежеланието ѝ да обсъжда тази тема, но интуицията му подсказваше, че срещата е важна за случая.

— Нека повторим какво точно се случи — каза той. — Кога и как пристигна левият министър в храма Кодай например.

— Беше рано сутринта — започна Козери. — Двете с една монахиня тъкмо метяхме верандата. Той каза: „Козери, ти си тъй хубава, както и в деня на сватбата ни преди петнайсет години.“ Аз пуснах метлата и отстъпих назад, но той се качи по стълбите и тръгна към мен. Прошепнах на другата монахиня да доведе помощ. Той каза: „Толкова се радвам да те видя. Опитай се да се престориш, че и на теб ти е приятно!“ После каза, че познавал сърцето ми по-добре от самата мен и че трябвало най-после да осъзная колко го обичам. Започна да говори за... неща, които искал да ми направи... Трябва ли да ги повтарям?

— Не, не е необходимо — каза Сано припряно. — Какво се случи после?

Козери въздъхна. Сано твърде късно забеляза, че бяха отминали оживените улици и приближаваха реката. По брега растяха върби. Извитите им клони образуваха пещери от сенки. Между чворестите стъбла слънчевата светлина проблясваше по водната повърхност, но зеленината скриваше отсрещния бряг. Ромонът на водата заглушаваше шумовете откъм града. Козери избърза напред, спусна се по речния бряг и остави купата за милостиня на земята.

— Коное ме притисна до стената. Сграбчи ме за раменете — тя стоеше, опряла гръб в една върба, и с жестове илюстрираше казаното. — После дойдоха няколко свещеници и го отведоха — от устните ѝ се откъсна въздишка на облекчение; тя прокара ръце по гърдите и бедрата си, сякаш да се увери, че Коное не я е наранил.

Докато я наблюдаваше, Сано прекрасно разбираше защо левият министър е бил така обсебен от Козери. Тя изглеждаше толкова невинна и в същото време тъй неустойчиво прелъстителна. Самият той тръпнеше от възбуда и сърцето му биеше до пръсване. Поддаде се на порива си и тръгна към Козери. О, богове! Пак изпита неясния смут, че пропуска да я попита нещо важно.

Козери се обърна към него. На устните ѝ трепкаше напрегната усмивка. Под широката ѝ роба гърдите ѝ се повдигаха и спускаха ускорено. Изглеждаше уплашена... или може би възбудена? Сано усети как собственото му тяло откликва на порива ѝ. За да прикрие смущението си, каза:

— Какво друго се случи?

— Това беше всичко — тя се замисли. — Чакайте... бях забравила. Когато го изтикваха навън, той ми изкрещя нещо. Не помня точните думи, но звучаха горе-долу така: „Скоро ще разбереш, че си направила ужасна грешка, защото аз съм на прага на най-великото постижение в живота си. Скоро всички мъже ще изпълняват заповедите ми, а жените ще копнеят за благоволенieto ми. Ти ще бъдеш толкова впечатлена, че най-накрая ще се върнеш при мен.“

— Какво смятате, че е имал предвид? — попита Сано заинтригуван.

— Може би, че ще стане главен императорски съветник — каза Козери. — Винаги се е надявал да получи поста... — Сано се замисли. Монахинята го изтръгна от мислите му с въпроса: — Ако няма друго, да вървим?

— Да — каза той, — трябва да тръгваме.

Но нито той, нито Козери помръднаха. Очите ѝ се изпълниха с паническо очакване. „Не се колебай, вземи я, прошепна някакъв демон в ухото му. Другите мъже го правят непрестанно; няма защо да се чувстваш виновен. Не е нужно Рейко да знае.“ Сано пристъпи бавно към Козери. Тя изстена уплашено, но не направи опит да го спре. Сега той вече стоеше достатъчно близо, за да чува пресекливото ѝ дишане. Ръцете му се вдигнаха към нея. Не! Не бива. Той обича Рейко. Веднъж вече я бе наранил дълбоко със своята мнима смърт. Но изпитваше болезнено желание да притежава Козери. Ръцете му замръзнаха над раменете ѝ. Лицата им почти се докоснаха. Той видя вътрешното си

напрежение, отразено в очите ѝ. Като монахиня тя бе дала обет за безбрачие, но бе чувствена жена, живяла петнайсет години без мъж.

С усилие си наложи да мисли за Рейко и осъзна една тревожна истина за своята природа. Част от него бе подвластна на жени, обвити в ореол на трагичност, жени, чийто дух също като неговия криеше в себе си копнеж по мрака. А с лъчезарната си природа Рейко никога нямаше да задоволи тази тъмна страна на душата му, колкото и силно да се обичаха. Внезапно Козери изстена, наклони глава и положи страна върху ръката му със затворени очи и раздалечени устни. От допира ѝ Сано изтръпна. С другата ръка той я погали по тила, най-еротичната видима част от женското тяло. Пръстите му се плъзнаха по гърба ѝ и той я привлече към себе си. Тя изстена по-силно и се притисна в него. За миг Сано изпадна почти в несвяст от удоволствие. После изведнъж се отдръпна. Козери го погледна с широко отворени очи, пълни с изненада.

— Какво има?

Той вдигна ръце в безпомощен жест на извинение, поклати глава и промълви:

— Съжалявам.

— Не ме ли искаш? — сълзи бликнаха в очите ѝ.

— Не мога — каза Сано. Обърна се и избяга.

ГЛАВА 25

В храма Кодай следобедът бе преминал в обичайните молитви и песнопения; монахините се бяха върнали от просия в града; вечерните ритуали бяха започнали. Докато звънът на камбаните се носеше над Мияко, монахините с бръснати глави бяха коленичили чисто голи в три редици. Стояха с лице към игуменката, която напевно повтаряше:

— Дишайте дълбоко. Вдишване. Издишване. Съсредоточете енергията в себе си.

На своето място в средния ред Козери се опита да подреди мислите си. В продължение на петнайсет години правеше това упражнение, за да съсредоточи енергията на ума си и да постигне духовно просветление. Обикновено изпадаше в транс без особено усилие, но сега необходимата за това концентрация ѝ убягваше. Личният следовател на шогун бе нарушил вътрешната ѝ хармония.

Сцени от миналото връхлетяха мрака зад спуснатите ѝ клепачи. Видя градината около къщата на семейството си, уединения рай на нейната младост. Отново тичаше, заливайки се от смях, под пролетния дъжд със своя любим братовчед Рьозен. Няколко години по-късно двамата вече бяха съпруг и съпруга.

Козери изживя най-щастливите си дни с Рьозен, докато той работеше като секретар на левия министър Коное. Вечер двамата се развличаха с музика, поезия и любене. Скоро Козери забременя. После, пет месеца по-късно, нещата внезапно приеха ужасяващ обрат. Един следобед дойде майка ѝ.

— Дъще — каза по-възрастната жена с печално лице. — Нося ти ужасна новина. Рьозен е мъртъв. Някой го е намушкарал с нож — Козери поклати глава, отказвайки да повярва. — Така е — повтори майка ѝ скръбно.

— Не! — залитайки, Козери излезе от къщата и срещна слуги, които пренасяха на носилка покрито тяло. Тя дръпна завивката и видя бледото неподвижно лице на съпруга си. И избухна в безутешни

ридания. В този момент мъчителен спазъм сви корема ѝ. Тя изпищя и падна. Разкъсвах я ужасни болки. Чу майка си да вика:

— Повикайте лекар!

Заточиха се дълги, изпълнени с болка часове; накрая Козери роди мъртво бебе, момче. Изгуби много кръв; раждането бе последвано от силна треска. Минаха десет месеца преди да бе в състояние да стане от постелята. Седеше обзета от апатия в градината и тъгуваше по Рьозен. И тогава при нея дойде баща ѝ.

— Време е да помислим за бъдещето ти — каза той. — Коное поиска ръката ти и аз му дадох съгласието си.

Тя не искаше да се омъжва повторно, но бе длъжна да се подчини на баща си. Козери и левият министър сключиха брак един месец по-късно. За нея той бе напълно непознат; по време на церемонията дори не смееше да го погледне, а първата им брачна нощ се оказа злощастно начало на брачния им съюз. Коное я разсъблече и без всякакви ласки се опита да проникне в нея. Тя не можеше да спре да мисли за Рьозен, затова и вътрешните ѝ мускули се стегнаха в непробиваема преграда. Въпреки настоятелността на Коное усилията му да я обладае останаха безуспешни. Накрая болката заля Козери и тя се разплака.

Коное се усмихна насила и ѝ каза, че утре ще опитат отново.

Новият ѝ съпруг прекарваше цялото си свободно време с нея, харчеше огромни суми да ѝ купува подаръци и да ѝ осигурява развлечения. Всички дами в двореца ѝ завиждаха, но тя така и не успя да забрави Рьозен. По-нататъшните опити за консумация на брака им останаха безуспешни и Коное започна да проявява своята неудовлетвореност по начини, които я изпълваха със страх. Всяка вечер я питаше „Какво прави днес? С кого се срещна?“ и накрая ѝ забрани да излиза сама. Започна внезапно да се връща вкъщи през деня, сякаш я дебнеше да я залови в нещо нередно. Не ѝ позволяваше да посреща гости. Изолира я от целия свят. Тя се сви в черупката си и той започна да я наказва с язвителни забележки и насилие. Веднъж в пристъп на ярост разкъса всичките ѝ дрехи, изкрещя ѝ, че е неблагодарница, и я изхвърли навън в покритата със сняг градина. На следващия ден я засипа с извинения и подаръци. Но страхът на Козери остана. Брачните им отношения още повече се влошиха, когато една вечер след пореден неуспешен опит да проникне в нея въпреки възбудителните средства, ароматните масла и дървените

приспособления той ѝ призна, че от любов към нея е извършил отвратително деяние, рискувайки положението, честта и свободата си. После той излезе, а тя изведнъж проумя: Коное бе убил Рьозен.

Козери се сепна — четиристотинте вдишвания и издишвания приключиха и игуменката започна да припява: Наму Амида буцу! Наму Амида буцу! О, всемогъщи Амида! Козери започна да повтаря заедно с другите монахини. Гласът ѝ звучеше кухо, тъй като си спомни ужаса от откритието си и последвалото го объркване. Никой нямаше да ѝ повярва, ако обвинеше Коное в убийство. Семейството ѝ нямаше да я подкрепи. Трябваше дълбоко да скрие емоциите си и да поддържа добри отношения с левия министър. Но, така или иначе, той бе недоволен от всичко. Ставаше все по-груб в усилията си да проникне в нея и я следеше още по-неотклонно. И тогава, малко преди първата им годишнина, учителят ѝ по шамисен се спомина. Новият, който дойде на негово място, нямаше трийсет години и носеше прякора Сару — Маймуна — заради таланта си да подражава. Не бе красив, но беше мил. Усещаше нещастieto на Козери и я разсмиваше с имитациите си на животни и хора. За първи път от смъртта на съпруга си Козери отново изпита удоволствие от живота. Тя имаше приятел! Но една вечер Коное влетя в стаята ѝ с изкривено от ярост лице. Сграбчи Козери, притисна я към стената и я обвини в прелюбодеяние със Сару. След това ѝ каза, че се е постарал да изхвърли музиканта и семейството му от двореца, за да пукнат от глад по улиците. После я заблъска с юмруци и от носа ѝ рухна кръв. Тя пищеше, докато Коное отскубваше цели кичури коса от главата ѝ. После счупи шамисена в тялото ѝ, повтаряйки, че това трябва да ѝ е за урок. Тогава Козери го попита защо просто не я убие, както е направил с Рьозен, но той ѝ отвърна, че възнамерява да я насилва, докато я накара да му отдаде любовта си. Козери проумя, че жестокостта му ще продължава да се развива, затова събра в един вързоп дрехите си и избяга в храма Кодай. Манастирът бе убежище за малтретирани жени, които желяеха да се отдадат на религията. Монахините я приеха и Козери реши, че се е отървала от левия министър завинаги. Но месец по-късно Коное нахлу в манастира точно посреди молитвата. Сграбчи я и започна да крещи, че тя не може да се скрие от него. Свещениците насила го отведоха, но той идваше отново и отново, а между посещенията си я засипваше с писма. Когато монахините просеха милостиня в града,

Коное я причакваше и я заговаряше. Понякога я умоляваше, понякога я заплашваше, а имаше и периоди, когато Козери нямаше вест от него с месеци; и точно когато почваше да мисли, че вече се е отказал, той се появяваше за пореден път и възобновяваше писмата си. Да, Козери мразеше левия министър и желаше смъртта му, за да сложи край на мъките си. И ето че желанието ѝ бе удовлетворено. Но сега я заплашваха по-големи неприятности. Бе заподозряна в убийство; въпросите на сосакан Сано го показваха съвсем ясно. Но арестуването не бе единственият ѝ страх по отношение на Сано. Посещението му в храма Кодай бе разтърсило спокойствието ѝ, постигнато чрез толкова молитви и медитация. Той бе разбудил стари чувства и потиснати копнежи. Бе предизвикал у нея забравен порив; бе пробудил тялото ѝ за живот. Възвърна у нея силната необходимост от мъжка любов. Тя копнееше да опознае Сано интимно.

— Станете — нареди игуменката, докато се изправяше бавно. — Устата затворена, брадичката към и тялото, гърбът изправен. Продължавайте да дишате, гледайте право напред. Ясният поглед изразява от чиста съвест.

Но погледът на Козери изразяваше буря от противоречиви желания. Тя притежаваше информация, която можеше да помогне на Сано да разреши случая, но също така разполагаше и с опасни тайни, които трябваше да крие. Кажеше ли истината, можеше да загуби живота си; поддадеше ли се на любовта си, щеше да разруши постигнатия с толкова усилия душевен мир. Трябваше бързо да вземе решение. Защото бе сигурна в едно: Сано щеше да се върне.

Облечена в халат, с току-що измита и все още мокра коса Рейко излезе от банята и се приближи до Сано, който седеше на пода и прехвърляше документите, които Янагисава бе иззел от кабинета на Коное.

— Тревожех се за теб — каза Рейко, докато коленичеше до него. — Да ти поръчам ли вечеря?

— Не, благодаря — отвърна Сано намръщен, вперил поглед в някакво писмо. — Спрях да похапна на една сергия и сега не съм гладен.

Озадачена от резкостта му, Рейко реши да се похвали какво е научила за монетите с папратова клонка.

— Добра улика — каза той, след като я изслуша. — Само че левият министър може да е следил клана Дадзай по причина, която няма нищо общо със заговора или с убийството му.

— Така е — макар че разбираше необходимостта от обективност, Рейко бе разочарована от скептицизма на Сано. — А ти какво научи през днешния ден?

— Бях в замъка Ниджо. Янагисава направил внезапен обиск в къщата на владетеля Ибе, но от разбойниците и оръжията нямало и следа. Сега ги търси навсякъде. За жалост е открил йорики Хошина. Наредих да го преместят на ново тайно място. По-рано през деня разпитах Ичиджо, императора и принц Момозоно — описа й разговорите с тях и после каза: — Не е изключено Ичиджо или императорът да владеят силата на киай. Всеки от тях има алиби, което ми се струва твърде неубедително, но пък ще бъде трудно да се опровергае.

— А Джокьоден? — попита Рейко.

Сано отклони поглед към свитъците, струпани около него.

— Все още не съм се срещал с нея... Ходих да се срещна с Козери — и той заразглежда книжата с преднамерена съсредоточеност.

— Защо?

— Искях да разбера подробности около последното посещение на Коное при нея малко преди смъртта му — без да вдига поглед, Сано добави: — Той й е казал, че е на прага на велико постижение, което предполага, че е открил заговора и че е планирал да докладва за него на бакуфу с очакването да получи голямо възнаграждение.

— Да, това наистина потвърждава, че Коное е знаел за заговора — съгласи се Рейко. — Но нали всъщност Козери не е заподозряна? Нали в нощта на убийството в двореца не е имало външни лица... пък и Янагисава не е уведомил Козери за намерението си да те премахне.

— Тя е важен свидетел, затова отидох да поговоря с нея. Ще се срещна с Джокьоден утре — раздражение скова гласа му. — Защо не можеш да се отнасяш с повече уважение към преценката ми?

Рейко си спомни, че и след първата си среща с Козери Сано се бе държал странно рязко с нея. Прониза я болезнено подозрение. Но не, тя бе сигурна във верността му. Другите съпрузи си имаха любовници, но той нито веднъж не й бе дал основание да смята, че проявява интерес към други жени. Засрамена от подозрението си, каза:

— Ето сега вече можем да сравним почерка от бележката, която намерих в мангала, с почерка от писмата на Коное.

— Почеркът съвпада. Наистина Коное е писал сведенията за дейностите в имението на владетеля Ибе. Ето и още нещо — и той прочете от някакъв документ: „Аз, Накане Тъкача, съм съгласен да продам къщата си в Нишиджин на левия министър Коное Бокуден.“ Има и карта, указваща разположението на къщата. Значи действително е собственост на Коное — Сано отправи към Рейко мимолетна пресилена усмивка и след това отново насочи вниманието си към книгата. — Може би Джокьоден наистина не е убийца и имаме основание да ѝ имаме доверие.

— Може би — каза Рейко с известно неудобство, че не му бе казала за любовната връзка между Джокьоден и Коное. Беше ѝ обещала дискретност и трябваше да спази обещанието си, освен ако връзката не се превърнеше във важно доказателство по случая. Тя се опасяваше, че и Сано понякога крие някои неща от нея.

Двамата прекараха остатъка от вечерта в оскъдна размяна на сковани реплики, а когато си легнаха, дълго останаха будни, обърнати с гръб един към друг.

ГЛАВА 26

— Надявам се, че не възразявате да си върша работата, докато разговаряме — каза госпожа Джокьоден на Сано. — Каквито и беди да ни сполетяват, трябва да спазваме ритуалите на Обон.

— Моля, продължавайте без притеснения — подкани я Сано.

Беше утрин и двамата се намираха в будисткия параклис в имението на Джокьоден. Вятърът довяваше в стаята тръпчив вкус на дим. Върху специална поставка в стенната ниша Сано забеляза позлатена статуя на Буда, заобиколена от златни лотосови цветове. В няколко по-тесни ниши имаше масичка с ваза за цветя върху нея, кандило и буцудан — възпоменателен олтар — във вид на малък шкаф. От тавана висяха украшения за Обон — нагънати бели хартиени ленти, играчки, притежавани някога от починали деца, и маска на Отафуку, божество на сполуката.

Госпожа Джокьоден коленичи на застлания с татами под. Застанал наблизко, Сано отбеляза, че тя не изглежда притеснена от неочакваното му посещение. Любезно бе приела да бъде разпитана и, изглежда, нямаше нищо против да остане насаме с него, но чакаше той да заговори пръв.

— Къде бяхте по време на убийството преди три вечери? — попита Сано.

— Не си спомням — спокойно отвърна тя.

— Убийството е станало веднага след полунощ — каза Сано. — Какво сте правили тогава?

Заета със задачата си, Джокьоден го погледна смирено изпод сведени клепачи.

— Наистина не знам.

Сано бе по-склонен да приеме, че просто не желае да му каже.

— Да сте се срещали или да сте разговаряли с някого? — настоя той. — Има ли някой, който да ви е видял?

— Не помня... — Джокьоден напълни вазата в нишата с вода от една кана. Движенията ѝ бяха точни; не разля нито капка. — Ще

трябва да разпитате останалите обитатели на двореца къде са ме видели.

Раздразнен от невъзмутимото ѝ спокойствие, Сано каза:

— Не очаквате от мен да ви повярвам, че сте забравили всичко, нали?

Тя се обърна към него с любезна усмивка:

— Не очаквам нищо. Но ви моля да извините скромната ми памет. По мое мнение светът става по-добър с един презрян самурай на Токугава по-малко. Вашето отношение към императора беше възмутително — като се мръщеше леко, Джокьоден редеше свежи лотосови цветове. — Вие опозорихте целия императорски двор, а такава обида плачеше за отмъщение.

Сано се втрени в Джокьоден с недоумение. След като отказа да му съобщи местонахождението си по време на убийството, тя току-що му бе предоставила собствения си мотив да желае смъртта му! Какво ли целеше?

— Обяснимо е, че не ви е грижа за мен — каза той, — но вероятно доста сте се грижили за левия министър.

— Защо го казвате? — попита Джокьоден с вежливо любопитство.

— Знаели сте за къщата, която тайно е купил, а това говори за нещо повече от познанство — и Сано си позволи дръзко предположение: — Двамата бяхте ли любовници? — Джокьоден ахна и изпусна вазата, която държеше, и тя се разби на пода, лотосите се разпиляха, а водата се разля. Тя изохка притеснено, грабна един парцал и започна да я попива. — Чакайте, нека ви помогна — Сано събра падналите цветове, доволен, че най-накрая бе разбил самообладанието ѝ.

— Благодаря ви — изрече тя с мъка. Сложи цветята в нова ваза, която внимателно постави на олтара. После се изправи и застана с лице към Сано.

— Значи съпругата ви не удържа на обещанието си и ви издаде тайната ми? — озадаченото изражение на Сано я накара да размисли. — Или... не? Да, разбира се, вие сте достатъчно умен, за да се досетите сам. Да, преди време с левия министър бяхме любовници.

Значи Рейко е знаела, помисли си Сано, и въпреки това не му е казала! Ядоса ѝ се, но с охота прие новината за двучието ѝ, сякаш то

по някакъв начин извиняваше собственото му поведение към Козери. Джокьоден продължи тъжно:

— Съпругът ми не е от най-вълнуващите партньори, а и заради работата си често трябваше да се обръщам към левия министър Коное. Той беше привлекателен и свободен. Имахме много общи интереси. Накрая приятелството ни премина в любов, но романтичната ни връзка не просъществува дълго.

— Защо? — попита Сано, като се помъчи да забрави личните си проблеми и да се съсредоточи върху Джокьоден.

— В началото бях прехласната по него. Той ми купуваше подаръци, караше ме да се чувствам обичана и значима. Но скоро се промени. Често избухваше, ако бях на различно мнение, настояваше да слагам официалния печат на съпруга ми върху документи, които щяха да му осигурят по-голяма лична власт. Когато отказвах... — Джокьоден притвори очи, преглътна и после продължи: — ... имаше и други жени. И бе вечно зает с Томохито. Накрая му заявих, че искам да сложим край на връзката ни. Очаквах да се възпротиви, но той просто ми каза, че всъщност никога не ме е желаел искрено; използвал ме е, за да се сдобие с повече влияние в двора и за да спечели доверието на Томохито. Бях много засегната и направих истерична сцена. След като връзката ни приключи, все пак трябваше да продължа да работя с него както по-рано, но присъствието му непрестанно ми напомняше за собствената ми глупост. Щеше ми се да не го виждам никога повече — тя пое пресекливо дъх. — И ето че желанието ми се изпълни.

Отмъщение за жесток любовник бе силен мотив за убийство и все пак имаше нещо обезпокоително в признанията на Джокьоден. Колкото и убедително да звучаха, той не можеше да си я представи как става жертва на такива прозрачни кроежи, а и за пореден път тя му предоставяше информация доброволно, при това с изненадваща охота. Изпускането на вазата бе твърде мелодраматично за жена с нейното самообладание. Сано вече се питаше дали всъщност тя и Коное изобщо са били любовници и дали някога са се карали? Но ако не са били, какъв е смисълът да лъже и да се самоуличава в престъпление?

Сано каза:

— Разбирам, че вие движите делата на императорското семейство. И сега, след смъртта на Коное, сте се освободили от неговата недотам компетентна намеса — каза Сано внимателно. — Но

доколко свободна можете да се чувствате, докато императорският двор се управлява от бакуфу? Понякога изпитвате ли негодувание от господството му?

— Какъв е смисълът да негодувам срещу нещо, което не ми е подвластно? — в гласа ѝ се прокрадна недоумение. — Това би било пилеене на енергия.

— Не и ако вярвате, че можете да промените обстоятелствата... — каза загадъчно Сано. — Някога представяли ли сте си, че управлявате Япония? Една цяла страна би предложила много по-голяма възможност за вашия талант от ограничения свят на императорския двор. Та вие може би бихте управлявали по-добре от бакуфу?

Джъкьоуден го удостои с гневен поглед:

— Да се присмивате на една бедна и недостойна жена, е проява на лошо възпитание. Но може би една смяна на властта е крайно наложителна. За по-малко от век много проблеми изтерзаха Япония — глад, тежко земетресение, наводнението, което отнесе моста Санджо и издави стотици люде, големият пожар на Мейреки, два големи пожара тук, в Мияко. Подобни бедствия са знак, че правителството е в дисхармония с космоса и е по-добре властта да бъде предоставена в ръцете на някой по-вещ властелин. А кой е по-подходящ от един мъдър и способен член на императорския двор?

Сано не вярваше, че Джъкьоуден може да го изненада с нещо, но тази декларация направо го слиса. Тя намекваше не само че обвинява Токугава за лошата орис на Япония, но и че смята себе си за достатъчно веща и способна да поеме управлението! Дали се бе скарала с Коное заради опорочената им връзка, или защото той бе разкрил заговора и бе възнамерявал да докладва за нея на мецуке? Или това бе пореден ход в някаква странна игра, в която тя единствена знаеше крайната цел? По-объркан от всякога, Сано каза:

— Вече предприели ли сте някакви стъпки за възстановяване на космическата хармония?

— Може би да, а може би не.

Загубил търпение, Сано рискува ответен ход:

— Вчера в една къща в района на текстилните бояджийници е бил извършен внезапен обиск. Случайно да знаете какво е станало с оръжията, които са били в там до онзи ден?

Джокьоден погледна Сано със загадъчна усмивка.

— За отхвърлянето на един режим невинаги са нужни оръжия. Убийците в двореца доказват, че съществува сила, по-мощна от всяка армия. Вие, самураите, я наричате кийай и смятате, че сте я открили вие, но мощта да се отнеме живот чрез волево действие датира отпреди Пътя на война. Когато вашите прадеди са били примитивни племенни главатари, императорският двор е имал развита култура, предоставена ни от боговете. Ние управляваме магията на вселената и тук, в двореца, древните традиции са живи — странна сила озари тесните очи на Джокьоден. После тя се извърна и плавно излезе на верандата. Заинтригуван, Сано я последва, без да знае какво да очаква. Въздухът бе пропит с тайнствено напрежение. По небето над градината се носеха облаци и дим. Джокьоден бе застинала неподвижна. Тя затвори очи и устните ѝ се раздалечиха. Миговете течаха. Сано чакаше, без да откъсва очи от императрицата майка. Внезапно клоните на растящ наблизор бор зашумоляха и от тях се откъсна малък сив предмет, който с лек шум тупна на застланата с чакъл пътека. Беше катеричка със свити лапички и пухкава опашка. За момент животното остана да лежи неподвижно. Джокьоден изпусна дъха си, катеричката скокна отново и хукна през градината. — Никога не подценявайте силата на своя противник, сосакан сама — каза госпожа Джокьоден.

Сано впери поглед в нея. Скръстила ръце, тя го удостои с победоносна усмивка. В мислите му настъпи бъркотия. Дали наистина волята на Джокьоден бе съборила катеричката? Изпълнението ѝ му напомни за магиите, които разни шарлатани пробутваха на лековерната публика. Той каза:

— Благодаря за времето, което ми отделихте... — стори му се, че видя как в спокойния ѝ поглед припламна облекчение. Също както и с десния министър Ичиджо, имаше чувството, че тя крие нещо. — Уважаема госпожо, вие ми предоставихте многобройни улики срещу себе си — каза той отново, спирайки при портата. — Бих могъл да ви отправя обвинение в убийство... и държавна измяна.

Тя само се усмихна.

— Но няма да го сторите, нали?

Сега Сано си даде сметка, че тя съвсем точно бе преценила характера му, докато нейният си оставаше загадка за него. Тя знаеше,

че може да играе своята странна и опасна игра, защото той няма да пристъпи към нов арест без солидни доказателства. Разгневен, той избухна:

— Защо правите това? За да ме накарате да си мисля, че щом сте толкова откровена, сигурно сте невинна? Или искате да повярвам, че сте виновна и че нарочно сте помогнали на Рейко да намери доказателства срещу вас? Или пък... насърчавате подозренията ми, за да защитите другиго? Кого?

Джожьоден се засмя; настроението ѝ още повече обърка Сано.

— Вие сте детективът. Вие трябва да намерите отговорите на тези въпроси.

ГЛАВА 27

Останала сама в параклиса, след като сосакан сама си тръгна, госпожа Джокьоден се върна към приготовленията за Обон. Захвана се да отваря една кутия с тамян, но ръцете ѝ затрепераха и трябваше да я остави, за да не разсипе съдържанието ѝ. Треперенето се разпростря върху цялото ѝ тяло. Зрението ѝ се замъгли; стаята се завъртя в шеметен ритъм. Тя коленичи, зарови лице в треперещите си длани и се отдаде на закъснялата реакция, предизвикана от посещението на Сано.

Джокьоден знаеше, че Сано ще дойде да я разпита за второто убийство, и затова прие сама да се изобличи, за да го отклони от посъщественото. Мислеше, че знае докъде може да го отведе, без това да ѝ навреди, но някои от въпросите му я свариха твърде неподготвена. И сега, осъзнала опасностите, за които дори не бе подозирала, се страхуваше, че ще съжالياва за поведението си.

Наложи си да диша дълбоко и с усилие на волята да овладее тревогата си. Най-накрая треперенето и замаяността изчезнаха. Тя стана и се отправи към главния олтар, взе една от свещите, които горяха пред статуята на Буда, и коленичи пред буцудан. В малкия шкаф, направен от потъмняло с годините тиково дърво, имаше дъсчица, върху която бе изписано: Ву Цетиен.

Ву Цетиен бе живяла в Китай преди близо хиляда години и нямаше нищо общо с предците на императорското семейство, но жените от клана на Джокьоден я почитаха като богиня покровителка. На четиринайсетгодишна възраст тя станала наложница на император Цун Тай от династията Тан^[1].

Когато той умрял, Ву Цетиен спечелила благоволението на неговия син и наследник император Цун Као. Той бил слабохарактерен и глупав лентяй, а тя — интелигентна и амбициозна. Императрица Ву Цетиен бе единствената жена, управлявала някога Китай, като предизвикателство към целия конфуцианския кодекс, който не допуска жени водачи. За да бъде призната, тя наела будистки монаси, които да фалшифицират древни документи, предсказващи появата на велика

жена предводител. После те провъзгласили Ву Цетиен за този предводител и така узаконили спорното ѝ управление.

Вперила поглед в трепкащия пламък на свещта, Джокьоден се съсредоточи върху мъглявата яркост, която се разпростря пред очите ѝ. Скоро там започна да се оформя образ. Най-напред се появиха очертанията на човешка глава и рамене; после въртящите се цветове започнаха да се сливат. Това бе императрица Ву Цетиен. В черните ѝ коси, събрани във висока и сложна прическа, проблясваха украсени със скъпоценни камъни гребени. Извезани златни дракони бяха оголили паст върху червената ѝ копринена роба. Ален руж и багрило за устни подчертаваха красотата, която бе прелъстила двама императори. Ву Цетиен изгледа Джокьоден с острия си проницателен поглед и гласът ѝ отекна в съзнанието ѝ. Духът ѝ говореше на китайски, но Джокьоден разбираше всяка дума: *Защо ме извика, сестро?*

— Имам нужда от помощта ти — каза на глас императрицата майка. Когато Джокьоден ѝ описа срещата си със Сано, Ву Цетиен се смръщи и я порица, че вместо да лъска образа си, е хвърлила кал върху себе си. В отговор Джокьоден ѝ обясни защо на практика бе признала вината си пред Сано, и древната императрица се съгласи, че постъпката ѝ е дръзка, но разумна. Правилно е да защитава сина си от подозренията на детектива, защото точно синът ти е ключът към успеха ти, добави още Ву Цетиен.

Джокьоден принадлежеше към рода Такацукаса от клана Фудживара. Повечето семейства от куге гледаха на дъщерите си като на възможност за сродяване с императора, но Такацукаса следваха различна традиция. Поколения наред те бяха обучавали дъщерите си в четене, математика, писане, музика, конфуцианска философия, военна стратегия, астрология, древен мистицизъм и изкуството на политиката — всичко онова, което един император трябваше да знае. Преди време те бяха желали нещо повече от властта над императора, бяха търсили начин да изместят настоящата императорска фамилия и да основат свой собствен двор и планираха това да се осъществи посредством жена, която бе способна да следва примера на Ву Цетиен. Само че съдбата бе осуетила амбициите на Такацукаса. Повечето им дъщери не бяха достатъчно умни и силни. А по-обещаващите не притежаваха нужната красота, за да привлекат императора. Родът вече почти бе изгубил надеждите си, когато се появи Джокьоден. Всички

тържествуваха: тя бе точната комбинация от интелект, воля и красота, за да стане първата действаща императрица. Джокьоден си спомняше безкрайните дни на учение и сурова дисциплина. Уроците вливаха предизвикателство и въодушевление в нейния свят, лишен и от двете. От най-ранна възраст тя вярваше в предсказанията за себе си и неизменно се допитваше до духа на Ву Цетиен в трудни мигове. Китайската императрица ѝ бе посочила как да се пребори със съперничките си за благоволенieto на императора, как да стане любимата му наложница и после съпруга, как да се възползва от качествата и недостатъците му. И Джокьоден постепенно пое задълженията на императора. Не след дълго роди наследника на трона принц Томохито. Ву Цетиен ѝ каза да убеди съпруга си да абдикира и да отстъпи трона на сина им. Свещеното огледало, накит и меч — символи на императорския суверенитет — преминаха в ръцете на Томохито и Джокьоден се издигна до най-високия ранг за придворна дама. Тъй като Томохито бе все още дете, тя можеше да го превърне в инструмент за задоволяване на собствените си амбиции. Но по пътя на нейния напредък изникна сериозна пречка. Ву Цетиен я посъветва внимателно да прецени силите си и ако се налага, да заобиколи проблема. А проблемът беше появата на левия министър Коное в качеството му на неин ухажор. Никога не си позволявай да попаднеш във властта на мъж, предупреди я китайската императрица. Мъжете са падението на жените! Но левият министър бе събудил потребности, които Джокьоден бе потискала, докато преследваше мечтите си. Той я накара да осъзнае колко силен е копнежът ѝ за нежност. Увлечена от тази своя любов, тя му се довери и той я предаде. Когато отново се обърна за помощ към Ву Цетиен, тя ѝ отвърна: Никога не губи време да съжaliaваш за миналото. Нима смъртта на левия министър не е разрешение за проблема ти? А сега древната императрица я съветваше да се сниши и да изчака бурята да отмине, а също и да прекрати дейностите си, за да не ги разкрие следователят на шогунa. Но Джокьоден не можеше да чака. Моментът бе от изключително значение и ако спреше сега, рискуваше да загуби всичко. Накрая императрицата майка помоли своята духовна наставница да ѝ предскаже бъдещето, а Ву Цетиен отвърна, че я очаква колкото добро, толкова и зло. След това духът ѝ изчезна от пламъка на свещта.

Джокьоден тъжно затвори малкия буцудан. Трябваше да следва собствената си съдба. Помоли се горещо съдбата да не ѝ отреди екзекуция за убийство и държавна измяна.

[\[1\]](#) Императорска династия в Китай — 618–907 г. — Б.пр. [↑](#)

ГЛАВА 28

Вестта пристигна точно когато Янагисава се готвеше да отиде на екзекуцията на йорики Хошина. Капитанът на стражите влезе задъхан и съобщи, че Хошина е изчезнал.

— Как тъй „изчезнал“? Хошина бе затворен в килия! Пазеха го стражи! — разгневи се дворецовият управител.

— Снощи сосакан сама е издал заповед за преместването му — обясни капитанът. — И двама дошин са го извели. Било им е наредено да го охраняват, но те са негови подчинени и той ги е убедил да го пуснат.

— Защо не са го заловили?

— Все още го издирват, защото той накарал приятелите си да му обещаят, че ще изчакат до изгрев-слънце и чак тогава ще докладват за бягството му. Тъй че има голяма преднина.

Янагисава се опита да сложи в ред чувствата си. Бягството на Хошина го разгневи жестоко. С информацията си за саботажа на Янагисава срещу поръчано от шогуна разследване, жив и на свобода йорики се превръщаше в смъртна опасност. И въпреки това, дори и обладан от страх, дворецовият управител почувства облекчение. Може би щяха да се срещнат отново някой ден.

Но когато се обърна към капитана на стражите, каза:

— Искam тези дошини да бъдат екзекутирани за пренебрегване на дълга си!

— Вече са мъртви — отвърна капитанът. — След като докладваха на шошидай, че са пуснали Хошина, и двамата извършиха сепуку.

— Искam войниците да преровят целия град и да не спират, докато не открият Хошина — заяви Янагисава.

— Да, ваша светлост.

Капитанът излезе, а Янагисава се облегна на стената целият разтреперан. Наложил си да не мисли повече за Хошина. Все още му предстояха важни дела. Трябваше да се срещне със Сано в часа на

петела^[1], а дотогава щеше да остави войниците на шошидай да продължат диренето на метежниците и сам да се заеме с уликите, които бе запазил за себе си.

Припряно съблече черните си церемониални одежди и си сложи памучно кимоно с цвят на избеляло индиго, сини панталони и сламени сандали. Дрехите бяха подходящи, но той изглеждаше твърде чист. Излезе навън в градината и се натри с пръст и пепел. Освен това се нуждаеше от нещо, което да скрива лицето му. Грабна една избеляла от слънцето оръфана сламена шапка, окачи мечовете си на и кръста и застана пред огледалото — изглеждаше досущ като изпаднал ронин.

Измъкна се незабелязано през задната порта на замъка Ниджо, но веднъж озовал се на улицата, започна да се съмнява доколко разумно бе начинанието му. Чувстваше се дребен и беззащитен, минаващите самураи му хвърляха презрителни погледи, никой не му правеше път, да не говорим за разточителните прояви на уважение, които обикновено предизвикваше появата му.

Когато стигна до императорския дворец, свърна на изток към задната порта, където според доклада на Хошина тайнственият посетител на Джокьоден й носел съобщения всеки ден по това време. Янагисава не се надяваше, че наистина ще види неуловимия момък, познат като Хиро, но пък това бе една от двете улики, с които Сано не разполагаше.

Дворцовият управител се смеси с другите пешеходци и докато крачеше, тайно наблюдаваше портите. После пресече улицата и влезе в една малка гостилница, от която имаше чудесна видимост. Седна на издигнатия дървен подиум, колкото се може по-далеч от другите клиенти. Беззъба старица докуцука при него да го обслужи.

— Купа фиде и чай — каза Янагисава, без да откъсва поглед от портата на двореца.

Носачите продължаваха да пристигат с нови стоки за императорската резиденция. Скоро храната на Янагисава дойде. Чаят имаше вкус на водорасли в застояла вода, а фидето беше станало на каша. Времето се точеше и Янагисава си даваше вид, че отпива от чая. Точно когато вече бе почнал да губи надежда, до портата се приближи самотна фигура. Беше напет младеж, облечен в кимоно на кафяви и черни карета; косите му бяха събрани на кок. Приличаше на търговец. Носеше червен цилиндричен калъф за свитъци. Янагисава се приведе

напред, за да вижда по-добре. Мъжът спря при стражницата и размени няколко думи с часовоя. Дворцовият управител бе усъвършенствал уменията да чете по движението на устните и лесно различи думите на непознатия: „Имам съобщение за уважаемата госпожа Джокьоден.“ След малко портите се отвориха и от тях излезе придворна дама с изискана външност. Тя пое калъфа, поклони се и се прибра обратно. Портите се затвориха. Янагисава едва успя да съдържи въодушевлението си. Значи Хошина не го бе излъгал. Съсредоточи вниманието си върху пратеника, който се облегна на каменния зид на двореца и зачака отговора. Кой бе той? Таен любовник? Не, мъжът имаше интелигентен вид, но лицето му бе доста грозновато, с щръкнали напред зъби. Янагисава се надяваше, че тайнствените посещения нямат нищо общо с прелюбодеяние, а са свързани със заговора срещу Токугава.

Не след дълго портите се отвориха отново. Жената върна калъфа на пратеника, който се поклони в знак на благодарност. Янагисава потисна порива си да хукне през улицата, да арестува мъжа и да конфискува съобщението. Ако се окажеше, че няма нищо общо с убийството, щеше да изглежда още по-голям глупак, отколкото до момента. Пратеникът тичешком се отдалечи надолу по улицата. Янагисава се надигна да го последва, но беззъбата старица, която му бе сервирала, избърза към него.

— Дължиш ми пет зени^[2] — изскърца тя и му препречи пътя.

Янагисава се втренчи неразбиращо в нея; той никога не носеше пари — подчинените му плащаха разносните. Сега виковете на старицата привлякоха публика, пратеникът бързо се отдалечаваше. Дворцовият управител извади мечата си и го размахаше към старицата:

— Няма да ти плащам за този боклук. Махни се от пътя ми!

Жената се подчини, но го обсипа с ругатни. Пратеникът се шмугна в една странична уличка. Янагисава го последва, заобикаляйки някакъв уличен търговец, натоварен с кошници. Хиро навлезе в лабиринт от тесни улички, където над тясното пространство между балконите висеше простряно пране. Пътят му криволичеше встрани от главните улици. Той постоянно се оглеждаше. Дали носеше заповеди от Джокьоден за престъпниците? Щеше ли да го отведе до скривалището им?

Докато се промушваше между сергии с храна около един параклис, Янагисава усети как кръвта му кипва от упоителна енергия. Неизвестен, без ограничения на протокола или антуража, той се чувстваше бърз и невидим като вятър. Всеки друг досега да бе изпуснал пратеника, но Янагисава го следваше без усилие. Със същата интуиция, която му помагаше да предсказва ходовете на другите в политическата игра, той предсещаше резките му завои, заблудили дворцовите стражи, които се бяха опитали да проследят непознатия. Винаги бе притежавал чудесно чувство за ориентация; сега си представяше пътя, все едно че гледаше карта на Мияко. В момента се намираха в главния търговски район. Където и да се окажеше скривалището, той беше в състояние да отведе там войници, които да арестуват метежниците. В това тайно преследване той неочаквано постигна изостреното съзнание, дирено от поклонниците на Бушидо. Духът на самурая в него се разпали и търсенето на улики вече му изглеждаше по-приятно, отколкото саботаждът на съперника му.

Пратеникът се шмугна в един проход, тъй тесен, че едва позволяваше двама души да вървят един до друг. От дюкяните стърчаха отвесни табелки, изобразяващи теглилки за мерене на злато — това бе районът на банкерите. Внезапно пратеникът изчезна в един магазин. Янагисава спря озадачен. Магазинът не изглеждаше като място, където да се събират престъпници или да се крие незаконно оръжие. Пратеникът на Джокьоден вероятно го бе забелязал и бе минал през магазина, за да му избяга. Янагисава избърза напред. На табелата на магазина пишеше „Банка «Дайкоку»“. Янагисава надникна в тясното пространство в предната част. Долови звън на монети, бързо щракане и разговори на висок глас — служителите брояха пари, някои събираха суми, други тракаха с мънистата на своите соробан, дървени сметала, трети преговаряха с клиенти. Чиновниците носеха същите черно-кафяви униформи като тази, която Янагисава бе проследил от портите на императорския дворец. С облекчение той видя своята жертва да показва калъфа на възрастния собственик, който седеше отделен и претеглеше няколко златни слитъка. После собственикът и пратеникът минаха през една врата, която водеше към задна стая, и Янагисава избърза надолу, свърна по първата пресечка и се озова на улицата зад магазина. Трябваше да разбере какво бе съобщението на свитъка и какво общо имаше банката с Джокьоден.

Задната улица бе очертана от два реда зловонни нужници; бездомни кучета риеха в мръсни кофи за боклук. Сбърчил нос от погнуса, Янагисава се промъкна до задния прозорец на банката и видя сумрачен кабинет, обзаведен с рафтове и железни сандъци. Собственикът и пратеникът седяха на пода.

Куриерът отвори калъфа, извади някакъв документ, я разпъна го на масата и впери поглед в красиво изписаните колони.

— Тя е доволна от нашата работа — прочете дворцовият управител по устните му.

— И как не — отвърна собственикът. — Нашите вложения са с отлична възвръщаемост — Янагисава напрегна очи да прочете ръкописа, но почеркът бе дребен, а разстоянието — прекалено голямо. — Какви са нейните нареждания? — попита собственикът. Пратеникът прочете високо от свитъка: — Да се купят двеста товара дървен материал, хиляда товара дървени въглища, две хиляди — със соя и три хиляди бъчви с масло.

Джокъоден вероятно събираше запаси, за да изхранва войските си, предположи Янагисава. Обзе го въодушевление. Тези сведения пряко я свързваха със заговорниците.

— Мъдро решение да се купува сега — каза собственикът. — Предричам покачване на цените точно на тези стоки, и то скоро.

Янагисава ликуваше — значи въстанието щеше да е скоро.

— „Да се прехвърлят петстотин кобана^[3] на личната ѝ сметка“ — прочете пратеникът.

Това заем ли беше, за да се финансира въстанието? Смелостта на Джокъоден впечатли Янагисава. Може би беше убила левия министър, защото бе разкрил незаконните ѝ сделки?

Внезапно от две противоположни посоки по улицата към Янагисава се втурнаха двама огромни самураи. Те го хванаха, измъкнаха му мечовете и го проснаха по очи на мръсната земя. Тежко стъпало притисна врата му. Вратата се отвори и гласът на собственика попита строго:

— Защо се въртиш около моя кабинет?

— Пуснете ме да се изправа! — заповяда Янагисава разгневен. — Знаете ли кой съм?

— Да! Някой, който планира банков обир — чифт обути в сандали ходила и късо кимоно попаднаха в полезрението на

Янагисава. Този човек носеше джите — отбранителното оръжие на понисшите служители в силите на реда. — Арестуван си!

Помощниците на дошина вързаха китките му, дръпнаха го да се изправи на крака и го подкараха надолу по уличката.

— Ако не ме пуснете веднага — беснееше Янагисава, — ще съжалявате! Аз съм наместникът на шогуната!

— Да, а пък аз съм шогунът — присмя му се дошинът. — Ей сега ще се разходим до полицейското управление и ще видим кой си.

[1] Между 17 и 19 часа — Б.пр. ↑

[2] Японска дребна монета — Б.пр. ↑

[3] Японска старинна златна монета — Б.пр. ↑

ГЛАВА 29

След като си тръгна от Джокьоден, Сано пое към стаите на императорските наложници. Асагао вече не беше заподозряна, но той имаше нужда да уточни някои неизяснени обстоятелства около нея.

Намери я да си почива полегнала върху възглавници на сенчестата веранда. Придворни дами поклащаха големи ветрила, за да ѝ правят хлад. Облечена в многопластови роби в пастелен цвят, Асагао носеше косите си на отпусната плитка! Лекар в тъмносиня дълга престилка я хранеше от керамична купа. Когато Сано изкачи стъпалата на верандата, тя се обърна към него. Тревога сгърчи лицето ѝ. Лекарят му хвърли гневен поглед.

— Госпожа Асагао не бива да бъде безпокоена — каза той. — Тя има нужда от отдых и покой.

Сано коленичи до Асагао, поклони се и каза:

— Искрено се извинявам за мъките, които ви причиних. Беше ужасна грешка и аз ви умолявам да ми простите. Дошъл съм да ви помоля за съдействие. Ще бъдете ли така любезна да отговорите на няколко въпроса?

Съпругата на императора се намуси.

— И защо да го правя? — попита тя мрачно.

— Защото разкрих заговор за отхвърляне режима на Токугава — каза Сано — и той почти сигурно е свързан с убийствата. Наложително е да хвана извършителя, преди да е посегнал на още някого или да е подпалил гражданска война в страната, а негово величество императорът и вашият баща все още са обект на разследване — Сано замълча, за да даде възможност на Асагао да осмисли думите му, и после каза: — Не бива да допускаме и други грешки. Може би има и други невинни, които са били набедени като вас...

Асагао се сви върху възглавниците; очите ѝ шареха като мренки, които се опитват да се изплъзнат от рибарската мрежа. Макар че по всяка вероятност не блестеше с интелигентност, Сано бе доловил в нея

вродена хитрост. Тя схвана неизказаната заплаха към роднините ѝ, ако не му окажеше съдействие, и направи немощен опит да стане.

— Не ми е добре — изрече жално тя. — Внесете ме вътре.

Лекарят и придворните дами понечиха да ѝ помогнат, но Сано бе твърдо решен да не ѝ позволи да се възползва от болестта си, за да му се изплъзне.

— Оставете ни — нареди той на помощниците ѝ. Те се подчиниха с неохота. Асагао се сви разтреперана върху възглавниците, изплашена и в същото време непокорна. Сано каза: — Нека поговорим за нощта, в която е бил убит Коное. Казали сте на съпругата ми, че сте били с вашите придворни дами. По-късно те признаха, че сте излезли тайно, за да се срещнете с някого. Кое от двете е истина? Къде бяхте?

Асагао отвърна:

— Бях в колибата за чаена церемония. С баща си.

Сано позна историята, която десният министър бе разказал на дворцовия управител. Освен това той знаеше, че по това време къщурката е била заета от двойка любовници. Очевидно Ичиджо бе подучил дъщеря си да потвърди неговата лъжа. Вероятната причина за лъжата ѝ подсказа на Сано как да обърне мотивите на Асагао в своя полза.

— Някога присъствали ли сте, докато баща ви е обучавал императора? — попита Сано.

— От време на време — гримаса на недоумение сбърчи челото ѝ.

— И за какво си говореха?

— Не помня. Не обръщах много внимание — Асагао говореше припряно и напрегнато, сякаш се надяваше, че невежеството ще я пази, докато успее да прецени накъде се насочва разговорът.

— Негово величество говореше ли за императори от миналото, правили опити да отхвърлят военната диктатура? — попита Сано. — Някога изразявал ли е желание да стори същото?

В очите на Асагао просветнаха разбиране и уплаха. Тя седна и изрече троснато:

— Не. Никога.

— Съпругът ви иска да управлява Япония, нали? — продължи Сано. — И води не само въображаеми боеве, а планира действителна битка. Казал ли ви е, че струпва оръжие в Мияко и набира войска за въстание срещу Токугава?

— Той не би направил такова нещо! — извика Асагао.

— Така ли? — каза Сано, като се питаше дали Асагао е искрено изненадана. — Томохито е отегчен от затворения си живот и е надъхан от някого с неосъществими мечти за слава. Но организирането на заговор е държавна измяна и дори един император не може да избегне смъртно наказание.

— Не знам за какво говорите — в очите на Асагао проблесна паника. — Томочан никога не би направил опит да отхвърли бакуфу!

— Вчера оръжието и метежниците са били в една къща, собственост на владетеля Ибе от провинция Ечизен. Негово величество споменавал ли е за това?

— Не!

— А може би левият министър е разкрил плановете на императора? — подхвърли Сано. — Коное е бил шпионин на мецуке, знаехте ли? И се е канел да докладва за престъплението му? Къде беше Томохито в нощта на убийството?

— Томочан не беше в градината. Той не е убиец! — отчаяният поглед на Асагао диреше помощ, но дворът бе празен и застинал в покоя на горещината.

— Откъде знаете къде е бил негово величество, след като сте били с баща си в колибата за чаена и церемония? — Сано стана и се надвеси над Асагао. — Една и съща история не може да предостави алиби и на двамата. Май ще трябва да отправя обвинение за убийство и държавна измяна към единия от двамата. Вие можете да ми подскажете кой да бъде.

— Не! — Асагао се опита да стане, но краката ѝ се оплетоха в полите ѝ и тя се строполи безпомощно върху възглавниците.

— Естествено, вие искате да спасите баща си, той ви е дал живот, отгледал ви е, ваш дълг е да го защитите. Ами дългът ви към императора? Неговото алиби и за двете убийства е твърде неубедително. Той се нуждае от вас, за да отклоните подозренията ми от него... и да ги насочите към другиго.

— Моля ви, оставете ме — изплака Асагао. Лицето ѝ бе плувнало в пот; бледите ѝ устни трепереха. — Не ме карайте да върша това!

Потискайки жалостта си към нея, Сано каза:

— Ако се установи, че негово величество е извършил държавна измяна, на трона ще се възкачи друг император и ще си избере нова съпруга. Вие ще бъдете низвергната до ранг на обикновена придворна и с малко късмет бихте могли да се омъжите за благородник. Или да постъпите в манастир... — Асагао си представи унижението. Сано продължи безмилостно: — Ако искате това, тогава нека изборът ви падне на баща ви. Ако ли не, може би трябва да размислите доколко разумно е да го прикривате за сметка на императора — Сано остави ехото от тежките му думи да заглъхне. Асагао изплака и се сгуши в собствената си прегръдка. Сано попита с възможно най-суров глас: — Къде бяхте по време на първото убийство?

Поражението изсмука напрежението от тялото на Асагао и тя избухна в сълзи.

— Бях в колибата за чаена церемония — каза тя, — но баща ми го нямаше там. Бяхме с моя... любовник, кампаку Годжо... — Сано свърза събитията. Рейко бе видяла как Асагао флиртува с кампаку Годжо, и явно двамата любовници в колибата са били именно те. Тя имаше алиби, но не смееше да го използва, защото щеше да стане ясно, че изневерява на император Томохито. — Казах, че баща ми е бил с мен, само защото той ме помоли — сълзи се стичаха по лицето ѝ и тя ги избърса с ръкав. — Изобщо не съм го виждала онази нощ...

Тя бе отхвърлила кръвната връзка в името на плътската наслада и властта, бе пожертвала родния си баща, за да защити Томохито. И въпреки това Сано не изпита удовлетворение, че е опровергал алибито на десния министър. Ненавиждаше се, че бе подвел Асагао. Диренето на истината често налагаше използването на най-низки средства.

— Благодаря ви, госпожо Асагао — каза Сано и добави: — Съжалявам.

Скръбният ѝ поглед го изгаряше. Засрамен и потиснат, той отиде до вратата и извика прислужниците. Докато те я водеха към къщата, тя се обърна към Сано и между пресекливи ридания заяви:

— Баща ми не беше в езерната градина по време на убийството, но аз знам кой беше — отчаяно коварство блесна в зачервените ѝ очи: — Бившата жена на левия министър.

— Какво? — Сано изтръпна от изненада. Козери? В двореца в нощта на убийството? Но тя имаше алиби... всъщност дали? Освен това я нямаше и при второто убийство... или...? Сега Сано осъзна, че

това бе важната информация, която той бе забравил да потърси от Козери. Нима привличането, което изпитваше към нея, го бе направило тъй небрежен? В съзнанието му покълна неясно съмнение. То набъбна в подозрение и после в гняв, щом си даде сметка, какво бе сторила Козери.

Асагао избухна в грозен кикот.

— Козери ви е изиграла, нали? Попитайте я защо онази вечер той искаше да бъде съвсем сам в езерната градина! Попитайте я защо тя беше там! Попитайте я как умря първият ѝ съпруг. Попитайте я какъв беше съпружеският ѝ живот с левия министър. После я попитайте къде е била, когато умря другият мъж...

Докато прислужниците отвеждаха Асагао, подигравателният ѝ кикот продължаваше да кънти.

ГЛАВА 30

Сано изпита желание незабавно да хукне към Козери и да ѝ представи твърденията на Асагао, но първо отиде до стражницата при портите на двореца, за да провери записаните влизания и излизания в дните на двете убийства. След това посети семейството на Козери благороднически клан, чиито членове живееха в района на куге в двореца. Научи достатъчно, за да се убеди, че е допуснал фатална небрежност. Трябваше да поправи грешката си, но първо му предстоеше да се срещне с Янагисава.

Когато пристигна в замъка Ниджо, слънцето над западните хълмове бе станало оранжево; гонгове оповестяваха поредния обред, посветен на Обон. Пазачът при портата каза на Сано:

— Дворцовият управител излезе рано тази сутрин и още не се е върнал.

От другата страна на улицата Сано видя Маруме и Фукида да се шляят пред една чайна, а той им бе заръчал неотлъчно да следят Янагисава.

— Янагисава го няма — каза той.

Двамата детективи бяха изненадани.

— Изобщо не сме го виждали да излиза — оправда се Маруме.

— Измъкнал се е буквално под носа ви — констатира Сано разочарован. Не му стигаше проблемът с Козери, ами сега и изчезването на Янагисава.

В това време пристигна капитанът на охраната и съобщи на Сано, че дворецовият управител е бил арестуван и сега се намира в сградата на полицията. Придружен от детективите си, Сано пое към главното управление и там завари Янагисава, обграден от няколко войници. Всички йорики и дошин лежаха проснати на пода с разперени ръце. Шошидай Мацудайра бе коленичил пред дворецовия управител и го гледаше страхливо. Дрехите на Янагисава бяха мръсни и раздърпани. Покритото му със синини лице бе изкривено в свирепа гримаса.

— Това е непростима обида! — крещеше той на шошидай. — Ако един от вашите йорики не ме беше разпознал, сега щях да бъда в затвора!

— Хиляди извинения — изхленчи шошидай. — Моля, простете на служителите ми за тази ужасна с грешка. Те ще бъдат наказани сурово. Уверявам ви, няма да се повтори.

— Погрижи се за това — нареди Янагисава — или всички ще бъдете избити! — след което добави: — И се постарайте да намерите йорики Хошина до сутринта. Свободни сте!

Полицайте побързаха да напуснат.

— Той е предрешен — удиви се Фукида. — Ето как е минал покрай нас. Кой би предположил, че ще го стори?

Сано се приближи до Янагисава:

— Защо са ви задържали? — попита го той.

При появата на Сано лицето на Янагисава потъмня от гняв и той не отговори.

Шошидай каза смирено:

— За опит да ограби една банка в търговския район.

— Не беше така! — възрази Янагисава с ледена настойчивост. — Вървах и си върших работата, когато трима главорези ме нападнаха. В полицията повярваха на търговеца, който ме обвини, че съм се опитал да открадна мръсните му пари...

— А какво сте правили в тази част на града? — попита Сано. — И защо сте облечен така?

— Това няма нищо общо със случая — заяви Янагисава. — Не ти дължа обяснение.

Сано последва дворцовия управител навън от сградата.

— Защо заръча да открит йорики Хошина?

Язвителна усмивка огря лицето на Янагисава, докато се качваше на коня си:

— Защото заложникът ти е избягал.

Още неприятности! Сано скри тревогата си. Щом Хошина е изчезнал, той вече нямаше с какво да принуждава Янагисава да се придържа към уговорката им. По-добре да намери йорики преди хората на дворцовия управител. Той и детективите му яхнаха конете си и поеха надолу редом с Янагисава. Аленият диск на слънцето се

носеше над хълмовете, забулен от дим и мъгла. Задухът бе пропит с тежката миризма на сгорещена мазнина от кухните.

— Намерихте ли престъпниците и оръжието? — обърна се Сано към Янагисава.

— Не още.

Сано му съобщи, че Асагао е отрекла алибито на баща си, и той отвърна загадъчно:

— Значи десният министър се превръща в основен заподозрян?

— Но не оневинява останалите заподозрени — каза Сано. Мисълта за Козери разяждаше съзнанието му като гноясала рана. — Джокьоден отказа да ми съобщи къде е била по време на второто убийство, и освен това засега не сме открили връзка между Ичиджо и заговора.

— Засега!

Янагисава изплющя с юздите и избърза пред Сано.

— Едва ли си е вървял невинно по улицата — изсмя се Фукида.

— И освен това знае нещо, което не ни казва — добави Маруме.

Сано кимна унило, като си мислеше, че е трябвало да отстрани Янагисава още докато бе имал тази възможност. Даде нови указания на Маруме и Фукида и се разделиха. Трябваше бързо да поправи грешката си с Козери. Имаше намерение да поеме направо към храма Кодай, но Рейко сигурно изгаряше от нетърпение да чуе последните новини. Завари съпругата си да похапва оризови кюфтета, печена риба и зеленчуци. Сано коленичи срещу нея. Тя още му се сърдеше заради снощната рязкост.

— Престъпниците и оръжията още не са открити — каза й той.

Свела очи към храната, Рейко попита:

— Искаш ли да го изядеш? Май не съм много гладна — после се загледа в мечовете на кръста му. Обикновено ги сваляше, когато се прибираще у дома. — Пак ли ще излизаш?

— Да — отвърна Сано. Бе толкова напрегнат, че сърцето му заби учестено.

— Къде отиваш?

— Да се срещна с Козери — името бе с вкус на отрова.

— Отново? — сега Рейко вдигна изпълнени с тревога очи и го погледна в лицето. — Защо?

— Асагао твърди, че Козери е била в двореца по време на първото убийство, а в императорските сведения това не е отразено. Но пък е записано, че е била там в деня, когато е бил убит Айсу. Отишла е да види семейството си. Пристигнала вечерта, прекарала нощта в тяхната къща и на сутринта си тръгнала. Било първото ѝ посещение, откакто постъпила в манастир преди петнайсет години. Освен това Асагао каза да питам Козери как е починал първият ѝ съпруг, който е бил секретар на левия министър. Казвал се е Ръозен, а това е мъжът, когото е убил Коное, преди да бъде вербуван за мецуке — твърде късно Сано бе свързал Козери с престъплението, поставило Коное във властта на бакуфу. — С оглед на тези нови факти трябва да я разпитам отново.

Изречението на Рейко стана насмешливо.

— Два пъти вече разговаря с нея, а не си получил никаква информация — нито къде е била по време на убийствата, нито как е умрял първият ѝ съпруг!?! Не си ли направи поне труда да прочетеш доклада на мецуке, който ти прати Янагисава?

— Не — призна Сано, изгарящ от срам. — Всеки път, когато бях с Козери, съзнанието ми се замъгляваше по особен начин и все имах чувството, че остава нещо важно, което забравям да попитам. Сега вече зная защо. Монахините в храма Кодай практикуват шугендо. Козери съсредоточава мисловната си енергия върху съзнанието ми и ми пречи да я попитам къде е била по време на убийствата.

Рейко го гледаше с недоверие:

— Козери е използвала магическа сила, за да ти въздейства? Хайде де! Май не си ѝ задал важните въпроси, защото си решил, че е невинна. Как може да проявяваш пристрастие към заподозрян? А пък упрекваш мен, че съм се доверила на Джокьоден?

— Като стана дума за Джокьоден, трябва да ти кажа, че тя и Коное преди време са били любовници.

— Нима? Интересно. И как го разбра?

— От самата императрица майка, която между другото спомена, че ти си знаела. Защо не ми каза?

Рейко изпъна рамене, вирна брадичка и отвърна:

— Тя ме помоли да го пазя в тайна. Така или иначе, моята причина да ѝ се доверя е по-основателна от твоята да проявяваш

пристрастие към Козери — Рейко присви очи, обзета от подозрение. — Тя красива ли е?

Атмосферата в стаята се изпъна като платно, издуто от бурен вятър. Сано се засмя пресилено.

— Козери е монахиня. Главата ѝ е обръсната, а и вече не е в първа младост.

— А красива ли е? Не ми отговаряй... виждам отговора, изписан на лицето ти. Не заради магия, а заради увлечението ти по Козери си забравил да я попиташ за алибито ѝ, преди да решиш, че е в невинна... — Рейко се отдръпна от него.

Сано долови обидата зад гнева в гласа ѝ. Той се изправи, бързо отиде при нея и посегна да хване стиснатите ѝ ръце.

— Не е това, което си мислиш — каза той, гузно потискайки спомена как гали Козери. — Нищо не се е случило.

Рейко скри ръце зад гърба си, за да не може той да ги докосне.

— За толкова глупава ли ме смяташ? — извика тя и рязко се обърна с гръб към него. По треперенето на раменете и пресекливото ѝ дишане Сано разбра, че плаче. Болката ѝ прониза сърцето му. Тя бе тъй красива и горда. Как бе могъл да пожелае друга, освен Рейко? Той каза:

— Козери се намеси в мислите ми. Това е всичко — изпита угризения на съвестта заради лъжата. — Обичам само теб и никой друг.

— Не ти вярвам! — отсече Рейко с рязък и напрегнат тон.

— Не ми вярваш, защото не си виждала Козери.

— Не, не съм, но вече е време да се запозная с нея.

Ужасен от тази мисъл, Сано побърза да ѝ възрази:

— Идеята не е добра. Ако Козери е убийца, тя е опасна. Може да те нарани. Няма нужда ти да...

Презрението в очите на Рейко пресече оправданията му.

— Напротив! — каза тя. — На мен ще ми върви повече да я разпитам.

Сано осъзна, че всъщност няма избор.

— Добре — каза той. — Пригответи се, отиваме в храма Кодай.

Когато пристигнаха, Рейко и Сано разбраха, че Козери не е в манастира, тъй като бе отишла с другите монахини да изпълнява ритуални танци в параклиса Гион. Изминаха пътя дотам в мълчание.

Откакто бяха тръгнали, Рейко не бе продумала на Сано нито дума. Дълбоко в себе си не вярваше, че между него и Козери се е случило нещо, но ненавиждаше ревността си.

Внезапно си спомни нещо, от което сърцето ѝ спря. Заради всички тези вълнения напоследък нещо важно все убягваше от мислите ѝ. Сега Рейко изчисли, че женският ѝ цикъл закъснява вече с два месеца! Взря се в Сано и каза:

— Изглежда, Козери прекарва извън манастира толкова време, колкото и в него — каза Рейко. — Явно религиозният обет не ѝ пречи нито да се движи свободно, нито да ходи в императорския дворец.

Сано замълча. Нощта бе паднала, но небето искреше в тайнствено мораво. Чайните на Гион сияеха в празнично веселие. Минаха през украсени с ярки фенери тори^[1] и стигнаха до главната постройка на храма. Редица жени в широки бели роби танцуваха плавно под звуците на един-единствен барабан, а на светлината на фенерите бръснатите им глави светеха като бледи луни.

Унесената публика следеше монахините, които се завъртяха едновременно, плеснаха с ръце и описаха кръг.

— Коя е? — попита Рейко с преднамерена невъзмутимост.

Сано посочи.

— Онази между двете възрастни монахини — после добави: — Моля те, бъди внимателна.

— Чакай ме тук — каза Рейко и тръгна към танцьорките, без да откъсва поглед от Козери. Тялото на монахинята бе красиво и грациозно. Очите ѝ с тежки клепачи изглеждаха някак отнесени, а сочните ѝ устни бяха извити в блага усмивка. Не бе в първа младост, но изглеждаше по-скоро без възраст, отколкото на години. Бръснатата ѝ глава само подчертаваше красотата ѝ.

— Козери сан! — извика тя. Монахинята се обърна. Когато видя Рейко, усмивката ѝ угасна и се намръщи озадачена — явно се питаше защо ли една непозната се обръща към нея така безцеремонно. — Искам да говоря с вас — каза Рейко, следвайки Козери, докато кръгът от танцьорки се въртеше.

Несигурност помрачи лицето на Козери, но тя стъпи встрани от кръга, отиде при Рейко и се поклони.

— Да, уважаема госпожо?

Тихият ѝ, съпроводен с нежно придихание глас намекваше за изкушението, което тя представляваше за мъжете.

— Аз съм съпругата на сосакан Сано — представи се Рейко.

— О-о — Козери изглеждаше притеснена. — Не знаех, че е женен. Нямах представа, че е довел съпругата си в Мияко...

— Помагам на мъжа ми в работата му — обясни тя. — Разследваме заедно смъртта на бившия ви съпруг и искам да ви задам няколко въпроса. Моля, елате с мен — Рейко не каза нищо, докато вървяха през тълпите, но когато стигнаха до една пуста градина зад постройката, попита: — Защо не сте казали на сосакан Сано, че в нощта на второто убийство сте били в двореца?

По лицето на Козери се изписа тревога от войнствеността на Рейко.

— Бях просто на посещение при семейството си и не ми изглеждаше важно... Пък и се опасявах да не си помисли, че аз съм убиецът.

— А вие ли сте?

— Не! — Козери се втренчи в Рейко ужасена.

— Знаехте ли, че съпругът ми ще е в двореца същата нощ? — попита Рейко.

— Не, разбрах го едва на следващата сутрин, когато съобщиха, че бил убит. После пък разбрахме, че убитият бил някой друг — Козери облиза нервно устни. — Дори не знам кой е бил онзи човек. Нито за миг не съм излизала от дома на родителите си през цялата нощ — после със смирена умолителна усмивка добави: — Никога не съм искала да причиня зло на съпруга ви. Трябва да ми повярвате.

Рейко я изгледа с презрение.

— Вашите хитрини няма да ми повлияят. Ичиджо, императрицата майка, принц Момозоно и императорът са били уведомени, че съпругът ми отива в двореца. Предполагам, че новините се разпространяват бързо в императорския двор...

— Разбирам накъде биете! — извика Козери, обзета от паника. — Но никого не съм убивала. Ето каква е истината: левият министър дойде в храма ден преди да умре. Каза ми, че щял да затвори манастира и да ме принуди да се върна при него. Нареди ми следващата нощ да отида в езерната градина, за да отпразнуваме един специален случай — Козери преглътна с мъка. — Бях ужасена. Докато

бях негова съпруга, той ме пребиваше почти до смърт. Знаех, че ако ми се наложи да живея отново с него, ще ме убие. Трябваше по някакъв начин да се спася.

— Как би могъл Коное да затвори метоха, когато императорският двор няма власт над религиозните ордени? — попита Рейко с нарастващо недоверие, и Козери вдигна ръце, след което ги отпусна безпомощно.

— Каза, че можел. Аз му повярвах.

— Какъв „специален случай“ сте щели да празнувате?

— Не ми каза. И аз не попитах. Но знаех, че възнамерява да ме насили. Приех да се срещнем и неговите васали тайно ме въведоха в двореца. Отведоха ме в колибата на острова, запалиха фенер и ме оставиха... — „Принц Момозоно твърдеше, че е видял светлина в колибата точно преди двамата с император Томохито да открият мъртвия Коное“, спомни си Рейко. — На масичката в колибата имаше кана със саке и две чашки — продължи Козери. — Докато го чаках, само се молах да ми стигне куражът да го убия... — Рейко не можа да повярва на ушите си. — Да! — Козери отговори на неизречения въпрос. — Смятах да го отрова. Надявах се да се измъкна незабелязано и всички да си помислят, че е умрял от внезапна болест — Рейко слушаше смаяна. — И тогава го чух да крещи: „Помощ!“ Първо го чувах, че тича, а после сякаш започна да се влачи по земята. Дишането му бе силно и странно. Бях онемяла от страх. После... — Козери потръпна и продължи: — ... започна онзи ужасен вик. Продължи сякаш безкрайно. Когато престана, надникнах през прозорчето и видях, че Коное лежи неподвижно целият в кръв — Козери бе решила да го убие, за да не може да я насилва повече, но убиецът ѝ бе спестил труда. Обяснението звучеше смислено за Рейко и скептицизмът ѝ се уталожи. Монахинята продължи: — Бях сигурна, че всички в двореца са чули вика. Всеки момент хората щяха да дойдат и да открият трупа. Не исках да си мислят, че съм го убила аз, затова духнах фенера и избягах. В района на куге попаднах на една противопожарна кула, взех една стълба и се прехвърлих през зида на двореца. Отнесох стълбата със себе си и я хвърлих на една уличка, за да не се разбере, че някой се е измъкнал тайно от двореца. После се прибрах пеша в храма Кодай.

Рейко изпита болезнено съчувствие към монахинята, която бе страдала тъй дълго и бе станала свидетел на ужасно убийство. Но

имаше още въпроси към нея:

— Защо очаквате да ви повярвам? — попита рязко. — Ти си го убила!

— Не съм — извика Козери. — Никому не бих пожелала такава ужасна смърт...

— Дори и на мъжа, убил първия ти съпруг? — кръвта се изтегли от лицето на Козери и остави устните ѝ тъй бледи, че Рейко видя червени следи там, където ги бе прехапала.

— Как... вие откъде знаете? — после, след безкрайна пауза, каза едва чуто: — Добре, признавам, мразех Коное от дъното на душата си... за това, че беше убил Рьозен, светлината на моя живот, и че стана причина да загубя детето си... Стотици пъти през годините съм искала да го убия, но не го сторих. Избягах в храма Кодай, за да намеря покой и просветление за душата си...

— И монахините са те научили как да управляваш мисловната си енергия чрез гласа си, как да владееш силата на киай — прекъсна я Рейко. — Само още не знам как си се свързала с васалите на даймио Ибе, за да организирате заговора срещу шогуна... Къде скрихте оръжията, а?

Козери я гледаше като обезумяла.

— Нямам представа, за какво ми говорите! — извика накрая. — Но знам нещо, което съпругът ви може би също трябва да научи. Нещо, което ще помогне на разследването му. Когато си тръгвах от езерната градина, видях в сенките да се спотайва десният министър Ичиджо. Той не ме видя, но аз го познавах от времето, когато живеех в двореца...

В този миг в далечината долетяха виковете на Сано:

— Рейко! Къде си?

Рейко се озърна тревожно и понечи да тръгне към мъжа си. Тогава Козери я спря с тъжен глас:

— Опитах се да прелъстя съпруга ви, защото го желяех, а не за да го измамя. Но не успях. Сега, след като ви познавам, разбирам, че той обича вас. Желаете ме, но не можеше да ви изневери.

Рейко спря наред пътя си. После се втурна да търси Сано. Не знаеше какво да мисли, нито как да постъпи. И дали да вярва на Козери, че е видяла Ичиджо в езерната градина през онази фатална нощ.

[\[1\]](#) Врата по пътя към храма (яп.) — Б.пр. [↑](#)

ГЛАВА 31

В часа на глигана^[1] търговията по улица „Каварамачи“ бе замряла, ако не се смятаха няколко чайни, които още светеха.

Широкият път, който минаваше на север и на юг покрай главния търговски район на Мияко, приличаше на дълъг тунел, осветяван от запалените в чест на Обон фенери. През оредяващата тълпа празнуващи вървеше Ичиджо — самотна фигура в скромно сиво кимоно и сламена шапка вместо обичайните дворцови одежди. Опирайки се на абаносовия си бастун, крачеше доста бързо за човек на неговата възраст. Вървеше, без да се озърта. Елегантният му профил и увисналите му рамене бяха приведени напред, сякаш нямаше търпение да стигне там, накъдето се беше запътил.

Дворцовият управител го следваше на прилично разстояние, предрешен като ронин. Десният министър очевидно не смяташе, че някой може да го следи, или просто не го беше грижа. Не се държеше като човек, тръгнал на тайна мисия, но Янагисава смяташе, че поведението му лъже. Шпиони му бяха съобщили, че тази вечер Ичиджо ще излезе от двореца сам. Дали това предвещавахе една от тайнствените разходки, за които бе споменал йорики Хошина?

Янагисава бе проучил разни неща и за Джокоден. Слугите твърдяха, че са я видели в кабинета ѝ малко преди да чуят вика, убил Айсу. Била е там и когато стражите са пристигнали да я уведомят за второто убийство. Никой не я бе виждал другаде. Янагисава не знаеше защо тя бе отказала да признае това пред Сано, но му изглеждаше малко вероятно да се е измъкнала тайно навън, да е убила Айсу и пак да се е върнала в кабинета си, без някой да я забележи. Това, че не бе убила Айсу, съществено намаляваше вероятността да е убила Коное. Не беше изключено пратеникът на банка „Дайкоку“ да няма нищо общо със заговора. Така че Ичиджо оставаше главният заподозрян. Янагисава не бе съобщил на Сано за ежемесечните загадъчни измъквания на Ичиджо от двореца. Това бе втората улика, която бе скриел от новия си „партньор“. Ичиджо спря при една от портите на

укреплението, размени няколко думи с пазача и продължи нататък. Янагисава забърза след него.

— Пусни ме да мина — нареди той на пазача. — Бързо!

— Кажи си името и по каква работа — пазачът изгледа с презрение бедняшкия външен вид на Янагисава.

Този път Янагисава бе подготвен за срещи с бюрокрацията. От кесията на кръста си извади малък свитък, който удостоверяваше името и ранга му. Показа го на пазача и той го пусна да мине. Извън укреплението дворецовият управител зърна Ичиджо да крачи бързо към ред стълби, които се спускаха до реката. Десният министър слезе по стъпалата и прекоси моста Годжо. Продължи нататък в една пуста махала със струпани нагъсто къщи. Дали Ичиджо не е предводителят на метежниците? Дали сега не отива в скривалището им? Янагисава неистово се боеше да застане очи в очи срещу цяла банда ронин и свещеници воини. Десният министър ускори крачка. Постройките отстъпиха пред защитен ров с проблясваща в него вода. До него се издигаше обрасла с трева могила на височината на околните къщи и може би към стотина крачки в диаметър. В горната ѝ част няколко каменни стълба оформяха нещо като ограда около малко плато, заслонено от невисоки дървета. На платото се издигаше каменен монумент, оформен като ниска тантуреста пагода. Светлини отдолу осветяваха издълбания в камъка надпис. Янагисава разпозна Ушната могила — паметника, издигнат в чест на войната с Корея^[2] преди повече от век.

Ичиджо тръгна по каменните стъпала в подножието на Ушната могила, които се изкачваха до най-високата част на могилата, където в олтар бяха поставени цветя, горящи лампи и съд с димящ тамян. Десният министър не се изкачи догоре, а седна на първото удобно място за почивка. Сложи абаносовия бастун в скута си и избърса чело. После скръсти ръце и застина неподвижен. Янагисава се притаи в един гъсталак и зачака. Времето минаваше. Дворцовият управител започваше да губи търпение. След известно време долови тропот на копита, който все повече приближаваше. Десният министър вдигна глава. „Сигурно тук се среща с бандитите“, предположи Янагисава. Ичиджо бе твърде хитър, за да отиде в скривалището на бунтовниците и да рискува да заведе там шпиони. Една среща на обществено място винаги можеше да мине за случайна. Янагисава бе обзет от страх и

напрегнато очакване. Той искаше да види метежниците, да научи плановете им. Но откриха ли го в това усамотено място, със сигурност щяха да го убият.

От алеята вдясно от него се появиха двама самураи на коне. Те предпазливо огледаха Ушната могила. Ичиджо им махна. Янагисава надникна през бамбуковата решетка на скривалището си. Двамата самураи слязоха от конете си на моста, вързаха животните за стълбовете и се отправиха към десния министър. Последва серия от поклони и поздравя, които Янагисава не успя да чуе. После тримата мъже се настаниха на стъпалата и започнаха да си говорят.

Янагисава се измъкна от скривалището си, заобиколи Ушната могила и се придвижи на пръсти до ръба на рова. Сега различи три гласа, които говореха последователно — един рязък, един хленчещ и гласа на Ичиджо.

— Вие трябваше да ме чакате, а не аз — вас — казваше Ичиджо.

— Дойдохме веднага щом се откри възможност — отвърна грубият глас.

— С тия беди, дето ни се стовариха, трябва да се радвате, че изобщо успяхме да дойдем — изхленчи другият.

— В края на краищата ние рискуваме живота си, за да ви свършим мръсната работа — грубият глас звучеше и войнствено.

— Вие бяхте наясно с рисковете. Но ако не свършите вашата част от сделката, няма да си получите печалбата.

Сърцето на Янагисава се разтуптя. Двамата самураи бяха ронини, може би онези от къщата на владетеля Ибе. Ако под „беди“ се имаше предвид спешното преместване на оръжието, тогава „печалбата“ сигурно бе обещаната плячка от войната.

— Добре, добре, хайде сега да се махаме от тук — излая грубият глас.

Последва кратко мълчание. После Ичиджо попита:

— Те как са?

— Живи и здрави — отвърна хленчещият.

Съюзниците на Ичиджо, помисли си Янагисава.

— Стоката пристигна ли?

— Да. Последната част дойде преди дванайсет дни. Оръжията и мунициите, произведени незаконно и внесени нелегално в Мияко, всеки път по малко.

— Добре тогава — странна тъга прозвуча в тона на Ичиджо. — Мисля, че сега е най-добре да тръгвате.

Последва звън на златни монети.

— Това ли е всичко? — попита с неодобрение грубият глас.

— По-късно ще получите още — каза Ичиджо. Тръпки на възбуждане пронизаха Янагисава. Той бе сигурен, че току-що е станал свидетел на авансовото плащане за подготовка на война срещу режима на Токугава. С огромна наслада Янагисава очакваше да арестува Ичиджо. Нямаше търпение да види изражението на Сано, когато...

Познато усещане, като невидими ръце по кожата му, накара Янагисава да настръхне — някой го наблюдаваше. Той инстинктивно приклепна и огледа с бърз поглед околните алеи и покриви. В мрака не можеше да види никого, но зловещото тайнствено присъствие възроди ужаса от нападението в императорския дворец. Дали убиецът не го следеше отново? Но това беше невъзможно — нали убиецът седеше ей там зад Ушната могила. Янагисава чу как Ичиджо и самураите си говореха, макар че паниката му бе превърнала думите им в неразбираем поток от думи. Възможно ли беше убиецът да не е само един? Можеше ли да е Хошина? Янагисава искаше да научи повече за плана на заговорниците, но трябваше да се махне, и то незабавно. И тогава чу Ичиджо да казва:

— Довиждане. Скоро ще се срещнем отново. Разчитам на вас.

По моста изтрополиха стъпки. Сбруите зазвъняха, докато самураите развързваха юздите. Според Янагисава последните думи на Ичиджо към наемниците означаваха, че той е насрочил въстанието за близко бъдеще. Явно разчиташе на тях да му осигурят още оръжие и войници, докато той самият щеше да продължи нормалното си съществуване до решителната битка. Инстинктът на самурай у Янагисава, заровен толкова отдавна под личните му амбиции и мъки, сега се възроди. Той забрави страха и собствената си сигурност. Бе изпълнен с решимост да залови предателите. Надничайки зад Ушната могила, той видя двамата самураи, яхнали конете си, да се отдалечават надолу по една алея. Скочи, готов да ги последва, но отново усети невидимите очи на скрития наблюдател. Колебанието му костваше шанса. Когато се втурна след тях, от двамата нямаше и следа. Долавяше се само тропотът от копитата на конете им.

[1] Между 21 и 23 часа — Б.пр. ↑

[2] Нападението на Корея (1592–1598), водено от Тойотомиде Хидеюши, завършва с поражение за Япония, но войните на Хидеюши посекли много защитници. Тъй като разстоянието попречило на самураите да изпълнят обичайната си практика и да поднесат на своя командващ отсечените глави на победените си врагове, те отрязали само ушите на четирийсетте хиляди победени корейски войници, запазили ги в солен разтвор, пренесли ги в Япония и ги погребали в Ушната могила. ↑

ГЛАВА 32

— Излизам — каза Сано на Рейко сутринта. Току-що бе получил съобщение от Фукида, което изискваше спешни действия. Фукида му съобщаваше, че Янагисава е тръгнал по следа, за която явно не иска Сано да научи.

Предишната вечер Сано ужасно се бе уплашил заради продължителното отсъствие на съпругата си в Гион и бе тръгнал да я търси. Тя изникна отнякъде тичешком и задъхано му разказа как Козери си е признала, че е била в езерната градина по време на убийството на левия министър, но твърди, че след това е видяла десния министър Ичиджо да се спотайва в сенките. Сано не знаеше дали да повярва, но предположи, че Рейко не му казва всичко. Отчаяно искаше да разбере какво друго са си говорили с Козери, но се страхуваше да пита.

Сега, следван от Маруме и Фукида, той влетя в замъка Ниджо, където Янагисава привършваше закуската си. Вратите бяха отворени и сенчестата градина изглеждаше измамно хладна, но яркото, забулено в мараня небе над покривите вещаеше пореден зноен ден. Сано бе гневен като изгрялото вече жежко слънце и без всякакви предисловия се обърна към Янагисава:

— Кога смятахте да ми съобщите за десния министър Ичиджо?
— замълча за момент и после добави осъдително: — Или въобще не сте имали такова намерение?

— За какво говориш? — самото олицетворение на невинността, Янагисава избърса уста в една кърпа.

Синините по лицето му бяха потъмнели до зловещо синкаво — мораво, но отоците бяха спаднали. — Вече ти казах всичко, което знам.

— Не си правете труда да отричате! — възкликна Сано бесен. — Проследили сте Ичиджо до Ушната могила и сте подслушали разговора му с двамата самураи, с които се е срещнал там.

Ръката на дворцовия управител, която поднасяше купичката за чай към устата му, неволно трепна.

— Аз ви проследих — изфука се Фукида.

Янагисава скочи на крака и втренчи гневен поглед в Сано.

— Глупави подли номера! Убиецът е на свобода, готви се бунт, а ти прахосваш усилия, като пращаш свой паж да ме следи, сякаш съм някой престъпник! Работим заедно, забрави ли?

— Не, не съм, само че очевидно вие сте забравили — Сано се изправи дръзко срещу Янагисава. — Не се опитвайте да изместите въпроса. Това, че наредих да ви следят, се оказа добра идея, нали? Вие нямаше да тръгнете след Ичиджо, ако не е било важно за случая. Искам да знам защо сте го проследили и какво сте научили.

Янагисава се усмихна нагло.

— Нищо.

— Вие бяхте достатъчно близо, за да чуете какво си говорят Ичиджо и онези двама самураи — каза Фукида.

— Млъкни! — заповяда му Янагисава, без да го поглежда. А на Сано рече: — Дори и да съм чул нещо, защо трябва да ти казвам? Много благодаря, че опроверга алибито на десния министър, но ние с теб бяхме дотук. Знаем, че Ичиджо е виновен за убийствата и за заговора за възстановяване на трона.

Маруме и Фукида погледнаха Сано, който реагира на думите му с поредица разтърсващи емоции. Най-напред дойде тревогата — Янагисава бе разкрил случая, а след изчезването на Хошина Сано вече нямаше никакво доказателства за доскорошния му саботаж; после изпита гняв — Янагисава отново го бе измамил; след това го връхлетя страх — от опозоряване, че не е изпълнил заръката на шогуна; а накрая съзря и лъч надежда — ако убиецът е Ичиджо, значи Козери е невинна. Сано възвърна равновесието си и се обърна към Янагисава:

— Снощи сте оставили приятелите на Ичиджо да се измъкнат. Ако ми бяхте казали за плановете си, щяхме да успеем да ги заловим. Освен това, ако Ичиджо е убиецът, защо не го арестувахте? — Янагисава присви очи и това бе знак за Сано, че е засегнал болно място. — Защото не знаете къде са бандитите и оръжието, нали? Значи имате нужда от мен повече от преди!

— Махай се! — изсъска дворцовият управител.

— Успех! — Сано кимна на Маруме и Фукида, които го последваха към вратата. — Предполагам, че не желаете да чуете моя план, как да разобличим Ичиджо. И по-добре просто се надявайте, че

онова, което аз съм разкрил за него, не е решителното доказателство, което ви е необходимо, за да получите съдействието му.

Сано и хората му бяха изминали половината коридор, когато Янагисава извика:

— Чакай! Върни се! — Маруме и Фукида се усмихнаха на Сано. Тримата се върнаха в стаята, където Янагисава каза: — Е, какво е това решаващо доказателство, с което разполагаш?

— Първо искам да разбера какво научихте снощи — каза Сано.

Изражението на дворцовия управител стана заплашително. Сано кимна подканващо. Накрая Янагисава изкриви лице в ядна гримаса.

— Дватамата самураи са ронини, които работят за Ичиджо — след като описа разговора им, той каза:

— Вероятно са от армията, която е събрал, за да събори режима на Токугава. Но не споменаха нито къде, нито кога ще нападнат, а и аз нямам представа, къде се намират в момента.

— А как решихте да следите Ичиджо?

Заплашителният поглед на Янагисава бе предупреждение за Сано да не обсъжда този въпрос.

— Твой ред е да говориш.

— Преди да кажа каквото и да било, искам да възстановим сътрудничеството си — Янагисава кимна с неохота. — Освен това искам да се съгласите оттук нататък да не вършите нищо зад гърба ми, да не ме саботирате и да не се опитвате да ми вредите по какъвто и да било начин, докато работим заедно.

— Добре, добре! — вдигна ръце Янагисава. — Имаш думата ми. Сега ми кажи какво си научил за Ичиджо. И гледай да е важно.

— Имам свидетел, който е видял Ичиджо в езерната градина във въпросната нощ — обяви той и разказа историята на Козери.

— Свидетел — тона на Янагисава прозвучаха облекчение и удовлетворение. Очевидно той продължаваше да изпитва колебания по отношение на Ичиджо. — Опитът на десния министър да прикрие убийството на Коное също доказва вината му. В такъв случай какъв ти е планът за него?

— Ще му представим доказателствата — каза Сано. — Ще му дадем възможност да направи самопризнания и да издаде съучастниците си. Ако откаже, ще го задържим и ще го разпитваме

продължително. Няма да го малтретираме, но той е горд човек и затворничеството накрая ще го пречупи.

— Но това може да продължи цяла вечност! — възкликна Янагисава.

— Когато наемниците на Ичиджо чуят за ареста му, ще се разтревожат, че ги е издал — каза Сано. — И ще хукнат да си спасяват живота. Бунтът ще се осуети — той вдигна ръка, възпирайки възраженията на Янагисава. — Но дотогава ние няма да стоим със скръстени ръце и ще се заемем и с императора. Изключено е Ичиджо да не е споменал на императора някои подробности за заговора — продължи Сано. — Мисля, че негово величество може да бъде убеден да ни даде информация за Ичиджо срещу това да запази трона си.

— Блестящ план — призна Янагисава с лукав поглед в очите. — Радвам се, че ми хрумна — макар че Маруме и Фукида се навъсиха при тази нагла кражба на идеи, Сано кимна, готов да остави Янагисава да си припише заслугите за плана, само и само да работят заедно за предотвратяването на гражданска война. Янагисава попита: — Какво чакаме още?

Блестящият план се срути още щом пристигнаха в императорския дворец. Войниците на Токугава се бяха струпали пред резиденцията на императора заедно с цяла дружина йорики, дошини и цивилни полицейски сътрудници. Командващите крещяха спешни заповеди, а хората от двореца наблюдаваха озадачени.

Янагисава се приближи до портите, където на пост стояха двама уплашени пазачи.

— Какво става? — попита той.

Те се поклониха и отвърнаха:

— Императорът е изчезнал!

Слисан, Сано погледна към Маруме и Фукида. Техните възклицания бяха отглас на собствената му тревога.

— Къде е шошидай Мацудайра? — попита Янагисава.

— В резиденцията на императора — отвърнаха в хор пазачите.

— Може ли това да има нещо общо с убийствата? — попита Фукида.

— Не зная — отвърна Сано, — но ако с императора се е случило нещо лошо, това ще е равносилно на природно бедствие.

Всяко нещастие, сполетяло свещения суверен, означаваше беди за цяла Япония — земетресения, и пожари, тайфуни, глад. А ако император Томохито умре, дори и временното прекъсване в императорската приемственост щеше да създаде безредици в космоса и да донесе зло за човечеството.

Янагисава вече бе слязъл от коня си и влизаше в оградения район на двореца. Сано, Маруме и Фукида скочиха от седлата и го последваха. Стражи и войници на Токугава тичаха нагоре-надолу по алеите между жилищата на куге. В нажежения от слънцето двор на императорската резиденция разтревожени благородници и придворни стояха встрани и си шушукаха. Шошидай Мацудайра побърза да се отдели от групата и се хвърли на земята в краката на Янагисава.

— О-о, господарю! — изплака той. — Простете на окаения си слуга, че допусна императорът да изчезне. Не съумях да изпълня дълга си. Ще извърша сепуку, за да изкупя небрежността си.

— Престани да хленчиш и кажи точно какво се случи — нареди Янагисава. — Кога изчезна императорът?

Ичиджо се отдели от групата благородници и се приближи.

— Негово величество се е оттеглил в покоите си снощи и оттогава никой не го е виждал. Слугите му открили, че го няма, когато отишли да го будят за сутрешния молитвен ритуал. След като претърсихме целия дворец и не го открихме, аз уведомих шошидай.

— Огледахте ли покоите му? — попита Сано.

— Да — отвърна Ичиджо. — Всичко беше наред. От гардероба му липсва комплект дневно облекло.

— Значи е тръгнал по собствена воля — заключи Сано. — Как е излязъл от двореца?

— Трябва да се е прехвърлил през зида.

— Напоследък да е казал или да е направил нещо, което би могло да подскаже къде е отишъл и защо?

— Нищо, доколкото съм в състояние да определя — отвърна Ичиджо. — Слугите му казаха, че се е държал съвсем нормално. Интересното е, че и онзи идиот — принц Момозоно, също никъде не се вижда. Подозирам, че е тръгнал с господаря си.

Един пазач се втурна тичешком в двора, като размахваше завързан със златен копринен шнур свитък с гербове в двата края, изобразяващи златни хризантеми.

— Ето писмо от негово величество. Намерих го окачено в залата на моравия дракон.

— Дай ми го! — Янагисава грабна свитъка и го отвори. Сано видя големи, сякаш написани от дете йероглифи върху фина хартия, които гласяха:

До моето уважаемо семейство и до предания двор.

Не си правете труда да ме търсите. Много скоро ще се срещнем отново и тогава целият свят ще разбере какво съм извършил. Това е зората на нова ера. Тази вечер аз ще поведе моята армия на бой срещу потисниците на Токугава, които твърде дълго държах императорския двор в подчинение.

Ще превзема столицата и ще заема своето място като законен владетел на Япония. Никой не може да ме спре. Боговете са ме обrekli да победея. А дотогава — сбогом!

Божествен император Томохито

Над двора надвисна тягостно мълчание, плътно като палещата жегга. Сано поклати глава озадачен. Това ново развитие сочеше император Томохито като подстрекател на заговора за възстановяване властта на трона. Но тогава какво ставаше с всички онези доказателства срещу десния министър Ичиджо?

Пазачът каза:

— Свещеният меч липсва от склада на съкровищницата. И бойните доспехи на негово величество...

От групата на дамите се отдели една жена. Първоначално Сано не позна Джокьоден. Тя беше по халат, без грим и с пуснати коси; вместо като една от изтъкнатите красавици на Мияко тя изглеждаше като жена на средна възраст, съсипана от ужас.

— Моят безразсъден, глупав син! — извика тя, кършейки ръце.

Изведнъж настъпи хаос. Благородници се развикаха, отричайки всякаква връзка с бунта; от редиците на дамите се разнесоха ридания. Цялата група се втурна към портите. Сано разбираше страха им, че ще бъдат наказани като неволни съучастници в измяна, но последното, от което се нуждаеше в момента, бяха безредици в двора.

— Спрете ги! — извика той към служителите на бакуфу. — Всички да бъдат поставени под домашен арест!

Служителите побързаха да се подчинят. Янагисава се обърна към десния министър Ичиджо:

— Ти си виновен за всичко това! Ти си подучил императора за въстанието. Ти си набрал армията и си планирал обсадата!

С високомерно достойнство Ичиджо отвърна:

— Нямам никаква роля в действията на императора. Ако знаех за плана му, щях да го разубедея.

— Не ме лъжи! — изкрещя Янагисава. — Видях те с онези ронини снощи. Те са твои наемници. Ти им даде бойна плата за битката, която императорът си мисли, че предвожда. Къде ще нападнат?

Лицето на Ичиджо стана пепеляво от шока.

— Вие... сте ме видели? — той отстъпи назад и се облегна тежко на бастуна си. — Но работата ми с тези хора няма нищо общо с императора или с какъвто и да било заговор срещу Токугава.

— Асагао призна, че не сте били с нея в нощта на първото убийство — каза Сано, — а и ние имаме свидетел, който ви е видял в езерната градина веднага след смъртта на Коное.

— Да... бях там. Но не съм го убил — Ичиджо говореше с отвлечен тон, сякаш нито знаеше, нито го беше грижа какво точно казва.

— Напротив! — възрази му Янагисава. — Ти уби Айсу и се опита да убиеш и мен. Признай! Кажи къде е императорът!

Със стъклен поглед Ичиджо прошепна:

— Коное... Милостиви богове. Трябваше да се досетя... — олюля се и рухна на земята в безсъзнание.

— Ела на себе си! — Янагисава зашлеви Ичиджо, но десният министър не помръдна. Служителите от бакуфу отведоха благородниците и дамите. Със свиреп поглед Янагисава се обърна към Сано: — А сега какъв блестящ план ще ни предложиш?

Следващите няколко часа преминаха като в мъгла. До следобед отрядите, дирекции императора, бяха покрили голяма част от столицата, но без всякакъв резултат. Десният министър Ичиджо бе дошъл в съзнание, но продължаваше да твърди, че не знае нищо за

метежниците. Госпожа Джокьоден, сякаш обезумяла, твърдеше същото. И двамата заподозрени бяха под домашен арест заедно с останалата част от императорския двор. Всички подстъпи към Мияко бяха завардени от войници; по крепостните стени на града бяха качени оръдия и всички самураи в областта бяха мобилизирани. Замъкът Ниджо влезе в истинската си роля на военно укрепление. По наблюдателните кули се настана войници. Сано и Янагисава подобно генерали от противникови армии, принудени да се обединят срещу общата заплаха, хапнаха набързо в едно от личните помещения на дворцовия управител.

— Може би вече разполагаме със следа, която ще ни помогне да открием императора и да предотвратим въстанието — каза Сано, докато поднасяше с дървени пръчици фидето към устата си.

Янагисава пиеше чай.

— Да не би да са тези тайнствени монети? Дори и да имаме време за тях, сериозно се съмнявам, че биха ни помогнали да разрешим настоящия си проблем.

— Не говорех за монетите — каза Сано, — макар вече да съм установил, че са свързани с местен бандитски клан, рода Дадзай. Имах предвид книгата, които взехте от кабинета на левия министър Коное. Ако е следял метежниците, вероятно е разбрал къде планират да се съберат, и го е записал някъде.

— Аз вече прегледах тези книга и не си спомням да съм видял нещо, свързано с обсада на Мияко.

— Няма да е зле да проверим отново — каза Сано.

Янагисава сви рамене и отстъпи:

— Нищо не ни струва.

Сано се върна в имението при Рейко, която го чакаше с преbledняло от тревога лице.

— Видях войниците... Какво става? Да не би въстанието да е избухнало?

— Да — Сано ѝ обясни за изчезването на императора и за писмото, което бе оставил. — За жалост нямаме представа, нито къде, нито кога ще нападнат метежниците. Трябва да прегледаме отново книгата от кабинета на левия министър.

Рейко бързо изпразни кутиите и подреди документите в купчинки. Като сочеше различните купчини, тя описа съдържанието им:

— Това са календарите на левия министър за насрочените срещи, церемонии и празници. Това тук са записките му по въпросите на двореца. Това са чернови на речите му, а това — писма от бакуфу и благородници от двора. Дневниците му отразяват съперничеството му с Ичиджо, хули по адрес на Джокьоден и оплаквания от лошото поведение на Томохито. Прочетох всичко, но не открих нищо, което да подсказва кой го е убил или защо.

— Няма значение. С Янагисава сме почти сигурни, че убиецът е Ичиджо — каза Сано.

Без да помръдне, Рейко изслуша разказа на Сано за очевидната връзка между Ичиджо и заговора за възстановяване властта на трона.

— Ичиджо призна, че е бил в езерната градина — завърши Сано.

— Значи Козери наистина го е видяла. Каза ми е истината — Рейко се отпусна на колене. — Каза ми също, че се е опитала да те прелъсти, но ти не си откликнал на желанието ѝ, защото обичаш мен. Прости ми, че се усъмних в теб!

Сано я притисна до гърдите си. В следващия миг Рейко се отдръпна.

— Достатъчно — каза тя. — Да се залавяме за работа.

Те започнаха отново да преглеждат книгата, но безрезултатно. Рейко изрази мнението, че може би информацията е шифрована и трябва да търсят някои двусмислени фрази, които да не са това, което изглеждат. Изведнъж Сано се сепна. Някъде наскоро бе прочел такава една двусмислена фраза, чието значение на пръв поглед бе ясно, но би могло да не е онова, което изглеждаше? Интуицията му подсказваше, че отговорът е от изключителна важност. Пое си дъх и се съсредоточи. Споменът изникна с отчетлива яснота.

— Търсим не там, където трябва — възкликна той и бързо отиде до шкафа. — Коное е писал тези писма до Козери, а ето и последното му писмо. Чуй! — и той прочете финалния пасаж на писмото: — „Скоро силите на отбраната и на желанието ще се сблъскат в недостъпните свещени висини, където островърхи кули пронизват небето, пера се реят из въздуха и тече кристалночиста вода.“

— Звучи като поетична алюзия за плътска любов между мъж, който я желае, и жена, която я отхвърля — каза Рейко.

— Това си помислих и аз отначало. Ами ако Коное описва друга битка, и то на реално съществуващо място? „Силите на отбраната и на желанието“ може да означава също армията на Токугава и бунтовниците, които искат да завладеят Япония — Сано бе връхлетян от ново вдъхновение. — Ти не каза ли, че Коное е помолил Козери да се срещнат в двореца, за да отпразнуват някакъв „специален случай“? — Рейко кимна; очите ѝ заискриха с разбиране. — Той я кани шест дни след като е написал писмото, и ден по-късно намира смъртта си. Може би намеква, че е разкрил стратегията на бунтовниците...

— И мястото, където възнамеряват да насочат първия си удар — допълни Сано.

— „Специалният случай“ може да е въстанието, което ще се провали, защото Коное ще докладва на бакуфу, за да може армията навреме да...

— ... предотврати обсадата на Мияко. И тогава бакуфу ще...

— ... възнаградят Коное, като удовлетворят желанието му да затвори храма Кодай, за да принуди Козери да се върне при него — завърши Рейко победоносно.

Въодушевени от споделените си разсъждения, двамата избухнаха в смях.

— Попаднах на тази следа още първия ден, когато пристигнахме в Мияко, но тогава не разбрах колко е важна — каза Сано. — Сега само трябва да определим къде е мястото.

— „Свещени висини“... — рече замислено Рейко. — Може би Коное е говорил за планина, но коя точно?

— „Островърхи кули“ може да означава храм — каза Сано, — макар храмове наоколо — колкото щеш.

— „Реещи се пера и кристални води“ — Рейко поклати глава. — Тази част не ми говори нищо.

— Чел съм нещо такова и по-рано, в писания за Мияко... — Сано се напрегна да си спомни, но не успя. — Познанията ми за града са доста ограничени, но някой местен жител може и да разбере за какво се отнася — той хукна навън и се спъна в домакинката, която бе коленичила в коридора, прилепила ухо към стената. Тя ахна притеснено:

— Добър ден, господарю.

— Моля, елате вътре — каза Сано и бързо я въведе в стаята. Прочете ѝ пасажа от писмото. — Това говори ли ви нещо?

Жената се усмихна с явно облекчение, че не ѝ се сърдят, задето подслушва.

— Ами да, разбира се. Става дума за храма Кийомидзу, Храма на бистрата вода в планината Пролива на перата. Много красиво място. Трябва да го видите, докато сте в Мияко.

— Вероятно ще го сторим. Много благодаря за помощта.

Сега Сано си спомни какво бе прочел. Храмът Кийомидзу, стратегически разположен на хълм, векове наред е бил предпочитано място за събиране на войски и за тайни срещи на шпиони и бунтовници. Двамата с Рейко си размениха тържествуващи усмивки, но веднага изтрезняха, щом погледите им се насочиха към прозореца. Вече се здрачаваше.

Не оставаше много време да се осуети нападението на метежниците.

ГЛАВА 33

Настъпваше последната вечер от Обон. Време беше душите на умрелите, дошли на посещение, да напуснат света на живите. Из Мияко хората хвърляха камъни по покривите, за да прогонят духовете. И докато бледорозовото небе потъмняваше до мораво, към река Камо се стичаха тълпи от хора. Те пускаха малки сламени лодки с кадящ тамян и фенер, които да насочват духовете по пътя към отвъдното. Водната повърхност се превърна в искрящ поток от светлина. По склоновете на хълмовете горяха огромни огньове, които указваха пътя на духовете обратно към гробищата.

Армията на Токугава, наброяваща две хиляди воители, бе поела в югоизточна посока от замъка Ниджо и сега напредваше бавно по изпълнените с жители улици.

— Направете път! — крещяха знаменосците начело на процесията. — Прибирайте се по домовете си.

Стрелци, войници с лъкове и конна войска се промъкваха през нехайните тълпи. Сано яздеше в пълно бойно снаряжение в края заедно с командирите. Той каза на Маруме и Фукида:

— Най-вероятно бунтовниците са избрали тази вечер за атака, защото смятат, че силите на реда ще бъдат ангажирани с участие в обредите на Обон.

— Ако императорът не беше решил да огласи плана си, можеха и да успеят — каза Маруме.

— Те и сега могат да причинят масова гибел — рече Фукида, — ако не стигнем навреме до храма Кийомидзу.

Войниците минаха по моста Годжо. Надолу по течението се носеха малки ярки лодчици. Сано нито за миг не си бе представял, че ще участва в гражданска война — тя бе присъствала единствено във въображението му. Но сега фантазиите бяха станали реалност. Под металната броня на гърдите му сърцето му биеше в призивния ритъм

на боен барабан. Той долавяше острия мирис на страх и напрегнато очакване, който струеше от другарите му.

Щеше ли да го постигне върховната съдба на самурая да загине в битка за своя върховен господар и шогун? Сано отправи безмълвна молба двамата с Рейко да оцелеят и отново да бъдат заедно. Тя бе останала в имението и бе обещала, че ако боевете стигнат до града, няма да се включи в тях. Сано се надяваше, че съпругата му ще удържи на думата си.

Някой спря коня си до неговия.

— Готов ли си, сосакан Сано? — беше Янагисава, яхнал черен жребец. Носеше великолепен костюм — червена лакирана броня и шлем с позлатени рога. Когато разбра за плановете на бунтовниците, той прояви възхитителните си организационни качества в защита на режима. Беше мобилизирал най-добрите воители и ги беше привел в бойна готовност за невероятно кратко време. Сано с удивление откри, че в гърдите на корумпирания дворецов управител бие сърце на самурай. Пътят към храма Кийомидзу се изкачваше по стръмен баир, а високо горе се мержелееше портата на храма сред обрасли с гори островърхи скали. Небето бе с цвят на жива рана. Отвъд портата на храма до тях достигна мощен тропот на конски копита. Факли, носени от приближаващата бунтовническа войска, хвърляха странни отблясъци из околността. Сано усети как жаждата за бой поглъща него и враговете му като невидими пламъци.

Янагисава извика:

— Устройте им засада на върха на хълма!

Армията се понесе напред и достигна върха точно когато няколко хиляди бунтовници се втурнаха през портата надолу по широките каменни стъпала, отвеждащи до широк площад. Имаше самураи в изискани бойни доспехи, но много от тях носеха дрипави селски дрехи. Бунтовниците бяха в кожени туники, облечени на голо върху татуираните им тела. Бели качулки покриваха бръснатите глави на свещеници в шафранови роби. Знаменосци развяваха флагове с императорския герб. Воители пешаци носеха лъкове и пушки; бойци на коне размахваха мечове и копия. Факлите им осветяваха стъписани лица — те не бяха очаквали такава незабавна съпротива. Сега замръзнаха на място.

— Обградени сте! — извика Янагисава от своето положение зад войниците. — Предайте се!

В отговор се разнесе предизвикателен вик откъм генерала на бунтовниците:

— На оръжие!

Стрелците от двете армии едновременно застанаха на коляно и се прицелиха с лъкове и аркебузи. Полетяха облаци от стрели. Мощни залпове раздраха нощта. Сред барутен дим падаха мъртви или ранени воители. Рогове и бойни барабани сигнализираха придвижването на войските. Армиите се хвърлиха една срещу друга. Настъпвайки напред през мелето, Сано усети как по бронята му трополят стрели. Един самурай от бунтовниците препусна към него, размахал меч. Сано преряза гърлото му. Конят на бунтовника избяга и повлече след себе си трупа. Аурата на унищожението изпълваше Сано с ужас и въодушевление.

— Насам! — извика той на Маруме и Фукида. — Да намерим императора! — те отбиваха атаките на своите нападатели, а конете им тъпчеха паднали тела. По земята се търкаляха факли. На тяхната светлина Сано огледа бунтовниците. Не видя между тях императора. Предположи, че едва ли Томохито щеше да участва редом с тях в битката.

— Сигурно е в храма — каза Сано.

Той и хората му пришпориха конете си нагоре. Пушечните изстрели вече трещяха зад гърба им. Маруме промуши с копие то един бунтовник с меч, който препречи пътя им, но друг успя да го събори от коня. Докато двамата се биеха, куршум уцели коня на Фукида. Животното изцвили и се строполи на стълбите. Фукида скочи от седлото, но ръката му се заплете в юздите. Сано се спусна към него и освободи помощника си. Двамата отбиваха атаките на врага покрай две еднакви статуи на кучета лълове и нагоре по втория ред стълби към храма, като осейваха пътя си с трупове. Маруме се присъедини към тях. Тримата се втурнаха през портата. Дворът бе разположен върху тераси, изсечени в стръмния хълм. Изстрелите и звънът на остриетата постепенно заглъхваха, докато Сано и хората му бързаха нагоре и навътре по нови стълби, през друга вътрешна порта и покрай една пагода. Както бяха спрели да си поемат дъх, Сано забеляза вляво от себе си няколко ниски постройки. Всички те бяха привидно пусти.

Като се придвижваше предпазливо, той поведе хората си покрай един фонтан и от там през нова порта. Отвъд се простираше покрит проход, а пред него — главната постройка за богослужение.

Със своя голям изпъкнал покрив тя изглеждаше като гигантски израстък на хълма. Огромни квадратни колони поддържаха по-ниски островърхи покриви над външни коридори. Прозорците бяха тъмни, но Сано посочи към някаква светлина, която идваше откъм южната страна. Тримата предпазливо продължиха напред през прохода и от там в западния коридор на постройката, към светлината. Тя се излъчваше от метални фенери, прикрепени към тавана на широка веранда, издадена над клисурата Кинункьо. Далеч долу блещукаха трепкащите светлини на Мияко. Сано долови гласове на верандата и замръзна на място.

— И аз искам да участвам в сражението. Защо трябва да стоя тук? — това бе гласът на императора.

— Защото ще ви убият, ако слезете там долу — отвърна строго мъжки глас. — Ние ви охраняваме.

Последва шум от кратко боричкане и се чу гневният вик на Томохито:

— Пуснете ме! Аз съм императорът. Вие трябва да ми се подчинявате!

— Ако искате да останете жив, за да управлявате Япония, вие трябва да ни се подчинявате — обади се друг глас.

Сано надникна иззад ъгъла. Фенерите осветяваха верандата като сцена. Двама самураи в кожени туники стояха с гръб към Сано. През малкото пространство между тях той видя Томохито, облечен в своята старомодна императорска броня; на кръста му бе окачен дълъг меч.

— За пръв път съм извън двореца — намуси се Томохито — и не съм видял нищо, освен този глупав храм. Даже не ми позволихте да надникна през прозорчето на паланкина, докато идвахме насам — гласът му затрепери от негодувание. — А сега изпускам битката, за която мечтая толкова отдавна!

Докато императорът беснееше и се опитваше да се промъкне покрай войниците, те го умоляваха да пази тишина. Гласовете им бяха изпълнени с тревога, което подсказа на Сано, че знаят за провала на опита им за преврат. Той прошепна нещо на детективите си. После заобиколи постройката и излезе на верандата зад Томохито.

— Предайте се без шум, в противен случай ще бъдете убити! — нареди той.

Императорът се обърна рязко; под богато украсения шлем бебешкото му лице изглеждаше слисано.

— Ти? — възкликна той. Двамата самураи бунтовници замръзнаха. Когато измъкнаха мечовете си за и тръгнаха срещу Сано, Маруме и Фукида ги нападнаха в гръб. Четиримата мъже се впуснаха във вихъра на сражението сред мятаци се фигури и проблясващи остриета. Отстъпвайки от Сано, императорът изкрепя заплашително: — Какво търсиш тук?

— Дошъл съм да ви отведа у дома — отвърна Сано.

— Няма да дойда! — Томохито въздъхна шумно, твърдо решен да не отстъпва. — Не и преди да победя режима на Токугава.

Сано изпита жалост към заблудата на това момче.

— Съжалявам, но това не ви е писано — каза Сано. — Докато разговаряме, войните на шогуната разбиват вашата армия. Чуйте — сигурно долавяте звуците на поражението.

Над хълмовете се носеше ехото от утихващи залпове; все по-рядко отекваше звън на мечове. Маруме и Фукида бяха изтласкали телохранителите на императора от верандата и надолу по пътеката покрай постройката за богослужения. Въпреки това Томохито поклати глава:

— Ние не можем да загубим — каза той. — Аз разполагам със священото одобрение на боговете. Моята победа е сигурна.

— Време е да се изправите лице в лице с реалността — каза Сано. — Малцината бунтовници, които стигнат до града, ще заварят там още войници, които ги очакват благодарение на предварителното огласяване, което вие имахте глупостта да направите. Това бе проява на слаба военна стратегия. Но пък за сметка на това бунтът ще бъде потушен с минимални загуби и вие ще можете да се спасите от наказание, като се предадете.

— Да се предам? — Томохито се изсмя презрително. — Само на гроба си — сграбчи инкрустираната със злато дръжка на своя меч и измъкна оръжието си от ножницата. Сано се втренчи с благоговение в стоманеното острие, гравирано с древни фигури и знаци, които сияеха с почти неземан блясък. Това бе свещеният императорски меч, преминал през поколения императори и задигнат от съкровищницата в

двореца от този безразсъден младеж. Томохито го завъртя във въздуха и пристъпи предизвикателно към Сано. — Аз ще се сражавам в тази война — каза той. Очите му отразяваха блясъка на острието; той се усмихна на Сано: — И ти ще бъдеш първият враг, когото ще посека.

— Недейте — помоли императора Сано. — Не можете да ме победите.

Томохито се изсмя.

— Можех да те убия още вчера. Сега обаче ще го сторя! — той замахна с меча. Сано отскочи назад и острието изсвистя покрай брадичката му. Императорът изрева, разсичайки яростно въздуха. Сано само избягваше ударите. Томохито замахна към нозете му и Сано прескочи острието. Бойната му туника бе срязана на няколко места.

— Томохито, въстанието не е ваша идея — каза Сано. Прикри се зад една колона и императорът заби меча в дървото. — Подстрекаваше ви десният министър Ичиджо, нали?

Томохито изтръгна острието от дървената колона и се втурна след Сано.

— Ичиджо няма нищо общо с това. Аз искам да победя Токугава. И ти не можеш да ме спреш!

— Вие не бихте могли сам да наберете армия да осигурите всичкото това оръжие — възрази му Сано, като продължаваше да избягва опасните удари. — Вероятно е дело на Ичиджо.

— Престани да говориш глупости! — императорът замахна с меча към главата на Сано, изтиквайки го към стената на постройката. Сано знаеше, че ако започне да отвръща на ударите, съществува опасност да нарани императора, но ако откаже да се бие с Томохито, това ще засили убеждението на момъка, че той е достатъчно добър да се опълчи срещу армията на Токугава и да убие в битката самия шогун. Той извади меча си и парира няколко удара.

— Когато Ичиджо е разбрал, че левият министър Коное е шпионин на мецуке и че е разкрил заговора, той го е убил — каза Сано. Мечовете им се кръстосаха и той изтласка императора през верандата към парапета. Но Томохито само се разсмя.

Атаките му ставаха все по-яростни.

— Ако разобличите Ичиджо, аз ще убедя шогуна да ви прости.

— Не ме е грижа дали Ичиджо наистина е убил левия министър. Той вече не ми е нужен. Не ми трябва и опрощение от шогуна. Когато

започна да управлявам Япония, той ще бъде мой слуга! — Томохито замахна и уцели лявата ръка на Сано над лакътя. Острието проникна през бронята от халки и жегна плътта. Сано почувства пареща болка и после топлата мокрота на кръвта. — Ха! — възкликна Томохито. — Уцелих те! Пригответи се да умреш! — с блеснали от тържество очи императорът вдигна меча си с две ръце и с вик се хвърли към Сано. Отчаян, Сано направи лъжлив удар към слабините на Томохито. Императорът отстъпи назад и свали оръжието си. Сано извъртя острие и замахна към ръцете му. Императорът изкрещя от болка и изпусна меча си. Оръжието издрънча, плъзгайки се по каменния под на верандата. Томохито стоеше като парализиран, втрещен с ужас в протегнатата си дясна ръка. Тясна резка минаваше като червена нишка върху кокалчетата му. Той погледна Сано с ужасена физиономия. — Тече ми кръв! — гласът му бе като пресеклив грак. Може би никога по-рано не бе раняван, никога не бе съзирал собствената си кръв. Вероятно се бе смятал за неуязвим.

— Съжалявам — каза Сано, ужасен, че е наранил свещения суверен. — Но раната ви е нищо в сравнение с онова, което ще ви сполети, ако не ни съдействате.

— Боговете ще ви накажат за това! — изхленчи Томохито и се свлече на колене, обхванал отчаяно окървавената си ръка.

— Наказанието за държавна измяна е смърт чрез обезглавяване — Сано държеше меча си насочен право в Томохито, като подсилваше заплахата. — Дори положението ви на избраник на боговете няма да ви спаси, ако не се съгласите да разобличите десния министър...

Маруме и Фукида се качиха забързани на верандата.

— Телохранителите са мъртви — докладва Маруме.

— Връщайте се на бойното поле — нареди Сано. — Аз ще уредя тук нещата — детективите тръгнаха. Сано застана до Томохито. — Десният министър ви е накарал да повярвате, че заговорът е ваша идея, а той просто изпълнява заповедите ви. Той е убиец и не заслужава да го прикривате. Откажете се, ваше величество. Спасете себе си и оставете Ичиджо да страда.

Томохито поклати глава, слисан и окаян.

— Не — прошепна той. Беше пребледнял като смъртник. Изглеждаше така, сякаш всеки миг щеше да припадне. — Той не е... Аз не мога...

— Огледайте се — каза Сано и описа с меча си широка дъга, която обхвана планините над храма Кийомидзу. — Япония е по-голяма, отколкото можете да си представите. Армията на Токугава наброява стотици хиляди. Всички бунтовници, които оцелеят от клането тази вечер, може да побродят из страната, да привлекат някой и друг сподвижник, да създадат безредици, но накрая ще бъдат победени. Амбициите на Ичиджо значително надхвърлят възможностите му.

Императорът се взря в околността, сякаш я виждаше за първи път. Тялото му потръпна. Сянката на загиващи мечти замъгли очите му. Сано прибра меча си в ножницата, натъжен заради момъка. Томохито се разрида.

— Аз исках да управлявам Япония — изплака той. — Исках да бъда някой, а не само ненужен бог, изолиран от света. Сега ме е страх да умра — съзнанието за собствената му смъртност изпълваше гласа му с ужас; когато вдигна поглед към Сано, по лицето му се стичаха сълзи. — Ичиджо не е оглавявал никакво въстание, но щом искаш да ти кажа, че е било така, ще го сторя, стига да ми пощадиш живота.

Настоятелността, с която твърдеше, че десният министър е невинен, обезпокои Сано. Ами ако Ичиджо наистина не е подстрекателят на бунта? Това означаваше ли, че не е убил левия министър.

Коное, нито Айсу? Ами ако предателят и убиецът не са едно и също лице...

Изведнъж го осени ослепително прозрение. Заподозреният, когото бе пропуснал като неспособен да оглави едно въстание, подходеше на тази логика не по-зле от останалите вероятни извършители. Принц Момозоно бе довереникът на императора и освен това вероятно бе посветен в тайните на много други хора, които не са си правили труда да крият работите си от един невменяем. Не беше изключено той да е знаел за заговора, както и че министър Коное е бил шпионин на мецуке. Сано съзря и други основания, изтъкващи вината на принц Момозоно. Слисан от убедеността си, че новата му теория е правилна, той се удиви на неочаквания обрат в разследването.

И тогава откъм източната част на постройката дочу познатите нечленоразделни звуци, последвани от бавни несигурни стъпки. Спомни си думите на Ичиджо, че принц Момозоно вероятно е избягал с император Томохито.

— Помогни ми, Момочан — извика императорът.
Убиецът идваше.

ГЛАВА 34

От седлото на коня си дворецовият управител Янагисава наблюдаваше битката. Дулата на пушките бълваха оглушителни залпове; летяха стрели. Воини, стиснали мечове, се хвърляха един срещу друг, а остриетата им проблясваха на светлината на паднали факли и на едно лумнало в пламъци дърво. Стотици тела лежаха проснати на площада и по стълбите, водещи към храма Кийомидзу; коне без ездачи препускаха на воля; земята бе оплискана с кръв. Армията на Янагисава бе претърпяла много загуби, но силите на Токугава надвиха бунтовниците. Победата беше близо.

Янагисава яздеше напред-назад покрай бойното поле. Размахвайки бойното си ветрило, той крещеше заповеди към своите командири. Гърлото го болеше, гласът му бе прегракнал, ушите му глъхнеха от шума. Пушек и барутен дим изпълваха дробовете му. Чувстваше болка там, където куршумите бяха рикоширали в бронята му. Варварското насилие го отвращаваше, но той триумфираше. Битката бе разгоряла самурайския му дух, който се бе разбудил в него по време на разследването.

Сега политическите му вражди му изглеждаха като банални заместители на истинската битка. Когато един бунтовник на кон го нападна, Янагисава замахна с меч си и преряза гърлото му. Върховно въодушевление го издигаше над самия него до едно по-висше ниво, където можеше да изпълни истинската си мисия в живота — да изведе армията на своя господар до победа или да умре за нея.

Двама свещеници от бунтовниците се откъснаха от полесражението. Стиснали копия, те се втурнаха надолу по пътя към града.

— Спрете ги! — извика Янагисава.

Преди воините му да успеят да реагират, от тъмната алея изникна една фигура и се изпречи пред метежниците. Беше самурай, облечен в обикновено кимоно. Стиснал дългия си меч в дясната ръка, а късия в лявата, той се хвърли срещу свещениците. Янагисава гледаше

озадачен. Кой се бе присъединил със закъснение към защитниците? В този момент новодошлият наръга единия от противниците си. Докато изтикваше другия към площада, излезе на светло и дворецовият управител разпозна широките рамене и изисканата елегантност на Хошина. Самураят довърши и втория свещеник и хукна нагоре по хълма, като се оглеждаше. Изведнъж забеляза Янагисава. Застина и впери поглед в него. Оглушителният хаос на битката постепенно заглъхна в съзнанието на Янагисава. После Хошина колебливо пое нагоре по пътя. Изпълнен с удивление, почти без да си дава сметка какво прави, Янагисава слезе от коня си и тръгна след йорики. Настигна го в сянката на една постройка и попита:

— Какво правиш тук?

Хошина спря на няколко крачки от него и отговори:

— Върнах се.

— Защо? — ярост и болка изригнаха в Янагисава. — Да ме правиш отново на глупак? Да ме убиеш, задето те унизах пред другарите ти? — и заплашително размаха меча си.

Хошина безмълвно поклати глава и пусна своите оръжия. Протегна ръце в безпомощен жест.

— Защото трябваше да ви видя отново — отвърна той, сякаш това бе най-очевидната причина на света.

Все по-озадачен, Янагисава каза:

— Но аз те осъдих на смърт. Мога да те убия още сега.

— Не ме е грижа — задъхан, с лъснало от пот лице, Хошина стоеше гордо изправен. — Смъртта си струва, ако мога да съм с вас.

Думите му изпълниха Янагисава с удивление, което той скри зад презрението си.

— Е, след като толкова ти се умира, защо избяга?

— Това бе единствената ми надежда да докажа, че не съм подлецът, за когото ме мислите. Единственият начин да ви убедя, че желанието ми е било само да ви служа.

Колко му се искаше да повярва на йорики, но не можеше да понесе да бъде наранен отново.

— Поредният ти номер — каза той. — Смяташ, че можеш да избегнеш смъртта, като си възвърнеш чувствата ми с подлост. Ти си твърде голям страхливец, за да приемеш съдбата си и да умреш като самурай!

С тъжна усмивка Хошина възрази:

— Ако бях страхливец, нямаше да се върна. Ако и сега бях интригантът, който съм бил цял живот, щях да намеря нещо по-добро от този вече пропаднал номер. Искам да изкупя вината си за това, че измамих доверието ви, и да ви докажа любовта си — Хошина направи още една крачка към Янагисава. — И тогава ще умра с радост.

— Ти си лъжец! — дори когато духът му се разтрепери от тази пламенна проява на преданост, Янагисава продължи да държи меча си насочен към Хошина. — Ще те убия!

— Не мисля, че ще го сторите — Хошина пристъпи още по-близо до Янагисава. Откъм бойното поле до тях все още долитаха откъслечни залпове. Настоятелният поглед на Хошина пронизваше Янагисава; той отстъпи инстинктивно назад, а мечът в ръката му затрепери. — Можехте да ме убиехте още вчера — каза Хошина, — но вие дори не извадихте меча си от ножницата. Затова сега съм готов да рискувам живота си, за да ви предоставя доказателства, които ще ви помогнат да разрешите случая.

— Какви доказателства? За какво говориш?

— Когато избягах, намерих убежище в престъпния свят на Мияко — каза Хошина. — Свързах се с информатори на полицията и им зададох разни въпроси. Онова, което научих, ще ви помогне в разследването.

— Не искам и да чувам! — Янагисава направи още една крачка назад, като стискаше протегнатия меч. Хошина продължи напред. Бръкна в платнената кесия на кръста си. От страх да не извади някое скрито оръжие, Янагисава изкрещя: — Спри! Не мърдай!

Хошина извади някакъв малък предмет от кесията си и го поднесе на Янагисава върху протегнатата си длан.

— Помните ли това? — беше една от монетите с клонка от папрат, намерени в кабинета на левия министър Коное. Без да разбира, Янагисава кимна. — Открих какво е — каза Хошина. Когато Янагисава не реагира, чертите му се изопнаха от тревога. — Разбирам защо сте подозрителен, но моля ви, чуйте онова, което имам да ви кажа. И тогава решете дали да ми простите — Хошина продължи да пристъпва напред, докато накрая острието на меча опря в гърлото му. — Ако не искате да ме изслушате, по-добре ме убийте още сега и аз ще умра

доволен, че съм сторил всичко за човека, който означава за мен повече от собствения ми живот.

Видът на стоманеното острие, притиснато в голата плът на Хошина, изпълни Янагисава с благоговение. Никой робуващ на себичността си нямаше да предложи собствения си живот по този начин. Най-накрая Янагисава повярва в искреността на Хошина. Пое дълбоко въздух. Ако успееше да намери в себе си милостта да прости, смелостта да отрече гордостта... ако... Неподвижният поглед на Хошина, изпълнен със смесица от вяра и страх, ускори решението му. Мечът падна от стиснатата му десница. Лицето на Хошина засия от щастие. Те размениха дълъг безмълвен поглед, който изразяваше прошка и благодарност, споделена любов и възбудено желание, а в това време ликуващи викове откъм бойното поле оповестяваха неизбежната победа на Токугава.

Накрая те вдигнаха оръжията си и ги прибраха в ножниците, после застанаха един до друг и отправиха поглед към бойното поле, без да знаят какво да кажат. Хошина реши да рискува:

— Сега може ли да ви кажа какво научих за монетите?

— Да! — сърцето на Янагисава преливаше от такова щастие, че почти загуби интерес към уликата.

— Монетата е изсечена от могъщия бандитски клан Дадзай — каза Хошина.

— Интересно — каза Янагисава, тъй като не искаше да покаже, че вече знае, и Хошина да реши, че усилията му са били напразни.

— Моят информатор е един от помощниците на Дадзай — продължи Хошина. — Той ми каза, че бандата търгува с крадени неща. Обикновено шефът им ги купува направо от крадците и задържа парите, които прави от повторната им продажба. Но когато стоката е много рядка или скъпа, той плаща едва след като намери подходящия купувач. Дава на крадеца една от тези — и Хошина протегна монетата, докато обясняваше. — Кланът Дадзай са бивши самураи. Те имат чувство за чест. Монетата е тяхната дума, че накрая или ще платят за стоката, или ще я върнат.

Неочакваната новина разкри неподозирано ново измерение на убийството.

— Монетата бе намерена заедно с още две в къщата на левия министър Коное — каза Янагисава. — Това означава, че той е продавал

стоки на Дадзай. Неща, с които се е сдобивал незаконно, и затова не е можел да продава на открития пазар. А фактът, че монетите са били у Коное, означава, че той изобщо не е получил парите си.

— Затова попитах моя информатор дали Дадзай все още държат стоката. Той ми отговори утвърдително. Уговорих го да ме пусне в склада, където крият крадените неща. Видях какво са получили от Коное — старовремски кимона с герб от хризантеми върху плата. Знам ги от времето, когато инспектирах императорските складове.

— Коное е крадял от двореца? — Янагисава се помъчи да прецени доколко убедителна е идеята един агент на мецуке да бъде и крадец. — Защо?

— На Коное са му трябвали пари — отвърна Хошина развълнувано. — В продължение на дълги години левият министър е продавал разни императорски съкровища на Дадзай. И сега следва най-интересната част. След като продавали нещата, Дадзай не са плащали на Коное, а са задържали част от златото като дял от тайна сделка, която са имали с него. Останалото са доставяли на един свещеник в къщата на владетеля Ибе заедно с оръжия и муниции. Знаете ли какво означава това?

Означаваше, че Янагисава и Сано бяха разтълкували абсолютно неправилно един изключително важен момент от случая.

— Значи Коное е стоял зад опита да се възстанови властта на императорския двор — възкликна той, слисан от откритието. Войските са били въоръжени с пари, събирани чрез кражба от дворцовата съкровищница, а не със заеми от банката, до която Янагисава бе проследил пратеника на Джокьоден, нито с плащания, направени от Ичиджо по време на тайните срещи на Ушната могила. Сделката на Коное с Дадзай вероятно е била споразумение да обединят сили за събарянето на Токугава. Той е започнал организацията на въстанието, а неговите сподвижници са продължили след смъртта му. — Милостиви богове...

— Шпионинът е бил и предател! — възкликна Хошина.

— Двамата със Сано предположихме, че въстанието е причина за убийството на левия министър — Янагисава бе огорчен. — Но ако той е бил виновен за заговора, тогава значи е умрял, защото убиецът не е искал да му попречи да докладва за него на бакуфу.

— Затова заговорът няма нищо общо със смъртта на Коное — добави Хошина.

— Не мога да го приема! — Янагисава закри напрегнато.

— Но фактите са такива — възрази Хошина. — Веднага щом се справим с това усложнение — и той направи жест към бойното поле, — ще се върнем в двореца и ще разберем истината за убийството на Коное.

— Предполагам, че си прав — Янагисава забави крачка. — Преди въпросът беше: „Кой е предателят, разкрит от Коное?“, а сега трябва да го обърнем и да попитаме: „Кой е знаел, че Коное е предател?“ Допусни, че причината за смъртта на Коное не е била опасността да разкрие какво знае за някого. Възможно ли е убиецът да е премахнал Коное, защото той или тя е знаел за неговото предателство?

— Всеки, който е разбрал за заговора, е можел да унищожи левия министър просто като докладва за него на бакуфу — изтъкна Хошина. — Не е било необходимо да го убива.

Янагисава видя и други слабости в теорията си. Нямахше доказателство, че десният министър Ичиджо или Джокьоден са знаели за заговора. Император Томохито е знаел, защото е бил част от него, но той не би могъл да предаде Коное, без да причини неприятности и на самия себе си. Но Янагисава се досещаше кой още е знаел... и не е можел да се надява, че ще спечели, като докладва на бакуфу за престъплението на Коное. Принц Момозоно!

После дворцовият управител внезапно видя последствията от току-що направеното си откритие. Той се втурна нагоре по хълма към равната площ при храма. Там сред стъпкани трупове около стотина бунтовници продължаваха да се бият отчаяно. Янагисава огледа редиците на своята армия. Конници гонеха врага надолу по хълма. Сано го нямаше никъде. Вероятно бе отишъл да търси императора. Защото не беше чул историята на Хошина и не знаеше какво може да му се случи, ако се опита да залови императора.

Сега Янагисава видя най-съкровения си желания да трептят на хоризонта като лъчисто съзвездие — Сано унищожен завинаги, решението на убийството — в ръцете му, победата му над бунтовниците — сигурна; непоклонимо бъдеще със спечеленото

завинаги благоволение на шогуна. При това от него не се искаше абсолютно нищо.

Вдъхна мириса на кръв и барут, докато се наслаждаваше на триумфа си... но не изпита удовлетворението, което бе очаквал. С почуда осъзна, че нещо се беше променило в него. Тази нощ той бе изживял Пътя на воина. Вкусът на честта бе убил апетита му за вражда със Сано. Да остави нарочно свой воин да умре, вече му се струваше твърде позорно за един самурай и генерал.

Йорики Хошина се присъедини към него.

— Какво има?

Янагисава го изглежда втренчено. И си даде сметка, че тяхната любов също го бе променила, бе променила и възгледите му за света. В продължение на две години Сано бе проклятието на неговото съществуване; но в същото време винаги бе действал със съзнанието за своя дълг към шогуна и с пълна всеотдайност към работата си, а не с желанието да причини зло на Янагисава. Сано бе спасил живота му и му бе спестил наказание. Можеше ли сега дворецовият управител да се отплати на съдбата за щастieto си, като наруши сключено споразумение и изостави другар в беда?

Вдигнал поглед към храма Кийомидзу, Янагисава трябваше да реши: да остави ли съдбата да свърши своето, или да се притече на помощ на Сано? Да остане ли верен на амбициите си, или да избере честта и лоялността?

ГЛАВА 35

— Всичко ще бъде н-наред, ваше величество! — както се тресеше целият от конвулсии, Момозоно прекоси верандата на храма към своя паднал, облян в сълзи братовчед. Светлината от окачените на тавана фенери уголеми разкривената му сянка на пода. Завързано на възел вече бе увито около лявата му китка и глезен; свободните му краища се влачеха по пода; парче плат висеше около врата му. Бунтовниците вероятно го бяха завързали и бяха запушили устата му, за да го принудят да мълчи.

Сано погледна принца с удивление. Момозоно изглеждаше по-жалък от всякога, но той криеше силата на киай и Сано съзря смъртоносните усложнения, които биха могли да настъпят с появата му. Усети ледения дъх на опасността; мисълта му заработи трескаво.

— Радвам се да ви видя здрав и читав, принце — каза той в старанието си да не покаже, че знае кой е убиецът. — Щом вече сте тук, мога да ви отведа заедно с негово величество обратно у дома.

— Не! Не мога да понеса всички да ме видят тъй опозорен! — риданията на императора заглъхнаха. — Никога повече няма да се върна у дома! — възкликна той, дишайки пресекливо, обзет от паника.

Принц Момозоно застана до братовчед си и каза:

— Н-ние няма да д-дойдем с вас.

Двамата изглеждаха като уплашени деца, които предизвикват уличен побойник. Сърцето на Сано се сви.

— Няма от какво да се страхувате — каза им той, докато разсъждаваше бързо. — Принц Момозоно не е бил участник в бунта, а на ваше величество ще бъдат спестени последствията от предателството.

Томохито се втренчи несигурно в Сано. Личеше, че е готов да се подчини, но Момозоно извика:

— Н-не му вярвайте, ваше величество. Трябва да се научите да се п-пазите от х-хора, които искат да ви използват за с-собствените си

цели. Вижте какво се случи само защото се доверихте на л-левия министър!

Сано се слиса. Дали Момозоно нямаше предвид десния министър? В края на краищата Ичиджо стоеше ли зад заговора?

— Коное бе мой приятел — възрази Томохито. — Аз исках да управлявам Япония и той ми помагаше. Закупи оръжия с парите от продажбата на имущество, събра армия, за да отхвърли режима на Токугава и да ми предостави властта. Преди да умре, планираше обсада на Мияко...

Челюстта на Сано увисна.

— Нима искате да кажете, че левият министър Коное стои в основата на въстанието? — въпреки удивлението си даде сметка, че това разкритие звучи съвсем смислено. Мотивите и средствата, които бе приписал на Ичиджо, бяха подходящи и за жертвата на убийството. Коное също е бил амбициозен човек, с влияние над императора. Неговото положение, както и това на Ичиджо, му е позволявало да обикаля и да събира войска. Освен това, ако бе останал жив и превратът бе успял, в качеството си на главен благородник на двора Коное щеше да управлява зад трона. Но положението му на агент на мецуке бе попречило на Сано да съзре тези съществени улики. Записките от тайната къща на Коное вероятно са били плановите му за организиране на преврата, а не бележки от наблюдението над къщата на владетеля Ибе. Един човек, способен да убие съпруга на Козери и после да преследва самата нея в продължение на петнайсет години, очевидно е бил достатъчно безумен да нападне Токугава. Сега Сано си спомни думите на Ичиджо: „Коное... трябваше да се сетя.“ И разбра, че Ичиджо си е дал сметка, кой е стоял зад заговора. Император Томохито бе казал, че вече няма нужда от Коное в смисъл, че след като вече е дал ход на въстанието, левият министър не е необходим за успеха му. Сано мислено се изруга, че не бе видял онова, което в настоящия момент му изглеждаше очевидно.

Принц Момозоно се приведе над императора; докато едната му ръка пърхаше като счупено крило, другата непохватно обгърна раменете на Томохито.

— Време е да в-видите фактите, ваше величество. Ден след ден аз слушах как левият министър възхваляваше дедите ви, които са властвали над Япония. Н-наблюдавах как наетите майстори по бойни

изкуства ви обучават на бой с м-меч и ви убеждават, че сте велик воин. Той смяташе, че не разбирам какво прави. Чувах го как ви пълни главата с м-мечти за слава, докато вие се съгласите, че трябва да оглавите въстание против б-бакуфу.

— Това бе моя идея — възрази Томохито, но на намусеното му лице се изписа съмнение. — Той просто ми помагаше да следвам съдбата си.

Принц Момозоно поклати глава.

— Вие бяхте твърде здраво впримчен в к-капана на левия министър, за да забележите какво си м-мърмореше всеки път, когато описваше п-прекрасното бъдеще, щом императорският д-двор си възвърне върховната власт. Но аз го чувах. Той си к-казваше: „И тогава тя ще се влюби в мен. Щ-ще бъде принудена да ми се п-подчинява като на съпруг и г-господар.“ Та той планираше бунт, за да постигне власт над жената, която го бе напуснала!

— Правеше го за мен! — настоя Томохито, като биеше пети в пода на верандата, а по страните му се стичаха сълзи.

Значи обсадата на Мияко не е била замислена като стъпка към политическата власт, а за да задоволи една обсебваща любов. „Постигнението“, което Коное бе споменал пред Козери, не е било повишението му в пост, а „специалният случай“, който Коное е искал да отпразнува с нея, не е било възнаграждението за това, че е издал на властите един предател. В последното си писмо до Козери левият министър бе загатнал за мястото на бунта, което му е било известно, защото той самият го е бил избрал.

Момозоно коленичи до императора.

— Н-не можех да оставя л-левия министър да ви въвлече в беда, затова г-го убих...

Сано бе ужасен. Той се нуждаеше от тези самопризнания, но не тук, където нямаше нищо, което би могло да възпре Момозоно да убие за пореден път, за да защити императора и да отстрани служителя на бакуфу, пред когото току-що бе признал вината си в убийство.

— Ти си убил левия министър? — възкликанието се изтръгна от Томохито. После в очите му се мярна тревожен спомен. — В нощта на убийството на Коное ти вече беше в езерната градина, когато аз дойдох. След като намерихме тялото му, ти ме попита къде съм бил, преди да се срещнем. Аз ти отговорих „в читалнята, съвсем сам“ и се

уговорихме да казваме, че сме били там заедно. Когато умря онзи, другият, аз бях сам в залата за богослужения и ти обеща да кажеш, че сме били заедно. Мислех, че го правиш заради мен. А всъщност ти си се нуждаел от алиби! — той скочи и започна да налага принца с юмруци, като крещеше: — Опитал си се да ми съсипеш бъдещето! Как смееш!

— Н-направих го, за да ви спася! Ако бях с-сигнализирал бакуфу за деянията на Коное, нямаше да повярват на мен, идиота. Не ми оставаше нищо друго, освен да го убия. Не знаех, че въстанието ще избухне и след смъртта му! — вдигайки непохватните си ръце, за да се предпази, Момозоно неволно удари Томохито по бузата и с това още повече го вбеси.

— Ще те убия! — изрева Томохито.

— П-престанете! — Сано дръпна императора встрани от принца, обзет от страх, че Момозоно ще се обърне срещу своя братовчед за това, че не оценява стореното от него. За миг се замисли дали да не посече принца, чиито престъпления заслужаваха смъртна присъда, но му се струваше нечестно и реши, че е по-добре да залови Момозоно без насилие.

Застанал на колене, с глава, която непрестанно се тресеше, Момозоно изкрещя:

— Ако въстанието успее и л-левият министър Коное се домогне до в-властта, той щеше да ме прати в изгнание, както го стори преди години. А завършеше ли с неуспех, ваше величество щеше да бъде екзекутиран. Тогава к-какво щеше да стане с мен?

Себичността бе в основата на всеки мотив за убийство, Сано го знаеше. Момозоно бе действал в интерес на императора, но освен това бе защитавал собственото си несигурно положение. От всички заподозрени той щеше да спечели най-много от смъртта на Коное и да загуби също толкова от неговата победа или поражение в една война с Токугава. Оставаше само още един въпрос.

— Защо убихте повторно? — попита Сано принца.

— П-получих съобщението, че идвате в двореца. Отидох да ви убия, за да може Асагао отново да е на свобода и вие да не откриете заговора. По пътя с-срещнах двама с-самураи, които прекосяваха района на двореца. Чух ги да си г-говорят. Единият хвалеше другия колко д-добре е наредил нещата, така че Асагао да направи

самопризнания. О-осъзнах, че те са виновни за арестуването на Асагао. Те продължиха да си г-говорят и стана ясно, че искат да видят как ще ви убия, и после да ме арестуват. Това беше капан! — лицето на Момозоно се сгърчи в неистови конвулсии. — Т-трябваше да направя онова, к-което си бях наумил, но не можех да ги оставя да ме з-заловят. И т-тръгнах след тях. Убих единия и бях притиснал другия, но точно т-тогава ви чух да идвате. Не можех да възстановя силата си достатъчно бързо, за да изкрещя отново, и затова избягах.

— Приветствам верността ви към негово величество и разбирам през какво страшно изпитание сте преминали — каза Сано предпазливо, докато търсеше начин да убеди Момозоно да се предаде.

С усилие, което изтръгна от него лай, принцът се изправи. Печал помрачаваше трепкащите мускули на лицето му, когато каза на Сано:

— В-вие се отнасяхте към мен с п-повече уважение от когото и да било. За което ви поднасям скромните си б-благодарности. Но не мога да ви п-позволя да отведете негово в-величество, затова трябва да убия и вас.

— Чакайте — каза Сано, макар че с ужас си даде сметка, че късметът му бе изневерил. Обърна се към императора, който беше втренчил поглед в Момозоно задъхан от ярост, и рече умолително: — Вашият братовчед е опасен. Трябва да тръгваме. Моля, елате с мен.

— Не! — Томохито отново се хвърли към Момозоно. Когато Сано го хвана и се опита да го отдалечи, императорът успя да се освободи и се хвърли напред.

Момозоно бе връхлетян от истеричен пристъп. Виковете му отекваха из околните хълмове. Лицето му се гърчеше, докато ръцете и краката му се размахваха в странен танц. После отметна глава назад и стисна челюсти. Пристъпът отмина и Момозоно замря странно безмълвен и неподвижен. Маниакалната му енергия, в този миг обуздана, се излъчваше от него в бледа аура, която поглъщаше звуците от битката и далечните гонгове. Въздухът около Сано започна да се насища със зловещо познато напрежение. Беззвучните трептения пулсираха през него. Внезапна умора го обезсили. Той посегна към дългия меч на кръста си, но ръката му се движеше мудно, сякаш потопена във вода. Духът му се сви от призрачния зловещ допир на волята на Момозоно. И тогава Сано прозря истината, която го изплаши. Противно на разпространеното схващане мощта на кийай

невинаги бе резултат от усилен тренировка по бойни изкуства. В случая с Момозоно тя бе симптом на необяснимото му страдание. По приумица на съдбата бе низвергнат от обществото, но му бе предоставено върховното смъртоносно оръжие. Вероятно той бе упражнявал уменията си върху онези птици, които бяха намирани мъртви в градината на двореца.

— Какво правиш, Момочан? — попита императорът. На лицето му се изписа погнуса. — Страх ме е. Какъв е този шум? Откъде идва тази светлина? Заповядвам ти да спреш!

— Моите извинения, ваше величество — принц Момозоно се бе отърсил от заекването и тиковете си; гласът му бе ясен, овладян и изпълнен със съжаление. — Няма друг начин. Той знае, че аз съм убил двама души. Знае, че вие доброволно сте участвали във въстанието. Трябва да умре.

Пръстите на Сано, станали дебели и непослушни, непохватно се мъчеха да измъкнат меч от ножницата. Оръжието му се струваше сто пъти по-тежко от обичайното, а ръката му бе твърде немощна, за да го удържи. Мечът падна. Омаломощаващата сила, която се излъчваше от Момозоно, свали Сано на колене; страхът му се превърна в ужас; желанието му да служи на справедливостта отстъпи пред потребността да спаси живота си.

— Няма защо да ме убивате — изрече той задавено. — Левият министър Коное е бил предател. Вие сте го убили и по този начин сте проявили лоялност към режима на Токугава. Шогунът ще ви спести смъртната присъда, дори може да ви опрости напълно.

Момозоно тъжно поклати глава.

— Никой, който притежава сила като моята, няма да бъде оставен жив. Но мен всъщност не ме е грижа дали ще умра. Искam само да защита негово величество. Не мога да ви позволя да го арестувате и да го екзекутирате като предател.

— Императорът не е отговорен за заговора — побърза да каже Сано. Ако успееш да го подлъже да продължи да говори, Момозоно нямаше как да поеме дъха, който му бе необходим за поразяващия вик. — Бакуфу ще проявят снизхождение заради възрастта му и влиянието на левия министър върху него. Няма да искат скандал или скъсване на отношенията с императорския двор. Ако негово величество се разкае, няма да бъде наказан...

— Да, разкайвам се! — извика император Томохито. — Няма вече да правя така. Само спри, Момочан — както отстъпваше от братовчед си, той се препъна, падна и запълзя между колоните към вратата на храмовата зала. — Помощ! Моля, някой да ми помогне!

Докато чувстваше как го заливат горещи вълни и сърцето му все по-отчаяно блъска в гърдите му, Сано си спомни един класически ритуал, практикуван още от древността от самураите в мигове на опасност — куги гошин хо, метод за защита срещу силите на злото чрез изпълнение на деветте магически идеограми^[1]. Той сви пръсти, после изпъна само показалците и притисна върховете им един в друг близо до гърдите си.

— Рин! Рин! Рин! — изрече напевно Сано.

С облекчение усети леко снижаване на напрежението. Горещината в кръвта му започна да се разнася; сърдечният му ритъм се забави.

— Не съм толкова глупав, та да повярвам, че на негово величество ще му се размине — каза Момозоно с горчивина. — Ако заявя, че левият министър Коное е виновен за въстанието, кой ще ми повярва? Затова го убих. Представете ли си как аз казвам на бакуфу, че Коное замисля заговор? — излъчването около Момозоно стана по-ярко; енергията запулсира с все по-забързан ритъм. — Щяха да ми се присмоят и да ме изхвърлят...

— Но аз ви вярвам... Ще убедя вишестоящите... — врхлетян от невидимата сила на Момозоно, Сано се изви назад и се отпусна на пети. С огромно усилие събра върховете на безименните си пръсти и изрече задъхано: — Ша! Ша! Ша! — макар че физическото облекчение бе незначително, в гърдите му отново се разпали смелост.

— Виждам, че сте искрен — каза Момозоно, — но ако смятате, че можете да спасите негово величество, значи сте по-голям безумец и от мен...

Отчаян, Сано възрази:

— А помислихте ли какво ще стане, ако ме убие? Като няма кой да убеди бакуфу, че негово величество е невинен, той ще бъде осъден за държави на измяна. Когато чуят вика ви, моите детективи ще дойдат. Ще намерят трупа ми и ще ви заловят. С моята смърт няма да осигурите свобода нито на себе си, нито на негово величество.

На лицето на Момозоно се изписа пълно презрение към този сценарий.

— Негово величество ще каже на бакуфу, че бандитите са ни отвлекли от двореца и са ни докарали тук. Вие сте нападнали негово величество, защото сте го мислели за предател. И аз съм го защитил по единствения начин, на който съм способен. Всички ще знаят, че аз съм убиецът, но това ще бъде без значение — с един-единствен красноречив жест Момозоно посочи тъмната клисура отвъд парапета. Долу, под високите греди, които подкрепях верандата, стърчаха остри скали. Паднеше ли там, никой не можеше да оцелее. — Аз ще съм мъртъв, преди полицията да успее да ме залови.

Докато сърцето му изтласкваше струи паника по цялото му тяло, Сано изрече напевно:

— Джин! Джин!... Дж... — но не успя да оформи с пръсти идеограмата. — Моля! — прошепна той. — Милост! — гръбнакът му поддаде и той рухна. Волята на Момозоно сви белите му дробове; сърцето му сякаш бе готово да експлодира. Ушите му кънтяха, едва успя да чуе Томохито, който викаше:

— Не, Момочан, недей!

— Отдръпнете се, ваше величество! — нареди принцът.

Слаб шум от тичащи нозе достигна до остатъците от съзнание на Сано, когато императорът се отдръпна пълзешком.

— Помощ! — извика Сано.

Гласът му бе предсмъртен шепот, който не можеше да се откъсне от гърлото му. Маруме, Фукида и войниците на Токугава бяха там далеч на бойното поле. Момозоно се надвеси над Сано и задиша шумно — поемаше въздух първо със свистене, после с хрипене и накрая на огромни глътки. Сано почувства как последните му сили го напускат. Мощта на киай го парализира. Не можеше да предизвика и най-слабо трепване на мускул, нито да издаде и най-тих звук.

Жадното дишане на Момозоно престана. Той застина неподвижен, втрънен в Сано. В мрака на очите му се завихриха енергийни потоци. Силата, която се излъчваше от него, продължи да се усилва, докато в нощта отекнаха мощни барабанни удари и целият космос сякаш всеки миг щеше да се срути. В този миг устата на Момозоно се отвори тъй широко, че разкри всичките му зъби около зейналата черна паст на гърлото му. Безпомощен, Сано гледаше как

принцът вдишва огромна глътка въздух. Дори когато мислите му се размиха в бъркотията от болка и ужас, той отчаяно се бореше да остане в съзнание. Пътят на Воина постановяваше, че един самурай трябва да посрещне смъртта достойно.

Поетият въздух изпълни мършавите гърди на Момозоно и той се приготви да освободи своята мощ докрай. Със стоическо спокойствие Сано се остави на неизбежното.

Но вместо да издаде оглушителен вик, Момозоно изхърка. Напрежението във въздуха се разпадна като спукан сапунен мехур; трептенето секна. Тревога замени дивата свирепост в очите на принца. Олюлявайки се, той пристъпи напред. После на лицето му се изписа недоумение и той се строполи по очи на верандата. На гърба му се появи червено петно, което бързо се разрасна около малък разрез в кимоното му. Над безжизненото тяло стоеше спасителят на Сано — дворецовият управител Янагисава.

Той се приведе, дишайки тежко, все едно беше тичал през целия път от бойното поле до тук. От острието на меча в ръката му капеше кръвта на принца. Вълна от признателност и облекчение заля Сано. Лицето на Янагисава бе смъртнобледо между огромните синини; тялото му се тресеше в резултат от жестоката борба да се приближи и да промуши човека, владеещ силата на кийай. Но устните му бяха разтеглени в лъчезарна язвителна усмивка.

— Веднъж ти ми каза, че съм майстор на удара в гръб — каза той на Сано. — Не се ли радваш, че се оказах достоен за реномето си?

[1] Условно изображение в идеографско писмо, с което знакът дава само идея, най-общо понятие за предмета — Б.пр. ↑

ГЛАВА 36

В деня, преди Сано да отпътува от Мияко, двамата с дворцовия управител отидоха да се сбогуват официално с императорския двор. Обон бе приключил и свежият вятър бе разпръснал дима от големите огньове на открито. Облаци разсейваха ярката слънчева светлина и хвърляха трептящи сенки в двора пред залата на моравия дракон. Коленичили в редици, благородниците бяха застинали неподвижно, докато барабаните биеха в бавен тържествен ритъм. В тази утрин, два дни след като армията на Токугава бе потушила въстанието, в императорския дворец цареше ведро спокойствие. Вътре император Томохито седеше в своя покрит с балдахин павилион. Сано и Янагисава коленичиха на верандата срещу него, обградени от двете страни от ескорта си. Поклониха се в тържествена почит. Шошидай Мацудайра каза:

— Негова светлост дворцовият управител и сосакан сама са дошли да се сбогуват с императорския двор — гласът му трепереше; той имаше вид на болен. Янагисава го беше порицал, че е допуснал заговорът да се осъществи буквално под носа му. Скоро Мацудайра щеше да бъде свален и управлението на Мияко щеше да бъде поверено на друг роднина от клана Токугава.

От своето място в подножието на трона десният министър Ичиджо се обърна към Янагисава и Сано:

— Благодарим ви, че дойдохте и разрешихте с тежките проблеми на нашата столица.

Зад вежливия му маниер Сано долови смесица от облекчение, че ги вижда да си тръгват, и потиснато въодушевление. Според слуховете повишението на Ичиджо в ранг главен императорски съветник щеше да бъде обявено в най-скоро време. Той бе постигнал целта на живота си.

— А ние ви благодарим за съдействието — отвърна Янагисава — и изразяваме искреното си съжаление, че скоро трябва да отпътуваме.

— Давам ви благословията си за безопасен път обратно до Едо — каза императорът. Наглостта му го беше напуснала; овладяното му изражение му придаваше непривична зрялост. Сано предричаше дълго и мирно управление на младия суверен, които най-сетне бе осъзнал своята роля на този свят.

Сано се замисли за най-драстичната последица от разследването на убийствата — промяната у дворцовия управител Янагисава. Той не даде никакво обяснение за причината, поради която бе спасил живота му, пък и Сано нямаше нужда от такава. Когато се бе притекъл на помощ на сосакан сама, Янагисава бе дошъл заедно с йорики Хошина. Докато разправяше за прозрението си, което го бе накарало бързо да се отправи към храма, лицето на Янагисава сияеше, сякаш бе глътнал слънцето. Разследването бе направило от него детектив, а битката го бе превърнала в самурай. Любовта пък бе възродила духа му.

Сега шествието напускаше двора. Сано и Янагисава минаваха за последен път по тесните улици на района на куге и в този момент към тях се присъедини Ичиджо.

— Две думи насаме, ако позволите? — попита той. Сано и Янагисава изостанаха от антуража си и тръгнаха редом с десния министър. — Искам да ви обясня — каза Ичиджо — какво сте видели, когато сте ме проследили до Ушната могила, ако обещаете да запазите информацията в тайна — Янагисава повдигна вежда към Сано, който се усмихна. Някои неща никога не се променяха. Ичиджо си оставаше безупречният политик. Двамата кимнаха в знак на съгласие и Ичиджо продължи: — Имам тайна държанка и дъщеря от нея в село Кусацу — каза тихо той. — Посещавам ги, когато мога. Освен това им изпращам пари чрез посредници. Това правех и онази вечер при Ушната могила. Наех онези двама ронини да охраняват семейството ми от бандити и да им предават парите.

— В това няма нищо незаконно — каза Сано. — Защо е тази потайност?

— Жената е селянка — отвърна Ичиджо. — За човек с моето положение една връзка извън класата на благородниците е непристойна. Би провалила кариерата ми. Минавах през езерната градина на път за Кусацу, когато бе убит левият министър Коное. Не исках да ме видят на мястото на престъплението и затова си

продължих по пътя — после добави — Коное знаеше моята тайна и ме изнудваше.

— Благодаря ви за информацията — каза Сано доволен, че бе разрешена още една загадка.

— Моля да ме извините, имам неотложни дела — каза Ичиджо с поклон и се отдалечи.

В двореца на абдикирания император Рейко седеше на една веранда с Джокьоден. Те съзерцаваха окъпания в слънце парк, където се разхождаха придворни. Носеше се звън на окачени по дърветата камбанки; морски кончета кръжаха над благоуханни цветя.

— Всичко си изглежда постарому — каза Рейко. — Сякаш нищо не се е случило. Искрени благодарности за помощта ви — и ѝ се поклони.

Джокьоден също се поклони.

— За мен беше чест да ви услужа.

— Питам се... — Рейко замълча за момент, — ... защо решихте да ми помогнете, след като вашите интереси противоречаха на моите?

— Видях във вас себе си — отвърна Джокьоден с унила усмивка. — Освен това една друга жена ми е помагала многократно в живота. На нея лично не мога да се отплатя, затова го сторих чрез вас...

Рейко бе направила това посещение и с друга цел, освен да се сбогува със своята добра позната — Сано я бе помолил да разкрие една не тъй значима загадка, свързана със случая. Убедена, че Джокьоден не би се подвела от какъвто и да било претекст, Рейко каза направо:

— Бих искала да зная каква е връзката ви с банка „Дайкоку“.

Джокьоден се изненада, после се овладя и кимна.

— Веднъж се доверих на вашата дискретност и вие не ме подведохте, затова ще ви кажа. Както може би знаете, императорското семейство има финансови проблеми. Аз продадох скъпите си кимона и използвах средствата, за да основа банка „Дайкоку“. С посредничеството на мои агенти давам заеми и извършвам различни банкови операции. Печалбите допълват доходите на двора.

— Удивително! — възкликна тихо Рейко.

— Направих грешката да кажа на левия министър Коное за това — продължи Джокьоден, — а той ми поиска дял от печалбата — двете

станаха и с последен поклон се сбогуваха. — Може би някой ден ще се срещнем отново — каза Джокьоден.

Рейко я гледаше с безкрайно възхищение. Императрицата майка беше истинска китаноката — не само съпруга на благородник, но и безкрайно смела и благородна жена.

— Може би — отвърна тихо тя.

Докато паланкинът я отнасяше от императорския дворец, мислите ѝ се насочиха към друго неотложно събитие, за което скоро трябваше да каже на Сано.

В замъка Ниджо войници и слуги извършваха последни приготовления за пътуването до Едо прибираха дрехи и припаси, подготвяха конете. Дворцовият управител крачеше напред-назад по верандата на временното си жилище. Чу стъпки зад себе си, спря се и видя йорики Хошина, застанал на противоположния ѝ край.

— Пратили сте да ме повикат — от несигурността в гласа му репликата му прозвуча като въпрос.

— Да...

Бавно поеха един към друг и се спряха при парапета. Отправиха погледи към градината, в която нямаше нито едно дърво.

— Значи заминавате — каза Хошина.

Янагисава кимна.

Присъствието на Хошина вля жизненост в духа и тялото му. След като бе отвел армията победителка обратно в Мияко и бе върнал император Томохито в двореца, те бяха отпразнували своето сдобряване, отдавайки се на необузdana страст.

— Искам да говоря нещо с теб — каза Янагисава. Настъпи неловко мълчание. После, с чувството, че се хвърля от висока скала право в бездната, продължи с глас, който прозвуча почти като шепот: — Искам да дойдеш с мен в Едо — това бе желанието и на Хошина, но той не каза нищо — Ще те направя мой главен васал — добави Янагисава.

— Ще сторите това? След като ви предадох? — недоверчивост напрегна гласа на Хошина.

— След като доказа верността си — поправи го Янагисава. Те си размениха дълъг изпитателен поглед. После, с меланхолична усмивка, дворецовият управител нареди: — Отивай да си приготвиш багажа.

Сано яздеше през Мияко към храма Кодай. Чувстваше се неловко. Рейко с охота бе дала съгласието си мъжът ѝ да направи последно посещение на вежливост на Козери. Вятър поклащаше боровете, които се извисяваха над храмовите стени; облаци бяха закрили слънцето. Докато вървеше по о каменните пътеки и прекосяваше потъналите в покой градини, Сано се надяваше да приключи работата си с Козери делово, както очакваше от него и Рейко.

В двора чакаше паланкин с четирима носачи. По стълбите на метоха слизаше жена, облечена в синьо памучно кимоно. Носеше платнен вързоп. Бяла забрадка скриваше бръснатата ѝ глава; Сано едва позна Козери. Тя го забеляза и забави крачка. Със сведени очи се отпрати към паланкина, а Сано я последва.

— Къде отивате? — попита той.

Козери му хвърли свенлив поглед изпод полуспуснатите си клепачи.

— Напускам метоха.

— Защо? — още докато питаше, Сано вече знаеше отговора: той бе отклонил Козери от духовното ѝ призвание. Погълнат изцяло от собствените у си грижи, не бе помислил как ѝ се отразяваха техните срещи. Прониза го вина. — Ужасно съжалявам — каза след известна пауза.

Мимолетна усмивка пробяга по извърнатото лице на Козери.

— Вината не е ваша — каза тя. — Срещата с вас само ме принуди да призная онова, което винаги съм знаела — не съм подходяща за монахиня. Сега, когато левият министър вече не е между живите, няма причина да оставам тук.

— Дойдох да се извиня за неприятностите, които може би ви е причинило моето разследване.

— О, няма нищо — отвърна тихо Козери. — Аз трябва да се извиня, не биваше да ви мамя. Моля, простете ми.

— Къде отивате? — попита Сано.

— Засега ще живея в лятната вила на семейството ми. Преди няколко дни им казах, че искам да напусна метоха. Може би някой ден ще имам късмет да ми уредят нов брак... — в очите на Козери Сано прочете надеждата за добър съпруг, когото да обича, и за дете, което да

замени изгубеното. Тя отвори вратата на паланкина и сложи вързоп си вътре. — Сайонара, сбогом, сосакан сама, желая ви всичко най-хубаво.

Двамата се разделиха с взаимно облекчение. После напуснаха храма Кодай — тя в паланкина, а той на коня си.

Слънцето се издигна в алени отблясъци над мъгливите хълмове около Мияко. Докато императорската столица все още спеше, през градските порти излезе шествие от войници пешаци, самураи конници, слуги и един-единствен паланкин и се отправи на изток по Токайдо. Ритъмът на конски тропот и крачещи нозе се смеси с утринните птичи трели. Влажна топлина струеше от земята, макар че едва доловима хладина във въздуха предизвестяваше настъпващата есен. Яздейки до Сано, Маруме каза:

— Беше си приключение, но с искрена радост ще се върна в Едо.

Янагисава изостана от мястото си някъде в началото на процесията, за да се изравни със Сано.

— Е, да се поздравим ли с добре свършената работа, сосакан сама?

— Голяма част от заслугата е ваша — отвърна Сано. — Да се надявам ли и на по-нататъшно сътрудничество?

Дворцовият управител го удостои с продължителен непроницаем поглед, който вещаеше неясно бъдеще. Кой знае колко щеше да продължи примирието помежду им. Йорики Хошина се присъедини към Янагисава. Докато ги гледаше, Сано бе обзет от скрита тревога. Там, където доскоро имаше един враг дали занапред нямаше да има двама.

Едва доловимата усмивка на Янагисава подсказва, че великолепно знае какво си мисли Сано. После двамата с Хошина препуснаха напред.

РЕЧНИК НА ИЗПОЛЗВАНИТЕ ЯПОНСКИ ДУМИ

- аригато — благодаря
бакуфу — военнофеодално правителство на Япония
банчо — жилищен район на потомствените васали на Токугава
биш — екстракт от билка, използвана като отрова за стрели
буцудан — будистки възпоменателен олтар
Бушидо Пътят на воина — моралният кодекс на самураите
гомен насай — съжалявам, хиляди извинения
даймио — едър феодален владетел в средновековна Япония
джите — отбранително оръжие на по-низшите служители в силите на реда
джоро — низша дворцова служителка
до иташимашите — няма защо
дошин — низш служител в силите на реда и полицейски патрул
ета — най-низшата прослойка в социалната йерархия, презрян човек
зени — дребна японска монета
иредзуми — татуировка
иташимашите — няма защо
йорики — началник на отдел в силите на реда
ками — имената на различни шинтоистки божества
кампаку — секретар на императора наздраве, за ваше здраве
кенджуцу — древно японско изкуство за бой с меч, задължителна дисциплина за самураите
киай — бой без физически допир
киайджуцу — умение да се убива без оръжие, а единствено със силата на волята
китаноката — съпруга на благородник и безкрайно смела и благородна жена
кобан — старинна златна японска монета
кото старинен японски струнен инструмент

куге — благородници, потомствени васали на императорското семейство

куги гошин хо — метод за защита срещу силите на злото чрез изпълнение на девет магически идеограми

мецуке — таен шпионин на шогуна, правителствен шпионин

миай — официална среща между младите в присъствието на родителите им при сватосването им, сгледа

моме — средна японска монета

мочи — твърди оризови питки

нагината — копие

нагинатаджуцу — изкуство за бой с копие

омедето гозаймасу — честито

онагата — актьор, който се е специализирал в изпълнението на женски роли

оно ва сото, фуху ва учи — дяволите вън, сполуката вътре

главна отошийори — надзирателка на наложниците

рангакуша — учени от холандската школа

ронин — самурай без господар

сайонара — сбогом

сама — господар, учтиво обръщение към вишестоящ

сан сан ку до — троен обет на трите глътки, който скрепява брачния съюз

сашими — тънки ивици филе сурова риба, пушена пъстърва и зеленчуци

сокушицу — наложница на шогуна

соробан — дървено сметало

сосакан — личен следовател на шогуна

сумимасен — извинете

татами — сламени рогозки, стандарт за определяне размерите на стая

тозай — чуйте

фугу — отровна риба, която се надува

футон — сламени рогозки

шамисен — японска старинна триструнна китара

шошидай — специален местен представител на шогуна

шугендо — древна японска форма на планински аскетизъм с елементи от езотеричния будизъм, таоизма и шинтоизма

шунга — еротични гравюри
ямабуши — воители, които спят в планината огромни укрепени
имоти на феодалините
яшики — огромни укрепени имоти на феодалините владетели
даймио

Издание:

Лора Джо Роуланд. Китаноката
ИК „Труд“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.